

ALECSA

ALEASA

Prolog

Mă trezisem mai plină de energie ca niciodată, gândindu-mă că o să fie o zi bună, că o să fiu cu toată familia, în mijlocul naturii, relaxându-ne. Doamne, cât mă înşelasem… viaţa avea să ni se schimbe complet.

În curând, aveam să aflu că tot ce ştiam până

în prezent, era o minciună, nu eram o fată normală, ci un lucru… un monstru cu puteri nemaiîntâlnite, ce avea să întâlnească alţi monştri, ca ea…

O zi, ce a început ca una normală, avea să mă schimbe pentru totdeauna. Să-mi schimbe viaţa, dar şi pe cea a celor dragi mie, iar eu fiind neputincioasă. Ce aţi fi făcut în locul meu, dacă v-ar fi fost dat să treceţi prin toată această schimbare, ca mine? Aţi fi fugit, sau aţi fi rămas să luptaţi? Dacă v-ar fi fost dat să vă pierdeţi aproape toată familia? Aţi fi luptat pentru dreptate sau aţi fi renunţat?

Din păcate, viaţa nu este făcută decât din alb şi negru, din bine şi rău… ea câteodată este gri, iar un om poate fi şi bun, dar şi un monstru… eu pot spune că sunt ambele… Sunt şi o persoană bună, înconjurată de persoane bune, dar şi un monstru, înconjurată de monştri… viaţa mi s-a schimbat şi în rău, dar şi în bine…

Capitolul 1 – Vis Prevestitor

Îmi termin de făcut bagajele, mă duc să văd dacă Roxana, sora mea mai mare, este gata şi, big surprinse, răspunsul e nu. Îi zic ei şi soţului ei, Andrei, să se grăbească, că ne aşteaptă Ana, sora mea mai mică şi Ionuţ, cumnatul meu, să mergem să-i luăm.

Ne-am hotărât ca acest weekend să-l petrecem la munte, în familie. Planul este să-i luam pe Ana şi Ionut şi să mergem la Predeal, unde şeful lui are o cabană şi ne lasă să o folosim.

Va fi super, doar noi, în ditamai cabana, în mijlocul naturii.

Abia aştept, simt nevoia să uit de toate, să scap de viaţa de zi cu zi, cu stresul, munca, şi pur şi simplu să mă relaxez.

I-am luat pe cei doi şi am pornit spre munte. Desigur că pe tot parcursul călătoriei, m-am tot ciondănit cu Roxana, ce să fac, nu mă pot abţine, sensul vieţii mele este acela de a face mişto de ea, în toate felurile posibile. Începuse să cânte, şi cum nimeni în familia noastră nu are ureche muzicală, ne abţinem să cântăm, desigur Roxana este excepţia, şi aşa îmi dă material de glume.

– Roxana, mai încet. Vrei să facem accident? Cu vocea ta de tenor, spargi geamurile la maşină, spargi cauciucurile, din cauza ta o să ne prăbuşim în prăpastie. Doamne, ai milă de noi şi fă-o să tacă, suntem prea tineri să murim. Îmi iau aerul de drama quenn şi continui să fac mişto de ea, în acest timp Ana şi cumnaţii mei râzând cu lacrimi, iar Roxana, desigur, îmi aruncă o privire criminală, mă mir cum mai trăiesc.

– Eu cred că vrei să mori. Îl pun pe Andrei să oprească maşina, şi pur şi simplu te arunc în prăpastie, nimeni nu o să-ţi găsească corpul, aşa că nu mă pune la încercare.

– Scumpa mea soră, nu ai tupeu, aşa că guriţa mică.

Aşa am continuat tot drumul până la cabană, ne-am înţepat una pe alta, sportul nostru preferat, dar aşa a trecut timpul mai repede, şi până să-mi dau seama deja am ajuns.

A început deja să se însereze, aşa că în seara

asta nu ne rămâne de făcut decât să despachetăm, să mâncăm ceva şi să dormim, mâine dimineaţă cum ne trezim începem să explorăm.

Lăsăm bagajul la intrare şi noi fetele începem să alergăm pe scări, să mergem să ne alegem camerele. Sunt fix trei camere, fiecare având baia ei. Desigur că eu m-am ales cu cea mai mică cameră, sub pretextul că sunt singură (pe bune???). În fine, oricum e frumoasă. Cum intru pe uşă, în partea stângă este patul, pe partea dreaptă este întreg peretele acoperit de cărţi (partea mea preferată din toată camera) iar în faţă este baia, este micuţă, dar are o cabină de duş foarte încăpătoare. Camerele surorilor mele sunt chiar lângă a mea.

În fine, ne apucăm să despachetăm. Îmi aranjez hainele în dulapul de lângă pat, îmi fac un duş şi pe urmă cobor la bucătărie. Chiar cum ies din cameră, la baza scărilor, este un geam enorm, care dă spre pădure iar în faţa lui este o canapea mică, locul perfect să stai şi să citeşti. Mă şi imaginez stând aici, citind, în faţa unui asemenea peisaj. Mă uit pe geam şi clar îmi place ceea ce văd, dar de asemenea am şi o senzaţie stranie, ca şi cum acea pădure are ochi, ca şi cum cineva m-ar urmări. Da, ştiu, sunt paranoică, în loc să mă bucur că timp de două zile mă voi relaxa, eu stau şi mă gândesc la asemenea lucruri.

Cobor la bucătărie, să-mi ajut surorile să facem ceva rapid de mâncare, în timp ce băieţii stau şi se uită la televizor.

Am făcut nişte piept de pui la grătar cu salată şi cartofi, am mâncat, am mai stat un pic cu

toţii la televizor şi pe urmă am mers fiecare în camera lui. Mi se pare prea devreme ca să dorm, aşa că îmi iau o carte şi mă duc pe hol, în faţa geamului, să citesc. Simt cum mă ia somnul şi cred că adorm.

Dintr-odată, mă trezesc în faţa pădurii. Nu ştiu de ce, dar simt că trebuie să merg mai departe, trebuie să ajung undeva. Ceva din interiorul meu îmi spune să nu merg mai departe, că sunt în pericol, dar nu mă pot abţine, e ca şi cum ceva m-ar trage.

Merg foarte mult fără să mă opresc, nici nu-mi dau seama ce distanţă am parcurs, dar ştiu că nu voi mai reuşi să-mi găsesc drumul înapoi, şi totuşi nu mă pot abţine, continui să merg.

Dintr-odată, aud zgomote dinspre copaci. Mă uit în jurul meu şi nu văd nimic, totuşi am un presentiment foarte rău, simt că inima o să-mi iasă din piept. Mă întorc să plec şi aud din nou zgomot, de data asta din spatele meu. Mă întorc încet, rugându-mă să nu fie vreun psihopat şi nu e, în schimb mă uit în ochii extrem de albaştri ai unui lup. Un lup alb enorm! Vreau să fug, să urlu după ajutor, dar nu pot, e ca şi cum am îngheţat, tot ce pot să fac e să mă uit în ochii lui. Dintr-odată începe să mârâie şi îşi arată colţii. Asta a fost ca un semnal de alarmă, m-am dezmeticit şi am luat-o la fugă, strigând după ajutor. Alerg cât pot de repede şi urlu după ajutor, deşi ştiu că nu va ajuta cu nimic, ştiu că ăsta este sfârşitul, că nu mai am cum să scap.

Mă trezesc pe canapeaua de pe hol, cu inima în gât de frică, şi realizez că a fost doar un coşmar,

dar Doamne, cât de real a părut! Sper că nu am urlat, să-i trezesc pe ceilalţi, că la cât de speriată sunt, nu aş putea nici măcar să vorbesc, ca să le descriu acest coşmar. Mă duc în pat, în speranţa că o să reuşesc să adorm la loc, dar tocmai când închid ochii, aud un urlet de lup. Vă daţi seama că nu m-a mai luat somnul, nu? Am stat toată noaptea trează, uitându-mă la tavan, gândindu-mă: dacă nu a fost doar un coşmar, dacă a fost un fel de vis prevestitor şi ceva groaznic se va întâmpla?

Capitolul 2 – Începutul…

O aud pe Ana cum ţipă la mine să mă trezesc odată, că trece ziua şi nu apucăm să vedem nimic iar eu tot ce pot să fac e să mormăi. E ca şi cum cineva mi-ar fi dat în cap cu ciocanul, aşa mă simt.

─ Dacă vrei să reuşesc să deschid ochii şi să merg cu voi, ai face bine să-mi aduci o cafea, rapido.

─ Nu ai deloc pretenţii, domnişoară. Nu-mi spune, doreşti să fii servită şi la pat??

─ Logic, surioară. Cum ai pretenţia să mă trezesc, să mă duc să-mi fac duş, să mă pregătesc şi să mai şi cobor scările fără să cad în cap, înainte de a-mi bea cafeaua??? Of, nu le ai deloc cu logica.

─ Norocul tău că e prea devreme ca să încep să te înjur, Alexa. Mişcă-ţi fundul din pat. Mă duc să-ţi aduc cafeaua.

Mi-a adus-o, am băut-o, mi-am făcut un duş rapid, m-am îmbrăcat cu blugii mei preferaţi

negri, cu o bluziţă albă un pic mai lungă, mi-am luat în picioare ghetuţe negre şi desigur că nu pot pleca fără geaca mea neagră din piele. Sunt gata, aşa că decid să cobor, să văd dacă surorile mele sunt gata.

Aştept să-şi termine şi ei cafeaua şi plecăm. Am stabilit să mergem întâi să ne plimbăm prin pădure, deşi nu sunt deloc încântată după coşmarul de aseară.

Trebuie totuşi să recunosc că e un loc foarte frumos şi e plăcută plimbarea, deşi tot am acel presentiment urât, dar trebuie să-mi revin, nu are ce să se întâmple, este zi şi tot ce s-a întâmplat aseară a fost doar un coşmar şi punct.

Roxana şi cu Andrei sunt în faţă, ţinându-se în braţe ca de obicei, zici că sunt încă în luna de miere; Ana cu Ionut sunt în mijloc, iar eu sunt ultima (deşi nu aş fi vrut căci na, în filmele de groază întotdeauna o păţeşte cel din spate).

Aud un zgomot! Am o senzaţie de déjà vu teribilă, dar încerc să mă calmez, doar e zi.

Continuăm să mergem, dar tot aud zgomote dinspre copaci, din toate părţile, ca şi cum am fi înconjuraţi.

– Voi nu auziţi zgomotele astea? Ce o fi?

– Hai măi Alexa, nu mai fi aşa fricoasă, zice cumnatul meu Andrei. Nu o să se întâmple nimic, zici că ar fi plină pădurea de monştri. Te-ai uitat cumva la filme de groază aseară??

– Nu, dar pe bune, e creepy. Mai bine ne-am întoarce, am un presentiment groaznic.

– Of, tu şi presentimentele tale! Calmează-te, nu are ce să se întâmple, zice Roxana.

– Deşi trebuie să recunoşti, câteodată zici că e vrăjitoare, când îţi zice ceva şi după câteva zile, se întâmplă exact cum a spus ea, zice Ana. Poate ar fi mai bine să ne întoarcem.

– Of, terminaţi, parcă aţi fi nişte copii, zice Ionuţ. Mergem mai departe şi punct. Nu o să se întâmple nimic.

Mergem în continuare, şi dintr-odată aud o voce, vorbind cu mine.

– Îmi pare rău, Alexa. Sper că mă vei ierta într-o zi.

– Aţi auzit??? Cineva vorbeşte cu mine.

– Of, iar începi? Ce voce? Noi nu auzim nimic, e în capul tău, din cauza fricii, calmează-te odată, zice Roxana.

– Ei nu mă pot auzi. Numai tu, Alexa, aleasa noastră. Îmi pare rău că trebuie să fie aşa.

Mă îndepărtez un pic de familia mea, ca să nu creadă că sunt nebună când mă vor auzi vorbind.

– Pentru ce îţi pare rău? Cine eşti? Ce ai de gând să faci? Eşti în mintea mea? Pentru ce sunt Aleasa?

– Vei afla tot la timpul potrivit. Sunt aici să mă asigur că îţi vei îndeplini destinul, dar ca să fie aşa, trebuie să te fac să suferi, şi pentru asta îmi pare tare rău. Sper că într-o zi mă vei ierta. Şi da, numai tu mă poţi auzi.

Dintr-odată, peste tot în jurul nostru, se aud urlete de lupi. Fug spre familia mea, şi îi văd şi pe ei speriaţi, la fel ca mine. Dinspre copaci, din toate părţile, încep să iasă… lupi. Mulţi lupi, enormi! Mă uit în toate părţile şi văd că suntem înconjuraţi.

Nu ne atacă, ci ne dă târcoale, nu ştiu, parcă aşteaptă ceva, ca şi cum aşteaptă ordinul de a ne omorî.

— Alexa, lupi! Suntem înconjuraţi de lupi! zice Roxana.

— Spune-mi ceva ce nu ştiu. Da, sunt lupi, şi enormi pe deasupra, văd şi eu. Ce dracu' facem? Cum scăpăm de aici? O să murim!

În timp ce vorbim, lupii se uită la noi, ca şi cum ne-ar asculta. Doar nu ne înţeleg, nu?

Găsim pe jos nişte crengi mai groase şi le luăm, poate le putem folosi pe post de bâte, deşi nu cred că mai avem vreo şansă să scăpăm cu viaţă de aici.

Cumnaţii mei s-au pus în faţa noastră pentru a ne proteja.

Dintr-odată, în faţa noastră apare un… un lup… un lup mare alb, cu nişte ochi mari albaştri! Nu e posibil, e cel din visul meu. Nu, nu e posibil, cred că am vedenii.

— Nu ai vedenii, Alexa! Eu sunt, eu ţi-am vorbit mai devreme, am fost trimis să mă asigur că vei deveni ceea ce-ţi este destinat să fii.

Dintr-odată, toţi lupii îşi arată colţii, mârâie şi se reped la noi. Cumnaţii mei sar spre ei cu imitaţiile de bâte, încercând să-i ţină la distanţă, dar din spatele nostru, apar alţi lupi. Începem să urlăm, încercând să fugim, dar nu avem unde. Mă pun în faţa surorilor mele, încercând să le protejez, deşi ştiu că suntem pierduţi, dar cel puţin voi şti că am murit încercând să protejez tot ce iubesc mai mult pe lumea asta.

Unul din ei sare spre mine, iar eu, cu toată

puterea, îl lovesc cu bâta improvizată. Reuşesc să-l lovesc, şi îl trântesc în unul din copaci. Se ridică şi vine spre mine mai turbat acum, dar este împins într-o parte de lupul alb.

─ De ea nu trebuie să vă atingeţi, idiotule.

Nefiind atent, încerc să-l lovesc, dar eşuez şi se repede spre mine, mă trânteşte pe spate, şi stă cu laba pe pieptul meu, ţinându-mă la pământ. Pe surorile mele le aud zbierând, mă zbat să mă ridic, să merg să le ajut, dar în zadar, e prea puternic. Încep să urlu şi să plâng de neputinţă, nu e posibil aşa ceva, nu pot să-mi pierd surorile, sunt tot ce iubesc mai mult pe lumea asta.

─ Degeaba te zbaţi, nu ai cum să le ajuţi, soarta a decis aşa, îmi spune lupul alb.

Încerc să mă mişc, să mă uit după surorile mele, şi brusc realizez că s-a făcut linişte, prea linişte.

Reuşesc să mă uit, şi ce văd îmi face inima să sângereze de durere. Surorile mele, tot ce iubesc mai mult pe lumea asta, întinse pe jos, în bălţi de sânge. Mai încolo, în spatele lor, bucăţi din cumnaţii mei, sunt pur şi simplu rupţi în bucăţi, împrăştiate peste tot. Îmi vine să vomit la imaginea de coşmar din faţa mea. Mă uit din nou spre surorile mele, şi realizez că le-am pierdut, nu le-am putut proteja.

Încep să urlu, din tot sufletul meu, să urlu toată durerea din inima care mai are un pic şi îmi iese din piept. Durerea mă sfâşie, mă zbat, încercând să ajung la ele, tot ce-mi doresc e să mor, să mor lângă ele, căci nu pot trăi pe lumea asta fără familia mea.

— Nu te mai zbate, urlă lupul la mine. E prea târziu, le-ai pierdut. Erau destinate să moară, ca tu să poţi renaşte.

Mă întorc şi mă uit în ochii lui.

— Te urăsc, cum nu am mai urât pe nimeni vreodată, şi dacă nu o să mor şi o să am şansa să te reîntâlnesc, o să te rup în bucăti, să simţi durerea mea, îi zic cu lacrimi în ochi, înceţoşându-mi privirea. Ultimul lucru ce-l văd înainte ca întunericul să mă înghita este imaginea surorilor mele moarte.

Capitolul 3 – Carmen

Aud cum cineva îmi şopteşte numele, cine o fi? Încerc să ies din abisul în care m-am scufundat, încerc să mă trezesc, dar nu pot. De ce nu reuşesc? Aud acea voce mai clar acum. Reuşesc să deschid ochii, dar sunt orbită de lumina prea puternică. Clipesc, pentru a mă obişnui şi a mi se lua ceaţa de pe ochi. Funcţionează, şi primul lucru care îl văd este tavanul. Unde sunt? Încerc să mă mişc, dar ceva mă ţine. Văd că sunt legată la nişte aparate şi în mâna stângă am o perfuzie. Sunt în spital? Dar de ce, ce mi s-a întâmplat?

— Scumpo, eşti bine acum. Zi-mi, te doare ceva? Poţi vorbi? mă întreabă una din asistente.

— Unde sunt? Ce am păţit?

— Nu ţii minte ce s-a întâmplat??? Ai fost atacată, împreună cu familia ta.

Imediat cum termină de vorbit, în faţa ochilor îmi apar flash-uri de la atac. Doamne, este adevărat??? Tot ce s-a întâmplat? Nu e posibil, nu

poate fi adevărat.

– Unde sunt surorile mele??? Spuneţi-mi că sunt în viaţă, vă implor! Duceţi-mă la ele, vreau să le văd!

– Îmi pare rău, dar nu se poate. Sora ta, Ana Maria este la Terapie Intensivă, la fel ca tine, iar Roxana…

O văd cum se uită la mine şi deja îmi plânge sufletul, căci ştiu ce urmează să-mi zică.

– Îmi pare tare rău, dar sora ta Roxana nu a supravieţuit.

Încep să plâng şi să urlu, mă simt ca şi cum cineva mi-a făcut o gaură în inimă.

Îmi urlu durerea până simt că nu mai am aer, mă chinui să respir şi văd cum lumina încetul cu încetul dispare şi rămâne decât întunericul, întuneric beznă.

* * *

– Alexa, mă auzi? Deschide ochii, scumpo.

Vocea asta, o recunosc de undeva. Cine o fi? Deschid ochii şi la picioarele mele văd o femeie. E frumoasă, cu părul şaten, creţ, lung până la umeri, şi ochii de culoare ciocolatie, că ai mei. Nu ştiu de ce, dar mi se pare cunoscută, dar nu-mi amintesc de unde.

– Cine eşti? întreb

– Nu mă recunoşti? Chiar nu-ţi dai seama cine sunt?

– Nu…

Deşi, dacă stau bine să mă gândesc, îmi pare cunoscută, tare cunoscută… Dintr-odată îmi dau

seama de unde o cunosc, dar nu e posibil, nu are cum.

─ Da, eu sunt, Carmen, îmi zice zâmbind, ca şi cum mi-ar fi auzit gândurile.

─ Nu e posibil. Carmen e moartă.

─ Păi sunt moartă, îmi spune râzând.

─ Atunci înseamnă că am înnebunit în urma a tot ce s-a întâmplat, altă explicaţie nu există.

Se uită fix la mine şi zice:

─ Eu sunt îndrumătoarea ta, Alexa. Sunt Aleasa dinaintea ta şi te voi ghida în această nouă viaţă a ta.

─ Aleasa? Aşa m-a numit lupul, cel care mi-a omorât familia. Roxana e moartă. La fel şi Andrei şi Ionuţ, nu-i aşa? o întreb cu lacrimi în ochi. Privirea ei mi-a dat răspunsul, nici nu mai trebuie să-mi zică. Nu mă pot opri din plâns, e ca şi cum cineva mi-a smuls inima din piept.

─ Şi Ana unde este?

─ Este la Terapie Intensivă, în stare gravă.

─ Vreau s-o văd, zic şi-mi smulg perfuzia. Mă dau jos din pat şi fac câţiva paşi, deşi cu greu căci mă doare tot corpul şi sunt ameţită.

─ Dacă nu eşti imaginaţia mea, atunci îmi vei dovedi ducându-mă la sora mea.

Încuviinţează dând din cap şi îmi face semn s-o urmez.

Într-un final, cu greu, ajung în salonul de la Terapie Intensivă, deşi nu ştiu cum de am avut norocul să nu fiu oprită de careva. Intru în salon şi atunci o văd. Sora mea, sufletul meu, stând întinsă pe acest pat de spital, mai mult moartă decât vie. Mă apropii de ea şi încep să plâng. O mângâi pe

păr şi îi vorbesc.

– Ana, te rog deschide ochii şi uită-te la mine. Nu mă lăsa, te rog nu muri, nu înţelegi că nu pot trăi fără tine? Tu eşti puterea mea, eşti motivul pentru care nu am renunţat niciodată în viaţă, pentru că te aveam lângă mine. Am pierdut deja o soră, nu aş suporta să mori şi tu, îi zic în timp ce mă sufoc de plâns.

Una din lacrimi îi cade pe frunte şi dintr-odată începe să strălucească, parcă o inundă cu lumină. Mă uit perplexă la Carmen, întrebând-o din priviri ce se întâmplă, la care ea îmi răspunde:

– Asta este doar o mică parte din tot ce poţi face. Uită-te la Ana, tocmai ai vindecat-o.

Întorc privirea spre sora mea şi încep din nou să plâng, de data asta de fericire pentru că o văd deschizând ochii şi îmi zâmbeşte. Este un adevărat miracol, nu-mi vine să cred.

Brusc, mă ia o durere îngrozitoare de cap şi văd câteva picături de sânge aterizând pe patul Anei şi îmi dau seama că îmi curg din nas. Mă ia ameţeala şi ştiu că o să a cad, dar simt nişte braţe care mă înconjoară, şi înainte de a pica din nou în întuneric, mă uit în ochii incredibil de verzi ai unui bărbat.

Capitolul 4Întâlnindu-l pe el…

Mă trezesc în patul din salonul meu şi îmi dau seama că am leşinat (din nou… ce penibil).

O văd pe Carmen stând în faţa mea şi îmi aduc aminte ce s-a întâmplat înainte de a-mi pierde cunoştinţa. Oare s-a întâmplat cu adevărat?

– Carmen, unde este Ana? Am visat?

– Nu ai visat, a fost real. Este bine, au scos-o de la Terapie Intensivă şi au instalat-o în unul din saloane, dar încă nu o poţi vedea, eşti încă slăbită.

– Dar ce mi s-a întâmplat? De ce mi s-a făcut rău?

– Ţi s-au „activat” puterile şi când ai vindecat-o pe Ana, corpul tău nefiind obişnuit, ţi s-a făcut rău. Oricum, asta e nimic faţă de ce vei putea face, sub îndrumarea mea, desigur.

– Nu pot crede că e adevărat tot ce s-a întâmplat, şi totuşi simt că este. Întrebarea este: ce sunt eu, Carmen?

– Eşti Aleasa, zice o voce venind din dreapta mea. Întorc capul şi în faţa ferestrei văd stând cu spatele la mine, în picioare, un bărbat, iar lângă el, pe un scaun, o fată brunetă, care se uită la mine zâmbind.

Se întoarce şi bărbatul cu faţa spre mine şi îmi trebuie toată stăpânirea de sine să nu rămân cu gura căscată. În faţa mea stă cel mai frumos bărbat pe care l-am văzut vreodată, având cei mai incredibili ochi verzi şi atunci mi-am dat seama că este bărbatul care m-a luat în braţe înainte de a leşina (la gândul ăsta, un fior ciudat îmi cuprinde întreg corpul).

„Of, pentru numele lui Dumnezeu, nu te mai holba la el. Nu eşti o puştoaică hormonată ca să salivezi după primul bărbat pe care îl vezi”, îmi zice vocea mea interioară. „Sora ta cea mare e moartă, cea mică a fost la un pas să moară, şi tu te gândeşti la el?”

Încerc să îmi revin şi îmi mut privirea spre

fata cea brunetă şi întreb:

– Voi cine sunteţi? Şi vă rog, explicaţi-mi ce naibii înseamnă „Aleasa”.

– Numele meu este Costi Dimitriu, ea este sora mea Alexandra şi suntem Gardienii tăi.

– Gardienii mei? Gen bodyguarzi? Faceţi mişto de mine? Şi aveţi de gând să-mi răspundeţi la întrebare? Deja sunt la capătul puterilor, vreau să ştiu ce se întâmplă, am dreptul ăsta, zbier la ei.

– Dacă te calmezi, o să-ţi spun, ţipă şi el la mine.

– Costi, termină. Ce rezolvi dacă zbieri şi tu? Alexa, dacă ai un pic de răbdare, o să-ţi explic tot, zice sora lui, Alexandra.

– Ok.

– Te tragi dintr-o întreagă generaţie nobilă de Alese, ultima fiind Carmen. După ce ea a murit, neavând urmaşi, am crezut că întreaga linie de Alese s-a stins. Cum aşa ceva nu trebuie să se întâmple, căci Aleasa reprezintă echilibrul dintre cele două lumi, cea naturală şi supranaturală, Bătrânii au avut un plan de rezervă, acela fiind tu. Aceştia mereu au ştiut că nu îi era scris să aibă copii, deci aceasta nu putea să ducă mai departe linia genealogică, aşa că acea genă ţi-a fost dată ţie când te-ai născut. Ai avut-o dintotdeauna, numai că trebuia activată.

– Activată? Cum?

Nici nu a mai fost nevoie să-mi răspundă, căci imediat au început să-mi apară în faţa ochilor imagini cu acel lup nenorocit.

– Dumnezeule, lupul… cel care ne-a atacat… a vorbit cu mine, m-a numit Aleasa, deci ştia… a

făcut-o ca să-mi activeze puterile? Răspunde-mi!!

– Da, îmi pare rău, zice Costi.

Instantaneu încep să plâng, numai gândul că sora mea mai mare şi cumnaţii mei au fost omorâţi, numai ca eu să „renasc" îmi întoarce stomacul pe dos. Ca şi cum mi-ar fi citit gândurile, Carmen zice:

– Nu e vina ta, Alexa. Aşa a fost scris, din momentul în care m-am născut, a fost scris că într-o zi, îmi voi da viaţa pentru ca tu să renaşti.

– Nu pot să cred că eşti aşa de rece, cum poţi vorbi cu atâta nepăsare? A fost sora ta mai mică! Tu şi ea aţi murit din cauza mea, cum vrei să mă simt? Acel lup nenorocit a omorât-o din cauza mea. Iar faptul că vorbea cu mine, denotă faptul că nu e unul obişnuit, aşa-i???

– Este un vârcolac, iar noi suntem vampiri, zice Alexandra. Am depus un jurământ că te vom proteja şi ne vom da viaţa pentru tine, dacă este nevoie. Eşti puternică, vei descoperi că ai nişte puteri, cum niciodată nu ţi-ai fi imaginat, dar de asemenea ai şi nişte slăbiciuni, care din păcate, mulţi ştiu de ele.

– De exemplu?

– Poţi folosi puterile împotriva fiinţelor supranaturale, te poţi apăra şi poţi proteja şi pe alţii, dar este interzis să le foloseşti împotriva oamenilor, chiar dacă aceştia te atacă. De aceea ai nevoie de gardieni, de noi, pentru a te apăra. De asemenea, te vom antrena, te vom învaţă să lupţi, iar Carmen este aici să-ţi „predea ştafeta", să te înveţe tot ce trebuie să ştii despre a fi aleasa.

– Nu am nevoie de niciun gardian, nu vreau

să fiu această aleasă, ce nu înţelegeţi? Vreau să fie totul ca înainte, s-o am înapoi pe sora mea, să fiu un om normal, spun izbucnind în plâns.

─ Nu ai cum să te întorci în timp şi nici cum să scapi de destinul tău, aşa îţi este scris, să menţii echilibrul, să duci mai departe gena aleselor, căci dacă ar dispărea, lumea ar fi un haos total, fără reguli, iar umanitatea pur şi simplu ar fi subjugată de fiinţele supranaturale. Nu poţi schimba ceea ce eşti şi nici nu ar trebui, ţi s-a dat un mare dar, zice Costi.

Îl ascult şi tot ce-mi doresc e să-i sparg faţa. Cum adică dar? Sora mea e moartă din cauza mea, din cauza acestui blestem.

Capitolul 5Normalitate?

A trecut o săptămână de când suntem în spital şi tot ce-mi doresc e să ies cât mai repede de aici.

Îmi vizitez mereu sora, e mult mai bine, fizic cel puţin, căci sufleteşte e la fel de distrusă ca mine, deşi nu ştie tot adevărul. Nu am avut curajul să îi spun tot ce s-a întâmplat, mi-e teamă… că mă va urî dacă va şti de ce a murit Roxana.

Gardienii mei continuă să mă supravegheze, ăsta este unul din motivele pentru care sper să ies cât mai repede de aici, să scap de ei. Nu-mi doresc să-i am aproape, mai ales că am ales să nu fac parte din lumea lor, nu-mi doresc acest blestem. Degeaba zic ei că nu pot fugi de destinul meu, o să fac tot posibilul, nu o să-mi mai pun sora în pericol, ea este tot ce mi-a mai rămas.

Carmen îşi face apariţia în fiecare zi în salonul meu. Într-un fel mă bucur, căci e sora mea, mereu mi-am dorit să fi fost un pic mai mare când a murit, să fi apucat să o cunosc şi mi s-a îndeplinit dorinţa, dar pe de altă parte nu-mi convine căci, din păcate, inevitabil ajungem la subiectul aleasa şi de fiecare dată ne certăm, căci nu vrea să-mi respecte decizia. Nu înţelege că nu-mi doresc acest destin, nu am cerut să fiu aşa şi mi-e teamă ca nu cumva să-mi pierd şi ultimul membru al familiei care mi-a mai rămas. Cel puţin ştiu că atunci când voi ieşi din spital, voi reuşi să-i evit şi poate aşa or să înţeleagă şi or să iasă din viaţa mea.

*****

Au trecut trei luni de la înmormântare şi viaţa noastră a revenit la normal, cât de cât. Ana s-a mutat la mine, a zis că nu ar suporta să locuiască singură, fără soţul ei, şi o înţeleg, mereu mă gândesc că la ea a fost dublă pierderea, pe lângă sora ei, l-a pierdut şi pe Ionuţ, bărbatul pe care l-a iubit. Nici eu nu aş fi putut locui singură, acum că nu o mai am pe Roxana, aşa că atunci când Ana mi-a propus să ne mutăm împreună, am fost extrem de fericită.

Durerea totuşi nu a dispărut, este în stare latentă, dar încă este prezentă. Cum să pot trece peste această tragedie, dacă tot din această casă îmi aduce aminte de ea? Noapte de noapte adorm plângând şi am coşmaruri din care mă trezesc urlând.

Georgiana, prietena mea cea mai bună, ne tot zice că nu mai putem continua aşa, că ar trebui să consultăm un psiholog. Şi ce ar trebui să-i zic acelui psiholog? Adevărul? M-ar interna imediat la un spital de nebuni şi ar arunca cheia. Nu pot să risc. Nici fetelor mele nu le pot spune nimic, ar însemna să le pun în pericol. Va trebui să mă descurc singură, poate cu trecerea timpului coşmarurile vor înceta şi voi redeveni fata normală care eram.

Gardienii mei au dispărut, se pare că dorinţa mi s-a îndeplinit, deşi câteodată am impresia că sunt urmărită. Ştiu, sunt paranoică, dar câteodată pot să jur că îi simt, că încă mă veghează. Sper să nu-i mai văd niciodată, vreau doar să mă întorc la viaţa mea de dinainte, la locul meu de muncă şi prietenele mele.

Capitolul 6 – Reîntâlnirea

Sunt trezită de un zgomot infernal şi îmi dau seama că este ceasul, l-am pus să sune, căci azi mă întorc la muncă.

Cu mare regret şi lipsă de chef, mă ridic din pat şi mă duc la baie. Îmi fac un duş rapid, mă machiez şi scot din dulap perechea mea preferată de blugi, albastru-închis, o bluză neagră, lenjerie şi mă îmbrac.

Mă duc la bucătărie să îmi fac cafea, că mai am timp să o beau şi să fumez o ţigară. Nu ştiu de ce, dar am emoţii pentru ziua de azi, ca şi cum ar fi prima mea zi de muncă în acel loc (nici atunci nu am avut atâtea emoţii). Îmi termin cafeaua, îmi

iau geaca de piele, geanta şi plec. În jumătate de oră sunt deja în faţa clădirii unde lucrez. Sunt secretara domnului Răul Irimia, unul din cei mai cunoscuţi oameni de afaceri din România. Firma lui este una de detectivi privaţi, concurează cu multe firme de securitate de pe piaţă, deşi firma lui nu are şi contracte de monitorizare şi intervenţie, ca celelalte. Intru în clădire şi o salut pe fata de la recepţie, iar ea când mă vede rămâne şocată. Mă aşteptam la asemenea reacţii, mai ales că m-am schimbat mult în ultimele luni. Am slăbit foarte mult, acum am părul mult mai bogat şi lung şi sunt trasă la faţă. De asemenea, mi-am schimbat şi culoarea părului, m-am vopsit o nuanţă de ciocolatiu, am zis că merge cu nuanţa ochilor mei, deşi la soare aceştia din ciocolatii devin o nuanţă spre verde.

Iau liftul şi urc la etajul unde am biroul, alături de şeful meu. Norocul meu că părinţii lui au fost buni prieteni cu părinţii mei, căci în altă situaţie aş fi rămas fără loc de muncă, după ce am lipsit atâtea luni, plus că mereu am avut impresia că mă place, de aceea mereu am avut grijă sa îl ţin la distanţă, nu vreau să fiu acel clişeu gen „secretara şi-o trage cu şeful ei”, plus că nu e genul meu, e prea don juan, cum vede o fustă, salivează mai rău ca un câine.

Ajung la birou, îmi las geanta şi mă duc să văd dacă şeful meu a ajuns. Biroul lui este încuiat, aşa că profit şi mă duc la bucătărie să fac cafea, să fie gata când ajunge. Mă întorc la birou, şi în timp ce verificam mailurile, să mă pun la curent cu tot ce s-a întâmplat cât timp am lipsit, aud liftul. Ridic

privirea şi-l văd cum se apropie. Îmi observă prezenţa şi se opreşte în loc, rămânând şocat, exact ca recepţionera. Mă ridic de la birou şi mă îndrept spre el. Văd cum iese din transă şi îşi plimbă privirea pe corpul meu, de la faţă până la picioare şi ce văd în ochii lui nu-mi place deloc. Din ochii aceia căprui, devin negri, încărcaţi cu dorinţă, şi poate altă femeie în locul meu ar fi flatată, dar mie mi-e greaţă. Nu-mi place deloc ce văd în privirea lui, e clar că va trebui să mă străduiesc şi mai mult să-l ţin la distanţă.

― Alexa, tu eşti? Nu-mi vine să cred, ce schimbată eşti. Nu că înainte nu arătai bine, dar acum eşti pur şi simplu superbă. A meritat aşteptarea...

Imediat îl întrerup, căci nu îmi place în ce sens se duce discuţia.

― Bună dimineaţa, Răul. Ţi-am făcut cafeaua, mă duc să ţi-o aduc.

― Stai. Eşti bine? Iartă-mă, asta ar fi trebuit să te întreb întâia oară. Sincer, eşti bine? Eşti sigură că eşti pregătită să te întorci la muncă? Dacă nu, poţi să mai rămâi acasă, postul tău te va aştepta cât timp vei dori, doar ştii că eşti specială pentru mine şi niciodată nu te-aş înlocui.

― Ştiu că nu m-ai concedia. Pe lângă faptul că părinţii noştri au fost foarte apropiaţi, sunt şi o angajată foarte bună şi ar fi păcat să mă pierzi, nu? Scuză-mi modestia, adaug cu un zâmbet pe buze.

Văd că ar vrea să mai insiste cu discuţia de mai devreme, dar se răzgândeşte şi adaugă:

― Okey, discutăm mai târziu, că avem o zi

încărcată. Adu-mi, te rog, o cafea în birou.

Fac exact cum a cerut şi după ce i-o las pe birou, mă întorc să plec, şi îl simt cu ochii pe mine şi iar mi se face greaţă. Sper să nu devină prea insistent, căci va trebui să-l pun la punct. Majoritatea femeilor mi-ar spune că sunt nebună, căci este un bărbat frumos, un afacerist plin de succes, înalt, bine făcut, brunet şi are acel mers de felină ce ar înnebuni orice femeie, dar pe mine nu. Sincer, nu am întâlnit încă bărbatul care să mă facă să mă topesc de la prima vedere… bine, decât unul, dar nu m-am topit, ci am leşinat, dar mai bine nu mă mai gândesc, deşi trebuie să recunosc că îmi este dor de acei ochi verzi-gri minunaţi, aşa cum nu am mai văzut vreun bărbat să aibă.

A avut dreptate Răul, am avut amândoi o zi foarte încărcată, dar în felul ăsta mi-a trecut ziua mai repede.

Chiar când voiam să plec, mă opreşte din drum.

– Alexa, stai, te duc eu acasă. Nu e bine să pleci singură la ora asta.

– Nu este nevoie, Răul, mă descurc şi singură.

E clar, voi avea de furcă cu el, va trebui să am grijă să îl ţin la distanţă.

– Nu mai fi încăpăţânată, te duc şi punct.

– Răul, oi fi tu şeful meu, dar în timpul meu liber nu ai dreptul să-mi spui ce să fac. Nu eşti stăpânul meu.

Ştiu că nu ar fi trebuit să îi zic toate aceste lucruri, dar nu m-am putut abţine, aroganţa lui mă calcă pe nervi, plus că nu îmi place ca cineva să

îmi dicteze ce să fac.

Nu am mai stat să mă contrazic, aşa că am încetat orice discuţie.

Am ieşit împreună din clădire, el s-a dus în dreapta, spre maşina lui, iar eu am luat-o în sensul opus, spre staţia de autobuz.

Poate ar fi trebuit totuşi să fi acceptat propunerea lui Răul, este deja întuneric, şi nu ştiu cum să explic, am un presentiment foarte urât. Ultima oară când am avut această senzaţie, sora mea a murit. Măresc pasul şi mă rog să ajung teafără la staţia de autobuz.

Dintr-odată, am impresia că aud paşi în spatele meu. Mă opresc şi ascult cu atenţie, dar nu aud nimic. Pornesc iar, dar din nou aud paşi. De data asta, sunt sigură că nu mi-am imaginat. O iau la fugă, sperând că o să scap şi că ajungând în staţie voi fi în siguranţă, dar ceva ciudat se întâmplă. Simt un aer rece trecând pe lângă mine şi ceva rapid fugind pe lângă mine, şi brusc un bărbat apare în faţa mea, rânjind la mine, ca vânătorul când îşi încolţeşte prada. Îmi dau seama că cel din faţa mea nu este om, ci vampir şi deşi am puteri, nu ştiu să le folosesc, deci tot ce-mi rămâne de făcut este să mă rog lui Dumnezeu să mă salveze.

În stânga mea, mai apare unul, tot în acelaşi stil ca celălalt. Nu mă pot pune cu unul, dar păi cu doi. Doamne, ce mă fac, cum mai scap şi din situaţia asta?

Sar într-o parte speriată, căci apare Carmen lângă mine zicându-mi:

− Apără-te. Ce stai aşa, uitându-te la ei?

Foloseşte-ţi puterile.

– Mulţumesc pentru sfat, Einstein. Crezi că nu aş fi făcut-o până acum, dacă aş fi ştiut cum?

Văd cum cei doi vampiri se uită unul la celălalt rânjind, probabil crezând că sunt nebună, căci ei nu o văd pe sora mea.

– Gândeşte-te. Ţi-am zis, eşti foarte puternică, doar doreşte-ţi să-i vezi pulbere, să ardă în flăcări, ceva în genul. Închide ochii şi concentrează-te. Aşa fac, dar nu pentru mult timp, căci aud zgomote. Mă uit în faţa mea şi e ca şi cum aş viziona una din secvenţele acelea cu încetinitorul care se dă la televizor. Îl văd pe primul vampir cum se deplasează spre mine, arătându-şi faţa aceea oribilă ce presupun că o au toţi când trec la atac. Mă concentrez pe faţa lui şi tocmai când era aproape să mă atingă, pur şi simplu izbucneşte în flăcări. Pun mâinile la urechi din cauza urletelor lui de agonie. Oare eu am făcut asta? Cum e posibil?

– Acum celălalt. Distruge-l şi pe celălalt, Alexa.

Mă întorc cu privirea spre al doilea vampir şi îl văd şocat şi i se măresc ochii de surprindere şi durere şi pe urmă se prăbuşeşte.

În faţa mea stă nimeni altul decât Costi, având în mână inima celui răpus de el.

– Bine te-am regăsit, Alexa. Ţi-a fost dor de mine, presupun.

– Da, recunosc, mi-a fost dor de tine… ca de râie!

Nu-mi vine să cred ce tupeu şi aroganţă are.

– Auch, pisicuţo, ascunde-ţi ghearele. Asta

mi-e mulţumirea că ţi-am salvat viaţa?

– Nu te-a obligat nimeni, „scumpule”. Am strigat cumva după ajutor, domnule aroganţă în persoană?

Dintr-odată, aud cum cineva îşi drege glasul şi îmi aduc aminte că nu suntem singuri.

– Haideţi să lăsăm pe altă dată discuţia asta, doar nu vrem să fim văzuţi de careva, care ar putea trece pe aici, pe lângă un cadavru şi pe Costi cu o inimă în mână. Alexa, arde corpul, te rog, trebuie să scăpăm de dovezi.

– Pe bune? Ce te face să crezi că voi reuşi şi de data asta? Mai devreme a fost un noroc chior, uiţi că nu ştiu să-mi folosesc puterile?

– Doar închide-ţi ochii şi concentrează-te, doreşte-ţi.

– Okey, fie cum zici tu.

Chiar înainte de a închide ochii şi a face exact cum m-a sfătuit, îi văd cum ies din raza mea vizuală, îndepărtându-se câţiva paşi.

– Vai dragilor, mulţumesc pentru încrederea pe care o aveţi în mine, le zic cu ironie.

– Nu e vorba că nu avem încredere în tine, pisicuţo, dar nu vreau să mor tocmai de mâna ta, şi din greşeală, pe deasupra.

– Da, da, da, sunteţi nişte laşi, le zic înainte de a închide ochii.

Mă concentrez şi vizualizez locul unde este cadavrul şi îmi doresc ca acesta să ia foc. Degeaba, nu funcţionează. Vizualizez iar, dar de data asta, îmi imaginez cum acesta ia foc şi reuşesc! Mă uit la cadavru cum ia foc şi se transformă în cenuşă. Nu-mi vine să cred că am

reuşit, că eu am făcut aşa ceva.

− Alexa, hmmm, nasul tău… încearcă să-mi zică Costi.

Duc mâna la nas şi observ că îmi curge sânge, pe urmă mă ia o durere groaznică de cap, privirea îmi este înceţoşată şi aud vocea lui Carmen parcă de departe cum încearcă să-mi zică ceva, chiar înainte ca întunericul să mă înghită.

Capitolul 7 – Antrenament sau nu?

Deschid ochii, dar imediat îi închid din cauza luminii, care îmi accentuează durerea de cap.

− Unde sunt? Ce s-a întâmplat? Poate cineva să stingă lumina?

Aud cum cineva trage draperia şi deschid ochii încet. Primul lucru care îl văd este tavanul, întorc privirea în dreapta şi observ că sunt într-o cameră, întinsa pe pat. Ce naiba s-a întâmplat? Unde sunt? Ca şi cum mi-ar fi auzit gândurile, Costi îmi răspunde:

− Eşti la mine acasă, în camera mea.

Mă uit mai bine în jur şi într-adevăr, pare a fi camera unui bărbat. Mobila este toată alb-negru. În afară de pat şi de dulap, în stânga mea mai este un birou plin de hârţoage (clar cameră de bărbat). Patul în care sunt întinsă este mare, tronat chiar în mijlocul camerei, având întinsă pe el o lenjerie neagră din satin.

− Ce mi s-a întâmplat? Ce caut aici?

− Nu mai ţii minte? Ai leşinat, imediat după ce ai dat foc cadavrului. Carmen zice că din cauză că nu eşti obişnuită să-ţi foloseşti puterile şi când

ai folosit aseară prea multă, a fost ca şi cum ţi s-ar fi descărcat bateriile, ca şi cum ai fi făcut scurt-circuit. Trebuie să ţi le foloseşti mai des şi mai puţin, până te vei obişnui. Ştii ce înseamnă asta, nu?

– Nu ştiu, dar presimt că nu o să-mi placă, ţinând cont de zâmbetul sadic de pe faţa ta.

– Înseamnă că de azi ne apucăm de antrenamente, pisicuţo, îmi zice şi începe să râdă.

– Asta s-o crezi tu. Nu am timp de aşa ceva, eu muncesc pentru a-mi câştiga traiul, nu ca alţii.

– Auch, pisicuţo, eşti cam morocănoasă când te trezeşti. Cineva are nevoie de o cafeluţă. Păcat pentru tine că m-ai enervat şi nu am chef să-ţi fac.

– Of, du-te şi împuşcă-te. Cât e ceasul?

– Şapte.

– Auch, trebuie să plec. Am întârziat la muncă.

– Stai liniştită, ne-am ocupat noi de tot. S-a dus Alexandra să „vorbească” cu şeful tău, îmi zice, gesticulând în aer nişte ghilimele.

Off, presimt că nu o să-mi placă ce o să aud.

– Cum adică să „vorbească”? îl întreb, imitându-l. Ce aţi făcut?

– Nimic, pisicuţo, iubitul tău şef este în siguranţă. Am trimis-o pe Alex să-l constrângă şi să-ţi dea liber, sub pretextul că eşti bolnavă şi mai ai nevoie de timp să-ţi revii. Aşa vei putea sta liniştită, ştiind că nu te va concedia.

– Vai, mersi, ce te gândeşti la binele meu, m-am topit de atâta drăgălăşenie, îi zic cu ironie.

– Cu plăcere, pisicuţo, orice pentru aleasa mea, îmi zice făcându-mi cu ochiul.

Pentru aleasa mea? Pe bune? A naibii limba română, cu înţelesurile ei duble. Oare în ce sens a zis-o?

„Off, gata Alexa, ai luat-o razna, nu te mai gândi la prostii, numai asta ţi-ar mai trebui, să te încurci cu un vampir”.

Grozav, acum am ajuns să fiu certată şi de vocea mea interioară. O iau razna.

– Dacă te simţi mai bine, poţi să te duci să-ţi faci duş, ai tot ce-ţi trebuie la baie. Pe scaunul ăsta ai nişte haine de la sora mea, poţi să probezi să vezi ce ţi se potriveşte. Te aşteptăm jos, mănânci şi pe urmă ne apucăm de antrenament.

Fac cum a zis, căci nu mai sunt în dispoziţia de a mă certa. Îmi fac un duş rapid. Hmm… ce bine miroase gelul lui de duş. După ce termin, mă înfăşor în prosopul care îl găsesc şi mă duc în cameră. Găsesc pe scaun nişte haine, exact cum mi-a zis Costi. Mă îmbrac cu o pereche de colanţi negri trei-sferturi şi cu un maiou alb lung. Cred că mi le-a lăsat special pentru antrenament. Mai sunt şi alte haine, presupun pentru a le purta după A ce terminăm antrenamentul, dar nu are rost să mă uit acum la ele. Îmi prind părul într-o coadă împletită, îmi încalţ perechea de tenişi care mi-au lăsat-o şi cobor.

Se pare că mă aflu într-o vilă enormă, sper să nu mă rătăcesc. Am ajuns la baza scărilor, acum pe unde se presupune că ar trebui să o iau?

– Poţi să-ţi foloseşti puterile ca să-l găseşti pe Costi, zice Carmen. Sar doi paşi mai în faţă, speriată de vocea ei.

– Doamne Dumnezeule, altă dată avertizează-

mă înainte de a apărea, chiar vrei să îmi provoci infarct? Parcă rasa umană avea nevoie de mine. După ce termin de vorbit, începe să râdă şi rămân blocată. Este atât de frumoasă când râde şi nu este sobră, ca de obicei. De când mă ştiu, toţi membrii familiei mele îmi spuneau că semăn cu ea, că sunt ea întreagă. Ţin minte că mereu mă uitam la poze, pe urmă mă uitam în oglindă şi pur şi simplu nu vedeam asemănarea care o vedeau ceilalţi, dar acum trebuie să recunosc că aveau dreptate. Amândouă avem aceiaşi ochi, buzele le avem la fel numai părul diferă. Eu îl am mai lung şi drept, iar ea îl are până la umăr şi creţ.

— Alexa, mă auzi?

— Da, scuze, ce ziceai?

— La ce te gândeai? Vorbeam cu tine şi nu mă auzeai.

— La trecut. Toată copilăria mea, cei din familie îmi ziceau că semănăm şi acum am realizat că aveau dreptate.

— Da, dintre toate, tu semeni cel mai mult cu mine, şi la fizic, dar şi la caracter. Toată viaţa ta am avut grijă de tine, te-am supravegheat şi te cunosc foarte bine.

— Serios? În orice moment ai fost lângă mine? Şi când au murit părinţii noştri?

— Da, prinţesa mea, am fost în toate acele momente lângă tine, îmi pare rău că nu ai ştiut.

— Şi mie. În fine, hai să schimbăm subiectul, nu vreau să ne întristăm. Pe unde trebuie s-o iau ca să ajung la Costi? Chiar nu am chef să îmi sucească gâtul pentru că întârzii. Auzindu-mi replica, o bufneşte râsul.

– O să fie tare amuzant să stau în preajma voastră. Ar trebui să fac un pariu cu Alexandra, să vedem care pe care omoară primul.

– Hahaha, foarte amuzantă eşti astăzi. Mai bine zi-mi cum să ajung la el şi taci.

– Închide ochii şi gândeşte-te la el.

– Pe bune? Nu poţi pur şi simplu să-mi zici unde este?

– Nu, închide ochii şi concentrează-te.

Într-un final o ascult. Închid ochii şi mă gândesc la el. Dintr-odată, e ca şi cum îmi apare în faţa ochilor. Ce ciudat. Mai ciudat este faptul că el m-a simţit şi s-a uitat la mine. Deschid ochii şi rămân uimită. Nu mai sunt lângă scări, ci afară în curte, şi sunt în faţa lui Costi.

– Cum naiba am ajuns aici?

– Ţi-ai folosit puterile. Ţi-ai dorit să ajungi lângă Costi şi te-ai teleportat aici, îmi explică Carmen.

– Vai, pisicuţo, deja ţi s-a făcut dor de mine? Şi atât de mult, încât ţi-ai folosit puterea de teleportare, ca să ajungi mai repede la mine? Sunt onorat, prinţesă.

– Off, chiar trebuie să ascult toată ziua glumele lui de prost gust? Nu poţi să mă antrenezi tu, surioara mea? Imediat cum îmi termin discursul, îi arunc privirea mea de „puppy eyes” sperând să funcţioneze.

– Îţi cunosc toate trucurile, surioara mea. Ai uitat că te-am supravegheat? Nu funcţionează pe mine.

– Crap. Sigur? Nu vrei să te răzgândeşti?

– Nu. Hai că nu o să fie aşa de rău.

– Hello, sunt aici, vă aud, zice Costi cu faţa lui de consternat.

– Da, ştiu, din păcate nu te putem ignora, îi zic. Mai bine ai tace şi mi-ai arăta ce am de făcut, ce zici?

– Hmm, ziceai că ţie o să-ţi fie greu să stai toată ziua cu mine. Eu ce să mai zic? Nu ştiu de ce am impresia că până terminăm antrenamentul, o s-o iau razna.

Capitolul 8 – Primul antrenament (Part 1)

– Okey, eşti gata? întreabă Carmen

– Da, ce trebuie să fac?

– Uită-te în stânga ta. Vezi masa aceea plină cu arme? Va trebui să le foloseşti împotriva lui Costi, dar fără să le atingi.

– Pardon? În primul rând, nu am de gând să îl rănesc, oricât de antipatic mi-ar fi, în al doilea rând, cum naibii să folosesc armele fără să le ating?

– Cu ajutorul minţii, pisicuţo. Sunt flatat de faptul că nu vrei să mă răneşti, dar va trebui, altfel cum vrei să te antrenez?

– O să încerc, dar dacă mai îmi zici încă o dată „pisicuţo”, jur că o să îţi arunc toporul ăla direct în cap!

– Auch. Okey, hai să vedem de ce eşti în stare... PISICUŢO!

Îmi dau ochii peste cap, gândindu-mă cât de imatur poate fi, dar şi adaug:

– Porcule!

Eu mă enervez iar el râde, ce naibii crede că

este aşa amuzant? Mergem într-un fel de arenă, în mijlocul grădinii. Este în formă de cerc, înconjurată de un gard din piatră cam de jumătate de metru. În stânga şi în dreapta mea sunt mese pline cu arme. În spatele lui Costi este un panou mare, unde se pare că voi trebui să arunc cu săgeţi. Hmmm…

─ Okey, treci în faţa mea. Primul lucru care îl vom face, va fi să testăm viteza ta de reacţie. Când te-a atacat primul vampir, s-a deplasat spre tine cu viteza specifică nouă, în mod normal nu aveai cum să reacţionezi la timp, dar datorită adrenalinei, ai reuşit să-ţi activezi una din puteri, aceea de a face timpul să curgă mai încet.

─ Adică?

─ Adică, deşi avea o viteză supraomenească, ai reuşit să-l vezi cu încetinitorul, corect?

─ Da, de unde ştii?

─ Am stat destul în preajma surorii tale, ca să ştiu. Asta vom încerca pentru început. Această putere îţi va fi de folos ca să-ţi opreşti atacatorii, să-i vezi venind şi să ai timp să ripostezi. Voi veni spre tine cu superviteză, iar tu trebuie să îţi foloseşti această putere, la fel ca ieri, ca să mă opreşti să ajung la tine. Numai să nu mă prăjeşti ca pe celălalt, pisicuţo. Termină de vorbit şi îmi face cu ochiul.

Doamne, câteodată l-aş strânge de gât. Nu ştiu cum de l-a suportat Carmen.

─ Okey, let the game begin, strigă acesta.

Dispare, dar nu reuşesc să văd unde s-a dus. Dintr-odată, sunt luată în braţe de la spate. Nici nu e nevoie să mă întorc, ştiu că este el, asta

însemnând că am eşuat.

– Dacă aş fi fost unul din duşmani, acum ai fi fost moartă, pisicuţo. Mi-aş fi înfipt colţii în gâtul ăsta frumos al tău şi te-aş fi secat de sânge.

Vorbele lui îmi dă fiori, dar mai mult mă afectează îmbrăţişarea lui. Inima mai are un pic şi îmi iese din piept şi tremur toată. Cum reuşeşte să mă facă să mă simt aşa, doar cu o îmbrăţişare? Sper să nu audă cum îmi bate inima... Nu e bine ce simt, chiar deloc.

– Ce, pisicuţo, deja te-am speriat?

Se pare că are impresia că teama m-a făcut să reacţionez aşa şi îmi convine.

– Cum naibii să nu mă sperii, dacă te strecori în spatele meu şi explici cum m-ai omorî? Sunt totuşi om.

– Ar cam trebui să renunţi la ideea că eşti doar un simplu om, intervine şi Carmen.

Imediat, Costi îmi dă drumul din îmbrăţişare, ca şi cum ar fi făcut ceva rău şi a fost prins de sora mea. Hmmmm... Asta e ciudat. Oare a fost ceva între ei, de a reacţionat aşa? Numai asta mi-ar mai trebui, după ce că mă lupt cu ceea ce simt (chiar nu vreau să pronunţ denumirea), ar fi culmea să mai aflu că este fostul iubit al surorii mele. Va trebui să aflu, dar nu acum.

– Nu eşti un simplu om, Alexa. Eşti Aleasa, o fiinţă cu puteri supranaturale, trebuie să accepţi ceea ce eşti, dacă vrei să poţi folosi toate aceste puteri pentru a te apăra, continuă aceasta.

– Mi-e greu, okey? Nu mi-e uşor deloc să ştiu că nu sunt normală. Ţie nu ţi-a fost greu?

– Crede-mă că da, dar odată ce m-am

acceptat aşa cum eram, mi-a fost mult mai uşor şi puteam să îmi folosesc puterile mai bine. Hai, mai încearcă!

─ Okey.

Costi se poziţionează din nou în faţa mea. Închid ochii, trag aer în piept şi-i deschid la loc. Îl văd alergând spre mine, cu încetinitorul, exact cum am reuşit şi ieri. Acum ce trebuie să fac oare? A zis să nu-l prăjesc şi deşi sunt destul de tentată, nu pot s-o fac, este gardianul meu. Păi şi atunci? Gândeşte Alexa, gândeşte.

Ca şi cum aş fi fost ghidată, ridic mâna stângă spre el şi o mişc cu putere spre stânga, ca şi cum l-aş pălmui şi următorul lucru care-l văd este Costi care zboară direct în gard. L-am aruncat cu atâta putere, încât a făcut gaură în piatră trecând prin ea. Ca să-i dovedesc că sunt în stare de asta, îndrept mâna spre una din mese, unde sunt amplasate armele şi parcă aş chema săgetile să vină la mine. Au ajuns în dreptul meu şi stau neclintite în aer, ca şi cum mi-ar aştepta ordinul. Mă întorc cu privirea spre Costi, şi auzindu-l mormăind, afişez unul din acele zâmbete diabolice ale mele, iar când mă vede, parcă devine mai palid decât este. Zâmbesc şi arunc săgeţile spre el, cu atâta putere, încât nu a avut timp să le oprească. Toate i-au intrat în piept, în afară de una, care i s-a înfipt între ochi… (ştiu, sunt sadică dar na, a zis doar să nu-i dau foc, nu?)

Parcă am mustrări de conştiinţă, doar puţin, când al aud cum urlă de durere, aşa că decid să mă duc să-l ajut. Îi dau mâna, se ridică şi îmi spune:

– Pisicuţo, ştiu că nu sunt tocmai favoritul tău, dar încearcă să nu mă omori din prima zi.

– Zi mersi că nu mi-a trecut prin cap să te prăjesc, căci altfel acum erai barbeque. Deci, ce preferi, înţepatul cu săgeţi sau barbeque? îl întreb cu un zâmbet sadic imprimat pe chip.

– Pisicuţo, adu-mi aminte să nu te mai enervez vreodată, căci ai gheare, nu glumă. Şi ca să-ţi răspund la întrebare, prefer săgeţile, categoric!

Am luat o pauză de zece minute ca acesta să-şi revină şi pe urmă am continuat antrenamentul. Suntem iar faţă în faţă şi zice:

– Alege o armă de pe masă, oricare vrei, şi cu puterea minţii, vreau s-o arunci spre mine. Nu-ţi face griji, ai văzut că mă vindec.

– Eşti sigur, pisicuţ? îl întreb cu zâmbetul pe buze, în acelaşi timp el devenind serios, dându-şi seama ce-l aşteaptă.

– Înainte de a începe, vreau să-ţi zic o vorbă foarte adevărată: „ai grijă ce-ţi doreşti”, îi zic făcându-i cu ochiul.

Acum începe distracţia, deja îmi place!

Let the game begin!

Capitolul 8 – Primul antrenament (Part 2)

Închid ochii, respir adânc şi încerc să mă concentrez. Vizualizez masa plină de arme, mă concentrez pe cea pe care o doresc, aceea fiind toporul (sunt sadică, ştiu) şi îmi imaginez că îl arunc spre Costi. Deschid ochii şi când văd că mai are un pic şi i se înfige între ochi, îmi doresc să se

oprească, nu vreau să-l rănesc, şi atunci văd că toporul rămâne suspendat în aer, la câţiva centimetri de faţa lui Costi. Acesta a făcut ochii atât de mari, de zici că mai au un pic şi îi ies din orbită, iar Carmen are ditamai zâmbetul întipărit pe faţă, plin de mândrie.

– Hmmm, pisicuţo, poţi să-i ordoni toporului să dispară din faţa mea? Nu de alta, dar nu vrem să distrugem o faţă aşa de frumoasă ca a mea, nu? Îmi dau ochii peste cap şi-l întreb:

– Modestia asta a ta nu te doare? Plus, nu ţii minte ce am spus că-ţi fac dacă mai îmi zici „pisicuţo”? Încep să zâmbesc, în momentul în care îl văd că înghite în sec.

– Nu ai fi în stare, prinţeso, nu? Adică, oi fi eu vampir şi mă vindec, dar nici chiar aşa… Chiar vrei să rişti să distrugi frumuseţea asta de faţă?

– Of, Doamne! Cum o să rezist în preajma ta, fără să am tendinţa zilnică de a te omorî? îl întreb în timp ce fac toporul să zboare la câţiva metri de noi, înfigându-se într-un copac. Îl văd cum se uită la topor, pe urmă la mine, cu ochii bulbucaţi în cap şi mă bufneşte râsul. Carmen vine spre noi şi zice:

– Cred că e destul pentru ziua de azi, Alexa. Nu vrem să-ţi obosim organismul din prima zi. Sunt tare mândră de tine, surioară. Ai un talent înnăscut, nici nu zici că a fost prima ta zi de antrenament.

– Mersi, Carmen. A fost obositor, într-adevăr, dar mi-a plăcut, mai ales că am descoperit ceva.

– Ce anume?

– Noul meu sport preferat este acela de a-i tăbăci fundul lui Costi, şi îţi garantez că o să fac

tot posibilul să învăţ şi să ajung să-l bat cât aş bate din palme, zic apucându-mă râsul.

— Hahaha, visează în continuare, pisicuţo. Nu sunt atât de uşor de învins.

— Mai vedem, motanule, îi fac cu ochiul şi plec de lângă el.

— Unde te duci?

— Să-mi fac un duş, chiar am nevoie. Vorbim mai târziu, Carmen. O să trebuiască să mă înveţi şi teorie, nu cred că e de ajuns să ştiu doar să-mi folosesc puterile.

— Ştiu, ai dreptate. Du-te, fă-ţi un duş şi mai pe seară mergem în bibliotecă să-ţi arăt nişte manuscrise pe care trebuie neapărat să le citeşti şi o să-ţi povestesc câte ceva despre istoria Aleselor.

— Sună bine, dar nu în seara asta, că nu pot.

— De ce?

— Trebuie să mai ajung şi pe acasă. Am lăsat-o pe Ana singură şi vreau să verific dacă este bine.

— Ok, atunci rămâne pe mâine seară. Dar promite-mi că veţi sta în casă, sau dacă o să vreţi să ieşiţi, îl suni pe Costi. Este periculos să ieşi neînsoţită, deja au început să apară zvonuri că avem o nouă aleasă şi duşmanii vor începe să iasă la suprafaţă.

— Da, sora mea, stai liniştită. Tocmai am minţit de au îngheţat apele. Sper să nu se prindă, trebuie să am foarte mare grijă. Vreau ca în seara asta să mă distrez, să beau, să uit de toate şi ultimul lucru care îmi trebuie e să am gardienii după mine.

Plec lăsându-i singuri şi mă îndrept spre

cameră. Întorc capul şi îi văd stând de vorbă, păcat că încă nu ştiu cum să fac să aud până acolo. Of, cum se uită la ea, i-ar sorbi cuvintele din gură dacă ar putea. Se vede cu ochiul liber că o iubeşte şi că ar vrea să fie cu ea. Trebuie neapărat mâine s-o întreb, sper să-mi zică adevărul. Ce aş vrea să se uite aşa şi la mine.

Of, ce naibii tot gândesc? Nu e normal, nu am voie să simt aşa ceva pentru el. Trebuie neapărat să mi-l scot din cap.

În timp ce merg spre cameră, scot telefonul din buzunarul colanţilor şi o apelez pe Georgiana, cea mai bună prietenă a mea de când eram mici, avem o prietenie ce durează de douăzeci de ani. După al doilea apel răspunde.

─ Ce faci, domnişoară? Nu mai dai niciun semn de viaţă, m-ai uitat deja? întreabă aceasta.

─ Nu, prinţesa mea, cum aş putea să uit? Ai idee cât de mult te iubesc?

─ Da. Când îmi spui aşa ceva, sigur vrei ceva, aşa că nu mai amâna subiectul şi zi-mi.

Încep să râd de ea, câteodată mă uimeşte cât de bine mă cunoaşte.

─Am nevoie de tine. Ieşim într-un club în seara asta? Am nevoie să mă distrez, să râd, să dansez, să beau cu tine. Am atâtea să îţi zic şi am neapărată nevoie de un sfat.

─ Hmm, sună serios. Ai păţit ceva?

─ Nu pot să-ţi zic acum, te rog, ne vedem diseară?

─ Sigur că da, ştii prea bine că niciodată nu refuz distracţia, îmi zice râzând.

─ Ştiam că pot conta pe tine. Deci, vii să mă

iei de acasă?

– Sigur. Te sun când plec spre tine. Te iubesc.

– Ok, şi eu te iubesc mult.

Capitolul 9Dezvăluiri

Ajung acasă şi mă duc în cameră la Ana şi tocmai iese din duş.

– Ce faci prinţesa mea? Ai chef să ieşim în seara asta?

– În primul rând, unde naibii ai fost aseară?? Am înnebunit de îngrijorare. Nu răspundeai nici la telefon. Cum ai putut să-mi faci aşa ceva? Ai idee cât de îngrijorată am fost, câte scenarii mi-am făcut în cap? Că poate ai fost răpită, violată, că te-am pierdut şi pe tine??? urlă la mine.

– Îmi pare rău, îmi pare sincer rău. Am fost inconştientă, de aceea nu ţi-am răspuns.

– Zi-mi ceva ce nu ştiu!

– Adică în sensul că mi-am pierdut cunoştinţa, blondo.

– De ce? Ce ai păţit? Am presimţit că ceva ţi s-a întâmplat. Eşti bine?

Începe să mă pipăie, să vadă dacă am vreo rană, încep să râd şi mă trezesc cu o palmă în cap.

– Nu fi nesimţită! Îmi fac griji pentru tine şi tu râzi??!

– Okey, gata, îmi cer scuze. Promit că nu mai râd.

– Unde ai fost?

–Promit că într-o zi o să îţi zic toată povestea, dar nu acum, încă e prea devreme şi nu eşti pregătită.

– Încetează! începe să urle la mine. Nu înţelegi că mai mult rău îmi faci dacă te ascunzi de mine? Nu sunt atât de fragilă cum mă crezi. Dacă aş fi fost, până acum aş fi fost moartă, întâi sufleteşte, pe urmă fizic. Ştiu, eşti sora mea mai mare, e treaba ta să-ţi faci griji pentru mine, dar te rog, nu mă mai cocoloşi. Spune-mi adevărul, sunt pregătită.

Stau şi mă gândesc şi poate are dreptate. Este mai puternică decât o credeam şi în plus, cum să o protejez, cum să se protejeze, dacă nu ştie adevărul?

– Okey, dar te rog doar să asculţi, să nu mă întrerupi, poţi după aceea să mă întrebi ce vrei.

– Okey.

Încep şi îi povestesc tot ce s-a întâmplat după atac. O examinez foarte atent, fiecare expresie care îi apare pe faţă, la fiecare cuvânt. Trece de la groază, la uimire şi într-un final la îngrijorare.

– Nu-mi vine să cred. Sigur nu ai înnebunit? Poate suferi de sindrom post-traumatic…

O întrerup şi adaug:

– Nu sunt nebună, nu mi-am imaginat, nu sufăr de acest sindrom, totul este adevărat, Ana.

– Atunci, îţi dai seama în ce pericol te afli? Poţi fi omorâtă. Nu, nu vreau să-mi imaginez aşa ceva, nu vreau să te pierd, eşti tot ce mi-a rămas.

Începe să plângă şi o iau în braţe, încercând s-o calmez.

– Nu o să păţesc nimic, nu trebuie să îţi faci griji pentru mine, pentru asta am gardienii, pentru a mă proteja.

– Vrei să-mi spui că ai atâta încredere în ei,

încât eşti dispusă să-ţi laşi viaţa în mâinile lor?

Stau şi mă gândesc la Costi şi la Alexandra. De ea sunt sigură că ar face orice să mă protejeze, şi-ar da şi viaţa pentru mine, iar Costi… nu ştiu ce să zic de el. Dacă m-ar proteja, ar face-o strict pentru Carmen, nu pentru că îi pasă de mine. Pentru ea şi pentru că este datoria lui de Gardian.

Văzând că Ana aşteaptă să-i răspund, îi zic:

– Da, am absolută încredere în ei. Aşa că nu-ţi face griji, o să fiu în siguranţă.

– Okey, vreau să-i cunosc. Vreau să ştiu cine sunt, unde locuiesc, dacă mai dispari sau păţeşti ceva, să ştiu unde să mă duc, pe cine să anunţ.

– Bine. O să-i cunoşti mâine seară, şi aşa trebuie să merg, că am lecţie de istorie cu sora noastră.

– Oare crezi că aş reuşi s-o văd? Sau numai tu poţi, pentru că eşti Aleasa?

– Nu sunt sigură, dar cred că ea decide cine o poate vedea. Cred că o să poţi.

– Ar fi bine, mi-ar plăcea s-o cunosc, eram foarte mică când a murit şi nu o ţin minte.

– Okey, hai să schimbăm subiectul. Pregăteşte-te, că mergem în club în seara asta, cu Georgiana.

– Yupy, simţeam nevoia să mai ies din casă şi mi-e dor de nebuna de Georgiana. Abia aştept să o văd.

– Okey, hai că mă duc să mă pregătesc, când eşti gata, vii la mine în cameră.

Mi-am făcut un duş rapid, m-am machiat, mi-am lăsat părul lung pe spate şi mi l-am încreţit la vârfuri.

Am decis să îmi iau o rochie neagră lungă până la genunchi, mulată pe corp, cu decolteu în faţă (na, doar am ce să arăt) şi decoltată şi la spate. Mi-am încălţat nişte sandale negre cu auriu cu tocuri şi sunt gata. Mă uit în oglindă şi nu îmi vine să cred că sunt eu, chiar că m-am schimbat în ultimele luni.

— Eşti gata, Alexa? Uite cine e aici, Georgiana.

Când o văd, urlu de fericire şi sar la ea în braţe. Simt ca şi cum ar fi trecut ani de când nu am mai văzut-o. În ultimele săptămâni, doar am vorbit la telefon, nu eram în dispoziţia de a vedea pe cineva.

— Doamne, ce dor mi-a fost de tine. Abia aşteptam să te văd, îmi zice.

— Şi mie mi-a fost tare dor de tine.

— Cât timp te-ai pregătit, i-am povestit tot, zice Ana. Da, nu te mira, la cât îţi ia să te pregăteşti, puteam să mai fi stat la taclale.

— Mersi, sora mea, pentru compliment, îi zic cu sarcasm şi afişând privirea mea de criminal în serie.

— O să trebuiască să îmi povesteşti mai în detaliu, zice Georgiana.

— Da, dar nu în seara asta, okey? Vreau doar să ne distrăm, măcar pentru o seară să uităm de tot.

— Bine, dar mâine nu mai scapi, îmi spui tot.

— Promit. Hai să mergem.

— Distracţie, pregăteşte-te că venim! ţipă Georgiana, iar eu cu Ana râdem încântate la gândul că ne vom distra, după atâta durere şi

suferinţă.

Capitolul 10 Atacul

Ajungem în faţa clubului destul de repede, coborâm din taxi şi ne îndreptăm spre intrare. Când ne văd bodyguarzii de la intrare, ne lasă să intrăm, salutând-o pe Georgiana.

Înăuntru distracţia este în toi, este plin, şi oriunde te uiţi, bărbaţi şi femei dansând, bând şi distrându-se.

Mergem la bar, iar barmanul ne face semn că vine imediat.

Când soseşte, o pupă pe obraz pe Georgiana, aceasta îi zice că doreşte ce bea de obicei, iar când ajunge la Ana şi la mine, noi îi zicem să ne dea două fresh mellon (rom + pepene + gheaţă) şi două Cosmopolitan (ce, doar am zis că ne vom distra în seara asta).

Cât timp ne prepară băuturile, el cică vorbea cu Georgiana, dar ochii lui erau pe mine, şi Doamne, ce ochi (m-aţi prins, am o obsesie cu ochii). Vede că mă uit la el şi îmi zâmbeşte, la fel şi eu.

Îi mulţumim pentru băuturi şi ne îndreptăm spre masa noastră.

Ne aşezăm şi ne uităm prin jur. Încă nu sunt în dispoziţia de a dansa, trebuie să beau un pic înainte, la fel şi fetele mele.

Mă trezesc cu un bărbat în faţa mea, care a venit să-mi ceară să dansez cu el. Dau peste cap paharul de Cosmopolitan şi zic okey, ce naibii, doar am venit să mă distrez.

E superb tipul, n-am ce zice. Înalt, plin de muşchi, brunet, ochi căprui, îmbrăcat cu pantaloni negri, uşor mulaţi şi cu o cămaşă neagră, descheiată la primii nasturi şi cu mânecile suflecate, scoţându-i muşchii în evidenţă. Tot ce pot să gândesc este: yummmmmy.

Începem să dansăm, la început ritmat. Îl văd cum îmi analizează fiecare unduire, fiecare mişcare, văd dorinţa în ochii lui şi hmmm, nici hormonii mei nu stau cuminţi.

Dintr-odată, simt un fior pe şira spinării, unul tare cunoscut. Nu, nu, nu-mi spune că e el. Credeam că am fost atentă! Vreau să mă distrez, şi cu el aici nu o pot face, nu-i corect.

Mă uit în jur, încercând să-l localizez, dar în marea asta de oameni, nu-l văd.

Brusc, simt o adiere la ceafă, iar fiorul de pe şina spinării devine mai intens, asta însemnând că este în spatele meu.

Partenerul meu de dans cască ochii în momentul în care EL mă ia în braţe pe la spate şi îmi şopteşte la ureche:

– Pisicuţo, nu-i frumos să fugi de mine. Mai ales să mergi să te distrezi. Tu (îi spune partenerului meu), dispari!

– Şi dacă nu vreau, ce îmi faci?

Îl simt cum se încordează şi pun mâna pe a lui, pentru a-l calma, şi imediat apare şi Alexandra, făcându-i ochi dulci tipului şi luându-l la dans. Hmmm… ce repede l-a furat, dar mai bine, altfel cred că se lăsa cu bătaie, şi Costi şi bătaia în aceiaşi propoziţie nu e tocmai a bine.

– Se pare că am rămas singuri, pisicuţo.

Trebuie să avem o discuţie foarte serioasă.

În mod normal, aş fi început să urlu, auzindu-i modul acela de a-mi vorbi, dar pur şi simplu nu mă pot enerva, avându-l atât de aproape, atingându-mă, vorbindu-mi atât de aproape de ureche. Pur şi simplu mă excită, nu mai pot gândi, şi afurisitul ăsta o ştie, dar nu o să-i mai permit să mă manipuleze aşa. Jocul ăsta se poate juca în doi.

Mă întorc spre el cu un zâmbet de îngeraş (numai asta nu sunt) şi îmi încolăcesc mâinile în jurul gâtului său.

– Nu mai bine dansezi cu mine, pisoiaş? Dacă tot mi-ai gonit partenerul, e normal să-i iei locul, nu?

Iau una din mâini şi încep să o plimb pe ceafa lui, coborând spre primii nasturi de la cămaşa sa albă, mă joc un pic cu ei, şi pe urmă încep să-l mângâi pe piept. Îi simt muşchii cum se încordează şi îl văd cum înghite în sec. Hmm, se pare că totuşi şi eu am un efect asupra lui.

Îmi muşc buza de jos şi pe urmă mi-o umezesc cu vârful limbii, iar el se uită la mine ca hipnotizat. Simt că ar vrea să mă sărute, la fel şi eu, dar îl reţine ceva, mai bine zis cineva. Presupun că se gândeşte la Carmen.

Brusc, gândul ăsta mă face automat să mă răcesc, îndepărtându-mă doi paşi de el, asta parcă scoţându-l din transă şi dându-mi o privire mirată, dar înainte să apuce să mă întrebe, cineva ne întrerupe. Un tip vine şi mă atinge pe mână pentru a-mi atrage atenţia, să-mi zică dacă vreau să dansez cu el. Fiind într-o dispoziţie sadică, şi neavând niciun drept să-i reproşez nimic lui Costi,

accept să dansez cu acest străin.

Îi văd faţa gardianului meu înnegrindu-se de furie, dar de ce? O fi gelos sau nervos pentru că îl ignor şi îi îngreunez sarcina de a mă proteja? Ştiţi ce? Nici nu mă mai interesează, nu o să-l las să-mi distrugă seara, am zis că mă distrez şi asta o să fac!

Plec de lângă el, împreună cu Adonisul meu personal (merită să îi spun aşa, hmmm, ce bine arată) şi mergem să dansăm.

Soarta ţine cu mine. Se aude o melodie mai slow, astfel am şansa să-l fac pe Costi să turbeze şi mai rău.

Îl iau în braţe pe Adonis, el îmi cuprinde talia, lipindu-mă de el, iar eu îi cuprind ceafa cu braţele. Mă mişc încet, în ritmul muzicii, având grijă să mă tot ating de el (desigur ca să vadă Costi).

Ne mişcăm în ritmul muzicii, el îşi tot mişcă mâinile pe spatele meu, coborând încet tot mai jos, până aproape îmi atinge fundul şi atunci îl opresc, dar continui să dansez cu el, vrând totuşi să-l enervez în continuare pe Costi.

Mă întorc cu spatele la el, dansând în continuare, el ţinându-mă de talie şi depunând săruturi pe gâtul meu. Trebuie să recunosc, nu am acea senzaţie care o am când sunt ţinută în braţe de Costi. Apropo, nu-l mai văd nicăieri. Unde o fi dispărut? Cât de proastă sunt crezând chiar şi pentru o secundă că ar fi gelos, că îi pasă de mine. Plec din braţele Adonisului şi mă îndrept spre bar. Îi cer barmanului încă două Cosmopolitan. Când sunt gata, mi le dă făcându-mi cu ochiul. Of,

bărbaţii ăştia. Dau ambele pahare pe gât, unul după altul. Acum chiar că simt nevoia să beau. Chiar nu înţeleg de ce îl las să mă afecteze, de ce nu mi-l pot scoate din cap?

Mai beau încă două pahare, de data asta de votcă, şi deja simt că mă ameţesc, exact ce-mi doresc. Decid să mă duc până la baie acum, cât mai pot păşi.

Merg pe un coridor lung, complet pustiu, nici muzica nu se mai aude până aici. Am o senzaţie ciudată, un fior pe şira spinării, dar de data asta nu în sensul bun.

Dintr-odată mă trezesc cu o mână pe gură. Încep să mă lupt, căci presimt că nu e de bun augur. Îi dau un cap în gură nenorocitului şi un cot în stomac, astfel reuşind să ies din strânsoarea lui.

Când mă întorc spre el, pregătită să îi dau un şut, rămân ca trăsnită, observând că este Adonis, dar având pur şi simplu o privire de psihopat. Fiind luată prin surprindere de această realizare, a avut ocazia să mă lovească. Mi-a dat un pumn atât de tare, încât m-a aruncat în perete, lovindu-mă la cap şi aterizând la podea. Încerc să mă ridic, dar nu pot. Parcă am picioarele de gelatină, iar sute de steluţe îmi joacă în faţa ochilor. Vine spre mine, mă ridică şi mă împinge în perete. Încearcă să mă stranguleze, iar în timp ce aerul se răreşte şi simt că o să leşin, îmi spune:

‒ Pe bune? Ei au impresia că tu eşti Aleasa? Că eşti specială? Te rog, nu mă face să râd. Te-am învins atât de uşor, iar tu o să mori ştiind că gardienii tăi te-au abandonat. Da, eşti specială, eşti o curvă cu chip de înger.

Chiar când mai am un pic şi închid ochii, cineva îl aruncă pe nenorocit de pe mine, eu căzând din nou la pământ. Încerc să-mi recapăt suflul, să absorb cât de mult aer pot. Nu pot vedea bine, din cauza sângelui care îmi pică pe ochi, de la rana de la cap, dar aud o luptă şi o aud pe Alexandra cum strigă „Costi, ai grijă”. Cu ce să aibă grijă? Doamne, te rog, nu permite să fie rănit din cauza mea.

– A scăpat javra, îl aud cum urlă, plin de nervi.

Îl simt cum se îndreaptă spre mine.

– Alexa, eşti bine? Zi-mi că eşti bine.

– Nu văd bine şi nu pot să mă ridic, ajută-mă. Încerc să stau pe picioarele mele, dar nu reuşesc, astfel ajungând în braţele lui Costi.

– Eşti rănită. Doamne, dacă nu ajungeam la timp… îmi spune, în tot acest timp ţinându-mă în braţe şi sărutându-mă pe frunte.

Dintr-odată, văd că îşi duce unul din braţe la gură şi se muscă, după aceea îmi spune să beau că o să mă vindece. Îl ascult, beau şi tot ce pot gândi e că nu are gust de fier, ca un sânge normal, acest sânge este… dulce. Dacă stau bine să mă gândesc, e ca şi cum m-aş droga, ca un adevărat drog.

Termin şi imediat aud vocea Alexandrei, care vine urmată de Georgiana şi Ana.

– Ce ai făcut, idiotule?? I-ai dat să bea sânge de la tine? Este Aleasa, nu ai idee ce i se va întâmpla când sângele tău va ajunge în sistemul ei.

– Nu poate fi mai rău ca moartea, strigă Costi la sora sa.

Între timp, vine Ana la mine şi mă ia în braţe. Văzând că nu pot sta în picioare dacă nu mă susţine cineva, tipă la Costi.

─ Ce stai să te uiţi la ea? Ia-o în braţe şi hai să plecăm, până nu se întoarce nenorocitul ăla.

Chiar când încearcă să mă ia în braţe, încep să urlu de durere, mă doare tot corpul, mă simt ca şi cum m-aş rupe în bucăţi, îmi sângerează urechile şi nasul, iar privirea mi se înceţoşează din nou, iar tot ce văd înainte de a mă înghite iar întunericul, este Costi, apropiindu-se de mine, urlându-mi numele.

Adonis POV

Cu chiu cu vai ajung la sediu. Nenorocitul ăla m-a rănit bine, nu glumă. Am nevoie urgentă de sânge, dar problema cea mai mare este şefu’. Cum o să-i spun că nenorocita aia este în viaţă? Sper să nu mă omoare.

─ Unde dracu’ ai fost??? Ce ţi-a luat atât de mult timp? Deci?? Ea este?? mă tot întreabă şefu’.

─ Nu ştiu dacă este ea. Am atacat-o şi într-adevăr are putere, m-a lovit bine, dar nimic altceva. Nu şi-a folosit nicio putere. În schimb, are gardieni. Nu o să vă vină să credeţi cine sunt.

─ Cine?

─ Costi şi Alexandra Dimitriu, gardienii fostei alese, cea pe care…

─ Da, hmm, cea pe care am omorât-o. Ce amintiri… A fost bună, nu glumă. Deci până la urmă nu ai reuşit să confirmi că este Aleasa? Şi nici nu ai omorât-o?

– Nu, şefu'.

– Eşti inutil. Sunt înconjurat numai de imbecili, urlă acesta. Pune câţiva din oameni pe urmele ei, pe cei mai buni, căci au de-a face cu fraţii Dimitriu. Vreau s-o urmărească, să-i facă poze, să-mi confirme dacă este Aleasa sau nu. Trebuie să ştiu dacă este ea sau nu, înainte de a o aduce pentru ritual.

– Înţeles, şefu', spune unul din matahalele lui.

Deja ştiu ce înseamnă asta.

Şeful meu se numeşte Dimitri Volotov, este şeful mafiei noastre, un vampir foarte puternic şi antic. Nimeni nu ştie exact câţi ani are, dar se zvoneşte că este aşa puternic din cauză că a omorât multe alese, dar nu moartea lor îi dă atâta putere, ci ritualul în care le omoară. Există un loc secret unde le duce, sus în inima pădurii şi acolo le omoară. Le pune pe un piedestal unde le leagă, aşteaptă să apară pe cer luna plină şi le scoate inima din piept, dar ca acea putere să fie a lui, nu este de ajuns doar să le omoare, trebuie să le mănânce inima. De aceea este atât de obsedat să afle dacă ea este Aleasa, pentru a şti dacă s-o răpească sau nu.

Într-un fel, mi-e milă de ea. Va avea acelaşi sfârşit tragic ca celelalte.

Capitolul 11Adevărul doare

Aud vocea lui Costi şi cea a surorii mele, Carmen. Vorbesc despre mine. Deschid ochii încet şi îi văd în faţa geamului, vorbind…

– Nu eşti sănătos la cap, Costi! Cum ai putut să îi dai din sângele tău? Este Aleasa, puteai s-o omori. Ai făcut mai rău dându-i să bea, a dat în hemoragie. Ce a fost în capul tău? Zici că e prima aleasă de care ai grijă, se ia Carmen de el.

– Nu puteam să risc s-o pierd şi pe ea, de ce nu vrei să mă înţelegi? Am fost distrus când te-am pierdut, nu aş putea trece din nou prin asta. Numai gândul că aş fi putut ajunge prea târziu...

– Îţi pasă de ea, nu? Chit că vă ciondăniţi mereu şi tot ziceţi că nu vă suportaţi. Mi se pare că şi ea ţine la tine. Întrebarea este: în ce fel ţii la ea?

– Cum poţi să mă întrebi aşa ceva? Este sora ta.

– Şi? Costi, eu sunt moartă. Ai tot dreptul să-ţi refaci viaţa. Mi-ar conveni să fie ea aleasa inimii tale, scuză-mi jocul de cuvinte.

– Ţin la ea, dar nu sunt îndrăgostit de ea. Pe tine te iubesc şi aşa va fi mereu.

Îmi vine să plâng, auzind ce a zis, dar mă abţin. Tuşesc fals, pentru a-şi da seama că m-am trezit şi să nu mai continue discuţia ce m-a afectat în asemenea hal. Ştiam, de fapt, ştiam adevărul, şi am încercat să stau departe de el, să nu mă mai gândesc în acest fel la el, dar inimii nu-i poţi porunci.

– Alexa, eşti bine? mă întreabă sora mea.

– Da, dar mă doare tot corpul. Încerc să mă aşez în fund, dar doare ca naibii, şi îl văd pe Costi că încearcă să vină să mă ajute, dar nu îl las, nu pot să-l mai ştiu atât de aproape de mine.

– Stai liniştit, mă descurc, nu am nevoie de

ajutor. Îl văd că se încruntă, dar continui:

– Mersi că m-ai salvat. Poţi, te rog, să mă laşi singură cu sora mea? Avem de discutat.

Mă doare să fiu rece cu el, mai ales după ce mi-a salvat viaţa de atâtea ori, dar e mai bine aşa, trebuie să fac cumva, să mă îndepărtez de el. Se încruntă, dar nu zice nimic şi pleacă.

– De ce ai vorbit aşa cu el? Ţi-a salvat viaţa.

– I-am mulţumit, nu? Vreau să vorbim, dar înainte vreau să faci ceva ca să nu ne audă nimeni discuţia, te rog.

– Eu nu mai am puteri. Încearcă tu. Închide ochii şi doreşte-ţi să nu audă nimeni.

Exact aşa fac şi brusc văd ca şi cum se pune un văl în jurul nostru, parcă am fi într-o bulă de aer.

– Ce tare! Acum sigur nu ne pot auzi?

– Sigur. Deci, ce voiai să vorbim?

– Am auzit discuţia voastră. Mă trezisem când mi-am auzit numele şi am ascultat.

– Off, Alexa… nu ştiu ce să zic…

– Vreau să nu-l mai încurajezi. Ştiam de ceva vreme că te iubeşte, că a fost ceva între voi, şi am încercat să mă îndepărtez de el, de aceea mă purtam aşa urât, pentru că nu voiam să recunosc ce simţeam pentru el. Îţi jur că am încercat să-l uit, dar… Acum a zis clar că nu simte nimic pentru mine, că mereu te va iubi pe tine, aşa că nu vreau să mai insişti cu tema asta. Îl voi îndepărta cât de mult voi putea şi îl voi uita.

– Cum ai ştiut că am fost împreună?

– Am văzut cum te privea mereu. Deci e adevărat?

– Da, am fost împreună. A fost sufletul meu pereche, l-am iubit extrem de mult şi el pe mine. Alexa, eşti sigură că vrei să ştii?

– Da, e mai bine să îmi zici, o să îmi fie mai uşor să uit. Eraţi împreună când ai murit?

– Da, de aceea se poartă aşa cu tine. Să nu crezi că îi este uşor să fie gardianul tău.

– De ce?

– El era iubitul şi gardianul meu când am murit. Se simte responsabil. Crede că dacă nu s-ar fi îndrăgostit de mine, şi-ar fi făcut treaba mai bine şi acum aş fi trăit, dar ceea ce el nu ştie, e că îmi era predestinat să mor, ca tu să fii următoarea aleasă. Altă chestie care nu o ştie: eu nu eram sufletul lui pereche, nu îi era destinat să rămână cu mine.

– Atunci, cine este?

– Asta nu pot să îţi zic. Cine ştie, poate în curând, aleasa lui va apărea şi îi va repara inima rănită.

– Eu una, nu cred în prostiile astea. Nu există aşa ceva.

– Ştiu că ai fost ranită de atâtea ori şi de aceea nu crezi, dar ai un pic de răbdare, ai să vezi că şi alesul tău va apărea. Şi în legătură cu, Costi… de unde ştii că a spus adevărul? Poate şi el se minte singur…

O întrerup şi îi zic:

– Te rog, nu mai insista. Mai rău îmi faci. Nu are rost. Te iubeşte. Dacă prin absurd, ar fi cum zici tu, şi aş încerca o relaţie cu el, mereu m-aş întreba dacă te-a uitat, dacă este cu mine din cauză că semăn cu tine, etc. Nu, nu aş suporta aşa

ceva. O să stau la distanţă de el şi punct.

Nu am mai putut continua discuţia, căci ne-a întrerupt Ana când a intrat val-vârtej în cameră şi a sărit în pat pentru a mă lua în braţe.

— Doamne, ce m-ai speriat! Am crezut că o să te pierd.

— Sunt bine, stai liniştită, doar mă doare cam tot corpul, dar o să fiu bine. O vezi pe Carmen?

Se uită în jur şi zice:

— Nu.

— I-ai spus adevărul? Ai înnebunit?

— E mai bine aşa, crede-mă. Ştiind adevărul, se va putea proteja dacă nu o să fiu lângă ea, cel puţin nu va fi luată prin surprindere. Acum fii fată de treabă şi arată-te şi ei.

Face precum i-am zis şi Ana rămâne surprinsă când o vede. Ştiu cum e să îţi cunoşti sora moartă… după moarte. Rămâne cu gura căscată, şi de-abia poate să vorbească, când se prezintă surorii ei mai mare, se şi bâlbâie, de emoţii, cred.

— Doamne, ce frumoasă eşti, îl zice lui Carmen. Te-am văzut în poze, dar eşti mult mai frumoasă în realitate.

— Mulţumesc mult, şi tu eşti superbă. Ce pot să zic, avem genă bună, zice şi toate trei începem să râdem.

— Of, gata, că mă doare tot corpul când râd. Ajută-mă să mă ridic, vreau să mergem în living. Georgiana este bine? Unde este?

— Jos, aşteaptă să te trezeşti, nu a vrut să fie dusă acasă, a zis că nu se mişcă de aici până nu vede că eşti bine.

– Okey, hai să mergem.

Am coborât încet scările pentru a ajunge în living. Of, până acum niciodată nu mi s-a părut atât de lung drumul. Când mă vede Georgiana, sare la mine în braţe.

– Doamne, ce m-ai speriat. Eşti bine? A fost groaznic, am crezut că o să mori…

– Sunt bine, stai liniştită.

Ne aşezăm pe canapea, eu, Georgiana, Ana şi Alexandra, iar Costi şi Carmen stau în picioare în faţa noastră.

– Deci, trebuie să vorbim despre ce s-a întâmplat. Nenorocitul ăla ştia ce sunt, a încercat să mă omoare. Asta înseamnă că acum se ştie că am fost activată? Trebuie să mă aştept mereu la aşa ceva? Cine este cel care m-a atacat, ştiţi?

– Din păcate, da, îmi zice Costi. Da, ştiu cine este javra, de fapt, ştiu pentru cine lucrează, căci i-am văzut tatuajul de pe braţ, când ne luptam.

– Pentru cine lucrează?

Se uită la Carmen, înainte de a-mi răspunde, parcă nesigur dacă să-mi spună sau nu.

– Nu-i mai cere permisiunea, urlu la el. Dacă te-am întrebat, trebuie să-mi răspunzi, am acest drept şi nu sunt un copil, ca să decideţi voi pentru mine.

– Spune-i, îi dă acceptul Carmen.

– Face parte din mafia lui Dimitri Volotov… Imediat este întrerupt de Alexandra, care sare în picioare şi ţipă la el:

– Dimitri, cel care a omorât-o pe Carmen?

– Ce??? urlu eu şi cu Ana în acelaşi timp.

– Calmaţi-vă, o să vă povestesc tot, zice

Carmen. Şi tu, Alex, ia loc, te rog nu mai fi aşa agitată. Într-adevăr, Dimitri Volotov este cel care m-a omorât şi dacă a aflat de tine, Alexa, este extrem de grav. Nu-l putem lăsa să ajungă la tine, este extrem de periculos.

— Lasă asta, vorbim mai târziu, spune-mi cum s-a întâmplat.

— Eşti sigură că vrei să ştii?

— Da! Am dreptul să ştiu cine te-a luat de lângă noi şi în ce fel.

— Okey. Vezi tu, noi două nu semănăm numai fizic, ci şi la caracter. Eram rebelă, nu-mi plăcea să mi se zică ce să fac şi să am gardienii mereu după mine. Într-o seară, m-am strecurat, exact cum ai făcut tu în seara asta, şi am plecat în oraş cu fetele mele. În acea seară am avut ghinionul să-l cunosc pe Dimitri Volotov. Simţisem că era vampir, dar tot am vorbit cu el când s-a apropiat de mine, nu puteam să-mi fac duşmani gratis, plus că încercam să par o fată normală, deci n-ar fi trebuit să ştiu de lumea supranaturală. Nu ştiu exact ce s-a întâmplat, cum a aflat că eram aleasa, cert e că a devenit obsedat. Mă urmărea. Nu-l vedeam, dar îl simţeam. Nu i-am spus nimic lui Costi căci mă iubea şi era şi gelos şi îngrijorat mereu şi nu aş mai fi avut pic de libertate. Îl vede pe Costi că se încruntă, ca şi cum i-ar zice că s-au dat de gol în faţa noastră.

— Stai liniştit, ştie deja. A dedus singură, am soră deşteaptă.

În acel moment, el se uită la mine, ca şi cum ar încerca să mă citească. Mă uit cu o privire goală la el, doar nu l-oi lăsa să vadă cât de mult

mă doare, nu? Se încruntă şi pleacă fără să mai zică nimic. O văd pe Carmen că încearcă să-mi zică ceva, probabil legat de el şi o opresc.

– Nu mă interesează, nu vreau să mai ştiu nimic de relaţia voastră, continuă povestirea, te rog.

– Cum ziceam, nu îl vedeam, dar îl simţeam. Speram că o să se plictisească şi o să înceteze, dar nu a fost aşa. Într-o zi, eram aici, mă intrenam cu Alex şi Costi, când am primit un buchet de trandafiri galbeni. Nici nu-mi plăcea acea culoare. Imaginează-ţi cum a reacţionat Costi.

Da, îmi imaginez. Of, îmi vine să plâng doar la gândul ăsta, dar mă abţin.

– Nu am avut de ales decât să îi spun adevărul. Normal că ne-am certat toată ziua pe tema asta, el câştigând, ca de obicei. De aceea îmi place de tine când câştigi majoritatea conflictelor cu el, eu nu reuşeam. A venit cu soluţia perfectă, credea el: să plecăm o perioadă din ţară, în speranţa că voi fi în siguranţă şi va uita de obsesie, până ne vom întoarce.

– Nu a fost aşa.

– Nu, mai rău s-a înfuriat. Când m-am întors, după vreo două zile, am primit încă un buchet de trandafiri, cu ameninţarea că îl va omorî pe Costi, iar eu voi fi a lui. După o săptămână, m-a răpit, chiar din casa mea. Credeam că voi fi în siguranţă, aveam bariera antisupranatural, vampirii nu puteau intra decât invitaţi, dar m-am înşelat. Când a văzut că nu voi fi niciodată al lui, că îl voi iubi mereu pe Costi, m-a omorât.

– Cum?

– Nu mai contează.

– Ba da, pentru mine contează, am dreptul să ştiu ce ai păţit, ce mă aşteaptă… zi-mi.

– M-a sacrificat pe un altar, mi-a scos inima din piept şi a mâncat-o. Aşa şi-a câştigat puterea pe care o are; de-a lungul vieţii a omorât o mulţime de-ale noastre, pentru acest scop.

Pur şi simplu, am rămas cu gura căscată. Nici nu-mi pot imagina prin ce a trecut, cred că e cel mai groaznic mod de a muri. Îmi curg câteva lacrimi, dar mă grăbesc să le şterg, nu vreau să vadă Carmen. Doamne, cât trebuie să fi suferit şi ea, şi Costi. Nu meritau o asemenea soartă.

– Mi-e groază, Alexa, că va deveni obsedat şi de tine, că vei împărţi aceeaşi soartă cu mine.

– Eu am un avantaj. Ştiu despre el, deci nu mă va putea lua prin surprindere şi acum, că m-ai avertizat, promit că o să am grijă şi că nu voi mai pleca singură. Alex, ne poţi duce acasă, te rog?

– Mai bine aţi dormi aici, zice aceasta.

– Nu, vreau să dorm în patul meu, te rog.

Cum să-i zic că nu vreau să dorm sub acelaşi acoperiş cu fratele ei, mai ales după aflarea adevărului? Mai ales că şi el ştie acum că am aflat? Nu, mai bine mă duc acasă, să dorm în patul meu, să-mi fac ordine în gânduri, să pot plânge în voie.

Ajungem într-un sfârşit acasă, în seara asta Georgiana va dormi la noi. Din cauza rănilor mele, va dormi cu Ana, ca să nu existe riscul să mă rănească în timpul nopţii. Ne-am zis noapte bună şi ne-am dus fiecare în camera ei. Mi-am făcut un duş şi m-am pus în pat.

Tot încerc să dorm, dar nu pot. Am atâtea gânduri care nu mă lasă să închid ochii. Costi, privirea lui când a aflat că ştiu şi pur şi simplu a plecat cine ştie unde; Carmen, cu tot ce mi-a povestit…

Of, e adevărată vorba aceea, că adevărul doare… doare al dracu' de tare.

Cu acest gând, am adormit plângând, cu speranţa că mâine va fi mai bine.

Capitolul 12Primul sărut

M-am trezit cu greu, nu am putut dormi mai toată noaptea, tot aveam coşmaruri cu cele spuse de Carmen, am visat cum era omorâtă iar şi iar.

Mi-am făcut un duş şi am coborât la bucătărie. Fetele erau deja acolo şi au făcut cafea. Dumnezeu să le dea sănătate.

– Vreau cafea să mă trezesc. Neaţa, apropo.

– Neaţa! îmi spun amândouă în cor.

– Alexa, în halul în care eşti, te mai duci azi la antrenament? mă întreabă Georgiana.

– Da, trebuie, acum mai mult ca niciodată. Oricum nu o să fac efort, o să lucrez doar cu mintea, nu cu muşchii. Trebuie să mă antrenez, să fiu pregătită pentru Dimitri Volotov.

– Mergem şi noi, zice Georgiana.

– Nu, clar nu. Aţi înnebunit? Nu vreau să păţiţi ceva, iar dacă continui să vă aduc în această lume, asta se va întâmpla.

– Nu eşti responsabilă de noi. Este viaţa noastră şi noi decidem ce riscuri ne asumăm şi ce nu, zice şi Ana. Nu mai comenta, că nu ai nicio

şansă cu noi.

─ Of, okey, dar doar azi. Nu vreau să ieşiţi în evidenţă, să fie clar. Duceţi-vă şi pregătiţi-vă.

Rămân singură în bucătărie, cu gândurile şi cafeaua mea. Oare cum o să fie azi? Tot Costi mă va antrena, sau va da iar bir cu fugiţii?

Fiind adâncită în gânduri, nici nu am observat când s-au întors fetele.

─ La ce te gândeşti? mă întreabă Georgiana.

─ Aşa e de aseară, de la discuţia aceea secretă cu sora noastră.

─ Hmm, vrei să ne împărtăşeşti ce te frământă? Şi să nu zici că nu e nimic, căci te cunosc, se vede în ochii tăi că eşti tristă, nu mai strălucesc ca înainte. Deci???

E tare adevărată vorba aia, salvat de clopoţel. Exact când credeam că nu mai am scăpare, sună interfonul. E mai mult ca sigur Alexandra, căci am rugat-o să vină să mă ia de acasă. Răspunde Ana şi se întoarce, zicându-ne că ne-a venit maşina.

Ieşim din bloc şi îmi stă inima în loc pentru o secundă, când realizez că a venit Costi să ne ia, nu Alexandra, iar Ana ştia, doar ea a răspuns. Afurisita! Ne urcăm cu toţii în maşină şi pornim. Tot drumul nu ne-am zis nimic, doar a dat drumul la radio, iar fetele s-au pus pe cântat. Eu am stat cu privirea pe geam, încercând să nu-i dau atenţie, iar el… el era încordat, l-am simţit.

Ajungem mai repede decât credeam, fetele deja cobor, iar Costi vine spre mine, când vede că mă chinui să cobor, dar îl opresc.

─ Nu am nevoie de ajutor, mersi. Mă descurc.

Îl văd că se încruntă, şi nu ştiu de ce am impresia că azi nu stă bine la capitolul răbdare.

– Fetelor, duceţi-vă la Alex, este în bucătărie, să vă facă o cafea sau un suc, eu trebuie să vorbesc cu Alexa.

Le văd pe fete cum se uită la mine, cerându-mi aprobarea. Le fac semn că este okey, până la urmă trebuie să am această discuţie cu el, să terminăm odată.

– Ce naiba se întâmplă cu tine? Te porţi ca şi cum aş avea râie. Eşti supărată că nu ţi-am spus de mine şi de Carmen?

– Nu acesta este motivul, oricum mi-am dat seama de mult timp.

– Atunci?

– E vorba de faptul că ai flirtat cu mine, deşi o iubeşti pe ea.

– Nu este…

Încearcă să continue, dar îl opresc.

– Taci. Nu minţi, asta urăsc cel mai tare. Crezi că nu am simţit cum tremurai, la fel ca mine, când mă ţineai în braţe? Am simţit cum te-ai încordat, când te-am mângâiat, în club, am văzut dorinţa în ochii tăi. Asta mă deranjează. Dacă ştiai că încă o mai iubeşti, trebuia pur şi simplu să nu mă mai atingi, să păstrezi distanţa faţă de mine. Eu nu sunt Carmen, asta să-ţi intre bine în cap, şi niciodată, ascultă bine ce-ţi zic, niciodată să nu mă mai atingi în acel mod, îi zic şi plec, lăsându-l cu gura căscată.

Auzi la el, încearcă să nege, de parcă eu sunt proastă şi nu simt. M-am schimbat şi m-am dus la locul de antrenament, iar fetele erau deja acolo.

Nici urmă de Costi. Se pare că azi voi avea antrenament cu Alex.

– Unde este Costi?

– A plecat. Alexa, am auzit discuţia voastră.

– Şi?? O să-i iei apărarea, logic.

– Hai să-ţi povestesc ceva. Costi a iubit-o enorm de mult pe Carmen. După ce ea a murit, a fost distrus, nici nu-ţi poţi imagina în ce hal ajunsese. Crede-mă, în aceşti douăzeci de ani, de când sora ta a murit, el nu a mai ştiut ce înseamnă dragostea, aventuri da, dar iubire nu. Asta până într-o zi, când o „anumită domnişoară” i-a leşinat în braţe. L-a dat peste cap. Încearcă să nu îl judeci prea tare, este extrem de confuz. Simte ceva pentru tine, crede-mă că îl cunosc, dar îi este frică, de fapt este îngrozit. Dă-i timp să-şi pună ordine în gânduri şi pe urmă discutaţi.

– Nu mai contează, Alex. Am luat decizia de a sta deoparte, şi aşa este mai bine. Hai să schimbăm subiectul. Fac antrenamentul cu tine?

– Da, hai să ne apucăm.

Intrăm în arenă, ne poziţionăm faţă în faţă şi începem. Ana şi Georgiana sunt cocoţate pe margine, uitându-se la noi.

– Okey, Alexa. Facem ca data trecută. Alegi oricare din armele de pe masă şi o arunci spre mine, diferenţa e că eu voi fi în mişcare. Va trebui să te mişti repede şi să mă nimereşti.

Mişc cu puterea minţii un topor (ce pot să zic, ăsta este preferatul meu) şi îl arunc spre ea ratând. Crap. Îl opresc înainte de a se înfige în unul din copaci.

– Alexa, concentrează-te. Aşa nu o să

nimereşti niciodată.

Are dreptate. Închid ochii şi mă concentrez. Trebuie să îi anticipez mişcările, numai aşa o s-o pot nimeri. Brusc, în faţa mea apar imagini în slow-motion, ca şi cum m-aş uita la o recapitulare. Văd toate mişcările care le-a făcut, astfel dându-mi seama de următoarea. Deschid ochii şi mă uit la ea zâmbind. Brusc se mişcă, la fel şi toporul meu. De data asta reuşesc să-l arunc exact spre ea, dacă nu-l opream, îi ajungea drept în faţă.

— Bravo, aşa te vreau. Acum vom face nişte exerciţii mai normale, care nu implică puterea minţii.

— Ce anume trebuie să fac?

Nici nu ştiu dacă a apucat să-mi răspundă, căci deja sunt atentă în altă parte.

— Ce este? Ce simţi?

— Nu ştiu, cineva ne priveşte, nu e de bine. Ia-le pe fete şi du-le în casă. Repede, şi sună-l pe Costi.

— Nu te las singură, ai înnebunit?

— Alex, e un ordin al Alesei! Du-te cu ele în casă şi ai grijă să fie în siguranţă. Acum!

Mă asigur că au intrat în casă şi pornesc în căutare. Am o senzaţie gravă de déjà vu. De ce toate aceste persoane se găsesc să mă atace numai în pădure? Nu o să înţeleg niciodată aşa ceva. Casa lui Costi şi Alexandra este splendidă, mai ales că ieşind în curtea din spate, vezi o enormă şi superbă pădure. În mod normal mi-ar fi plăcut, dar în acest moment mi se pare creepy.

Apare şi Carmen, ca de obicei, fără să mă anunţe şi aproape provocându-mi infarct.

– Ai înnebunit, Alexa? Du-te în casă şi aşteaptă să vină Costi.

– Nu. M-am săturat să tot depind de el. Dacă nu pot să mă lupt singură, atunci pentru ce naibii mai am toate aceste puteri? Mai bine du-te şi spune-i să vină. Până soseşte, mă descurc singură.

Probabil şi-a dat seama că nu are rost să se contrazică cu mine şi să piardă timp, căci dispare.

Avansez în pădure, încercând să găsesc persoana care ne spiona. Un lucru ştiu sigur: este vampir, o simt, deci asta înseamnă că voi putea să-mi folosesc puterile. Aud zgomot, dar nu dinspre copaci ci de deasupra lor. Ridic privirea, dar prea târziu. Nenorocitul deja s-a avântat spre mine. Mă doboară la pământ şi este deasupra mea, încercând să mă sugrume. Este Adonis, cel care m-a atacat în club.

– O nu, javră, nu şi de data asta! îi zic şi în următoarele secunde, cu puterea minţii, îl arunc de pe mine, direct în unul din copaci. Îl văd cum începe să se ridice, cam greu, dar se ridică. Vine iar spre mine, încearcă să mă lovească, dar îi anticipez mişcarea şi mă feresc, iar după aceea îl arunc iar. Mă duc spre el, până să apuce să se ridice, încercând să-l imobilizez, pentru a afla ce naiba vrea de la mine, dar mă surprinde când se ridică prea repede şi îmi dă un pumn, de data asta, el aruncându-mă cât colo. Când mă izbesc de copac, deja mă doare tot corpul. Băga-mi-aş şutul, de ce nu am primit şi toleranţa la durere a vampirilor?? Tocmai când mai avea un pic şi mă ataca iar, apare Costi, punându-se în faţa mea.

Din păcate, lupta nu merge prea bine pentru

Costi. Nu ştiu de ce, dar nu se concentrează, probabil îşi face griji pentru mine şi din această cauză se va lăsa ucis. La naiba! îl văd la pământ, iar cretinul se pregăteşte să-l omoare.

– Nu!!! zbier cât mă ţin plămânii. În secunda următoare, alerg, cred că m-am folosit de viteza vampirilor, căci în secunda următoare, stau în faţa lui Costi. Luându-l prin surprindere pe celălalt, cu toată frica de a-l pierde pe bărbatul pe care îl iubesc, pur şi simplu îi smulg inima, exact cum a făcut şi Costi pentru mine, pentru a mă salva. În secunda următoare, se schimonoseşte de durere şi pică mort, la picioarele mele. Când observ că încă am inima lui în mână, scârbită şi uimită de ce am făcut, o arunc. Mă întorc spre Costi şi îl văd la pământ. Este rănit grav. Mă arunc lângă el.

– Costi, te rog, rezistă. Nu-mi face asta, nu poţi muri din cauza mea.

Încep să plâng, nu pot să-l pierd. Brusc, pun mâinile pe pieptul lui, parcă cineva ghidându-mă. Dintr-odată, din mâinile mele iese lumină şi căldură. Cred că îl vindec, probabil din cauză că îmi este atât de frică să-l pierd. Plâng de fericire când îl văd că deschide ochii şi îmi zice:

– Nu mai plânge, pisicuţo. Nu-mi place să te văd tristă.

Se ridică, mă ajută şi pe mine să mă pun pe picioare şi văzând că tot continui să plâng, mă ia în braţe. Doamne, ce bine e! Mi-era dor să mă ţină aşa. Ridic privirea spre el, mă uit în ochii lui şi pur şi simplu mă topesc. Văd tandreţe în ochii lui şi teama de a mă pierde.

– Eşti bine, Alexa? Eşti rănită?

– Sunt bine.
– Dacă aş fi întârziat…
Îl întrerup, ştiind ce urmează să zică.
– Dacă aş muri, nu ar fi vina ta, să fie clar. Nu trebuie să ai mustrări de conştiinţă pe seama mea, cum ai pentru Carmen.
Gândindu-mă la ea, îmi aduc iar aminte de tot şi mă îndepărtez de el. Vede gestul meu şi îmi zice:
– A da, uitasem. Ai zis să nu te mai ating vreodată, nu?
– Şi ce te aştepţi? Să te las să te apropii de mine? Pentru ce? Să sufăr la gândul că o iubeşti pe Carmen? Să ştiu că eşti cu mine, pentru că pe ea nu o poţi atinge? Să fiu substitutul ei? zbier la el, plângând.
Ştiu că nu e bine ce fac, că practic îi arăt tot ce simt pentru el, dar nu mă pot abţine, nu mai pot ţine în mine, îl iubesc. Se apropie de mine şi îmi şterge lacrimile.
– Dacă m-aş atinge de tine, pisicuţo, nu aş face-o gândindu-mă la ea, ci pentru că aş vrea s-o fac cu tine. Tu de ce crezi că încerc să stau departe de tine? Sunt tare confuz, crede-mă. În aceşti douăzeci de ani, de când a murit Carmen, nu a mai existat nicio femeie care să mă afecteze atât, până te-am întâlnit pe tine. Mă omoară gândul că stau lângă tine şi nu te pot atinge, când asta e tot ce-mi doresc, să te fac a mea. Dar nu pot, nu vreau să te rănesc. Nu sunt sigur de sentimentele mele…
Nu mai apucă să continue, căci îl întrerup.
– Atinge-mă. Asta e tot ce-mi doresc şi eu.

Sărută-mă. Cum vrei să-ţi dai seama dacă simţi doar atracţie pentru mine sau ceva mai mult, dacă nici măcar nu mă săruţi, nu mă atingi?

Îl văd cum se gândeşte, cântăreşte tot ce i-am zis, dar nu îi dau şansa să se gândească prea mult, nu vreau să mă refuze. Pun mâna pe pieptul lui, îl mângâi şi mă uit în ochii lui. Văd dorinţa în ei, atât de multă, încât mă cutremur.

Brusc, mă ia în braţe şi mă sărută, de zici că e flămând. Întâi îmi tachinează buza de jos, muşcă de ea, pe urmă o linge. Mă sărută, un sărut atât de dulce, dar sălbatic în acelaşi timp. Ne luptăm pentru control, la început, dar de data asta îl las să câştige. Ne sărutăm ca şi cum ziua de mâine nu va mai fi.

Îmi încolăcesc picioarele în jurul lui şi mă ridică. Mă lipeşte de un copac şi continuă să mă sărute, în timp ce îmi explorează corpul cu atingerile lui, care pur şi simplu mă fac să mă cutremur. Mă sărută pe gât, în acelaşi timp, mâna lui făcându-şi loc pe sub bluza mea. Mă mângâie pe abdomen şi urcă spre sutien. Încep să gem de plăcere, nici nu am făcut nimic şi deja sunt excitată la maxim. Mârâie şi el, în timp ce mă sărută. Se lipeşte mai mult de mine şi îi simt dorinţa. E o senzaţie atât de plăcută, încât îl apuc de fese şi îl lipesc mai mult de mine.

Îmi dă bluza jos şi rămân în sutien, se opreşte şi mă priveşte. Văd o dorinţă pură în ochii lui, aşa cum cred că şi el vede în ai mei. Brusc, se năpusteşte iar asupra buzelor mele. Îmi desface sutienul şi-l aruncă cine ştie unde. Îmi mângâie unul din sâni, iar pe celălalt îl alintă cu limba.

Hmm... pur şi simplu vibrez de plăcere. Niciodată nu am simţit cu niciun bărbat ce simt cu el acum. Trece la celălalt sân, aplicând acelaşi tratament ca mai devreme. Gem de plăcere, dar şi de frustrare, pentru că nu mai pot rezista mult, şi nici el. Îl simt cât de mult se abţine să nu mă pună pe jos şi să mă facă a lui. Chestia e că eu asta vreau, îmi doresc atât de mult să-l simt în mine, să-l fac al meu...

Simt că duce mâna la blugi, încercând să mi-i desfacă, mârâind de plăcere. Desface nasturele şi deschide fermoarul şi după...

După... nimic, căci auzim cum Alexandra strigă după noi, vocea ei auzindu-se tot mai aproape. Nu pot să cred aşa ceva! Soarta îşi bate joc de noi!!

Costi înjură de mama focului, în timp ce îmi caută sutienul şi mă îndeamnă să mă îmbrac mai repede. Mă rog să nu ajungă prea devreme, să ne găsească în postura asta. El strigă la sora lui şi îi zice că venim imediat, în speranţa că ne mai câştigă timp, până mă îmbrac. Când termin, înainte de a merge la Alexandra, îmi zice:

– Acum înţelegi de ce am încercat să stau departe? Ştiam că nu o să mă pot controla, asta faci din mine. Nu vreau să te rănesc, îmi zice şi în secunda următoare, dispare din raza mea vizuală.

M-a lăsat cu un gol în suflet şi lacrimi în ochi.

Capitolul 13Confesiuni

A trecut o săptămână de la „incidentul” din pădure, şi după ce a fugit Costi de lângă mine, nu

l-am mai văzut. Când am ajuns la casă, el dispăruse. Ana şi Georgiana mi-au sărit în braţe, fericite că sunt în siguranţă. Le-am luat pe fete şi am rugat-o pe Alex să ne ducă acasă. De atunci am evitat să mai merg pe acolo, am anulat şedinţele de antrenament sub motivul că nu mă simţeam bine. Nu ştiu dacă am fost crezută, dar nici nu mai contează atâta timp cât am reuşit să-l evit. Nu vreau să-l văd, să risc să-şi dea seama că m-a rănit. Încă doare şi o să mai doară. Tot ce s-a întâmplat în acea zi mi-a deschis ochii, m-a făcut să realizez că într-adevăr, nu simte nimic pentru mine. Ţine la mine, e atras de mine, dar nimic mai mult, iar eu sunt de părere că dragostea cu de-a sila nu se poate, aşa că va trebui să-l uit. De aceea am vrut săptămâna asta să iau o pauză, să îmi mai revin un pic, înainte de a-l revedea.

Mâine e stabilită încă o oră de antrenament, nu ştiu sigur dacă o fi cu el sau cu Alex, dar pentru orice eventualitate, trebuie să mă pregătesc sufleteşte.

Mă duc şi îmi fac un duş, în speranţa că aşa voi reuşi să adorm. Când intru în cameră, mă sperii de Ana şi Georgiana.

─ Doamne, chiar vreţi să-mi provocaţi infarct? Nu mi-era de ajuns că mă sperie Carmen de fiecare dată când vine în vizită, acum o faceţi şi voi? Dar de ce nu dormiţi? Totul este în regulă?

─ Trebuie să vorbim, îmi zice Georgiana.

─ Da, vrem să ştim ce se întâmplă cu tine. Nu mai eşti tu. De la o vreme eşti tristă. Nu încerca să negi, eşti sora mea şi te cunosc. De după atacul din club, te-ai schimbat, eşti tristă mai mereu, şi

chit că mai ai momente când râzi, ochii tăi tot trişti sunt. Deci??

OFF, de parcă aş putea să mă pun cu aceste Sherlock Holmes în varianta feminină.

– Okey, sunteţi mai tari ca SRI-ul. Da, s-a întâmplat ceva, şi după atacul din club dar şi după atacul din pădure. Chiar simt nevoia să mă confesez, dar mă ascultaţi şi nu mă întrerupeţi, okey? De ceva vreme, simt ceva pentru Costi.

– Ce??? urlă amândouă în acelaşi timp.

– Hello, am zis să nu mă întrerupeţi. Vreţi să vă povestesc, sau nu?

– Scuze, continuă.

– Nu ştiu exact de cât timp, probabil din prima clipă când l-am văzut, de fapt când am leşinat în braţele lui, le zic cu un surâs trist întipărit pe faţă. Chestia e că m-am minţit singură, nu am vrut să recunosc ce simţeam pentru el. Doar mă ştiţi, fetelor, am suferit destul şi când simt că sunt pe cale să mă îndrăgostesc, o iau la fugă. În cazul ăsta, nu puteam fugi, căci m-ar fi găsit oriunde, aşa că am continuat să mă mint. Erau unele momente când aveam impresia că şi el ar simţi ceva pentru mine, ca la antrenament, când pur şi simplu mi-a trezit corpul la viaţă cu o simplă atingere, sau în club când chiar am crezut pentru câteva momente că este gelos. Dar m-am înşelat amarnic. Am încercat să îngrop aceste sentimente când am descoperit că fusese ceva între el şi Carmen, dar pur şi simplu nu am reuşit, fetelor. E mai presus de mine. Iar atunci, după atacul din club, vreţi să ştiţi ce s-a întâmplat? Adevărul mi-a rupt inima în bucăţi, le zic în timp

ce câteva lacrimi răzleţe îmi curg pe obraz, dar de data asta nu mă mai obosesc să le şterg.

– De ce? Ce s-a întâmplat, Alexa? întreabă Georgiana.

– Eram inconştientă, dar mi-am deschis ochii când am auzit o discuţie în surdină. Era Costi şi Carmen, vorbeau despre atac, iar ea l-a întrebat dacă simte ceva pentru mine, iar el a zis că îi pasă, dar nu e îndrăgostit de mine, o iubeşte şi o va iubi mereu pe ea. În adâncul sufletului ştiam, dar nu am vrut să conştientizez, era prea dureros.

– Of, sora mea! Vine Ana şi mă ia în braţe, mângâindu-mă pe păr. Îmi pare tare rău, nici nu ştiu ce să zic…

– Eu ştiu. Trebuie să-l uiţi. Nu merită să suferi pentru el. Trebuie să-l ţii la distanţă, în limita posibilului, şi să încerci să fii cu altcineva. Doar ştii vorba aceea, „cui pe cui se scoate”, nu? Doar sunt atâţia bărbaţi care ar vrea să fie cu tine. Şi după atacul din pădure, ce s-a întâmplat? Ştiu că el te-a salvat, dar după v-aţi întors separat, iar el a plecat Dumnezeu ştie unde.

Când te-ai întors la noi, erai pur şi simplu… distrusă. Mi-am dat seama că nu avea nicio legătură cu atacul. Deci?

– Of, asta este mai complicat. Nu ştiu cum să vă povestesc, le zic în timp ce mai mult ca sigur m-am înroşit toată, deşi nu ar trebui, sunt femeie în toată firea, iar ele sunt familia mea.

– Opa, sora mea s-a înroşit, deci e clar ce discuţie va urma. Ce zici, Georgiana, să mergem să ne facem floricele?

– O daa, de acord, nu ştiu de ce am impresia

că va urma o relatare à la Fifty Shades of Alexa…

– Dacă nu încetaţi, nu vă mai povestesc nimic, le zic încruntându-mă.

– Gata, ne cerem scuze. Continuă, te rog.

– Păi, ca de obicei, m-a salvat, dar a fost rănit grav. L-am omorât pe atacator şi după aceea l-am vindecat pe Costi. Nu ştiu, cred că teama de a-l pierde, m-a ajutat să o fac. Ştiţi că singura persoană pe care am mai vindecat-o, eşti tu Ana, dar în pădure a fost diferit. Nu l-am vindecat cu ajutorul lacrimilor, cum a fost în cazul tău, ci pur şi simplu, ca şi cum cineva m-ar fi ghidat, am pus mâna pe pieptul lui şi am reuşit. Am simţit o căldură trecând prin mâinile mele, iar următorul lucru care l-am văzut sunt ochii lui… îl vindecasem.

– Wow, asta e intens. Şi după aceea ce s-a întâmplat? întreabă sora mea.

– Am făcut cea mai mare greşeală care aş fi putut-o face cu un bărbat, i-am arătat ce simt pentru el. Şi de acolo, am fost cât pe-aci să facem sex.

– Ce??? urlă iar amândouă în cor.

– Dap, chestia e că atunci când mai aveam un pic… ne-a întrerupt Alex.

În secunda următoare, încep amândouă să râdă în hohote. Când reuşesc într-un final să se oprească, Georgiana adaugă:

– Aoleu, nu mai pot de râs!!! Numai ţie ţi se putea întâmpla aşa ceva.

– Da, şi atunci a fost momentul când a plecat… lăsându-mă cu gura căscată. Atunci mi-am dat seama că simte pentru mine doar atracţie

şi atât, deşi el zice că nu ştie ce simte, că este confuz şi că nu vrea să mă rănească. Vă daţi seama cum o să fie mâine? Din ziua aceea nu l-am mai văzut şi gândul că mâine o să dau ochii cu el, îmi face inima să-mi iasă din piept. Nici nu ştiu cum o să mă descurc.

— Te sfătuiesc să te prefaci că nu s-a întâmplat nimic, dacă el nu deschide subiectul, nu o face nici tu, zice Georgiana. Să nu vadă că te-a afectat. Fă-l să creadă că ţi-ai dat seama că nu simţi nimic pentru el şi că vrei să treci mai departe, cu altcineva, asta în cazul că deschide subiectul. Dacă într-adevăr simte mai mult pentru tine, nu va permite aşa ceva, va lupta pentru tine, dacă nu… măcar vei şti adevărul şi poate vei reuşi să îl uiţi…

Off, poate are dreptate! Aşa o să ştiu odată pentru totdeauna ce simte pentru mine. Totuşi, tot am emoţii, zici că mai are un pic şi îmi sare inima din piept, la gândul că mâine o să-l văd.

— Mâine venim cu tine! zice Ana.

— Categoric nu! Am mai avut o dată discuţia asta. Ce-i prea mult, strică. Aţi uitat cumva ce s-a întâmplat ultima oară când v-am luat cu mine? Nu, nu şi iar nu!!

— Poţi să pleci singură, dar ştii că putem veni după tine. Nu crezi că suntem mai în siguranţă dacă mergem cu voi, decât singure?? zice Georgiana. Gândeşte-te că o să ai nevoie de noi, de suportul nostru.

Aici are dreptate, sunt singurele, în afară de Carmen, care ştiu adevărul, şi mi-ar face bine să ştiu că sunt acolo pentru mine. Sper doar să fie o

zi liniştită, fără atacuri şi să nu le pun în pericol, că aş regreta amarnic.

– Okey, fetele. Dacă chiar vreţi să mergeţi, ar fi cazul să dormiţi, căci vom pleca devreme.

– Okey. Noapte bună.

Au plecat şi m-am trântit în pat. Tot încerc să dorm, dar nu pot din cauza gândurilor. Am emoţii pentru ziua de mâine şi sper să iasă totul bine. Sper doar să nu complic şi mai rău lucrurile, dar trebuie să încerc, trebuie să aflu dacă el chiar simte ceva pentru mine, sau dacă trebuie să fac tot posibilul să-l uit. Cu aceste gânduri, într-un final, am adormit, sperând la mai bine pentru ziua de mâine.

Capitolul 14Noi prieteni

Mă trezesc când sună alarma telefonului meu şi îmi vine să plâng. Nu înţeleg de ce trebuie să începem antrenamentele atât de devreme. Mă duc şi îmi fac un duş rapid. Decid să mă îmbrac de acasă în hainele pentru antrenament, şi aşa vine Alex să ne ia. Îmi iau perechea mea preferată de colanţi, un maiou alb lung şi un pic larg, ca să mă simt confortabil, îmi prind părul într-o coadă împletită într-o parte şi mă machiez, mă dau cu un pic de fond de ten, rimel şi anticearcăn, căci nu am dormit extrem de bine. Sunt gata şi mă duc la bucătărie, să văd dacă fetele au făcut cafea. Deja sunt treze şi aşa cum m-au obişnuit, m-au întâmpinat cu o cană mare plină de cafea, doza mea necesară pentru a supravieţui antrenamentului.

– Neaţa, fetele. Aţi dormit bine?

– Dap, dar presupun că tu nu, judecând după cearcănele tale, deja m-am speriat când te-am văzut, zice Georgiana.

– Da, mersi mult pentru compliment, ştiu că oricând pot conta pe tine. Ce m-aş face fără voi, ca să mă ţineţi cu picioarele pe pământ? Le întreb, cu ironia mea obişnuită în glas.

– Logic, ai fi pierdută fără noi, continuă şi Ana.

– Nu mai zic nimic, căci modestia asta a voastră îmi dă dureri de cap.

După ce ne-am băut cafeaua şi am mai discutat despre ce se va întâmpla astăzi, a venit şi Alex să ne ia.

Observ că nu este deloc încântată că am ales să le iau iar pe fete cu noi, dar nu ştiu… mai este ceva ce o îngrijorează, nu ştiu exact ce, dar nici nu vrea să îmi zică. După expresia feţei acesteia, am impresia că azi va fi o zi importantă, ce o voi ţine mereu minte, chestia e că nu ştiu dacă e de bine sau de rău.

Ajungem în faţa casei lor, ne dăm jos din maşină, şi imediat mă loveşte un sentiment de… nici nu ştiu cum să explic, simt că în această casă sunt mai multe persoane decât ea şi Costi, şi prin persoane, de fapt mă refer la vampiri. Fetele dau să intre, dar le opresc. Întâi trebuie să lămuresc situaţia.

– Staţi pe loc. Alex, cine mai este în casă în afară de Costi? Şi nu încerca să negi, simt… simt mai mulţi vampiri, nu mă întreba cum, că nici eu nu ştiu, dar sunt sigură de ce zic.

Aceasta rămâne blocată la auzul vorbelor mele, şi observ că se gândeşte ce răspuns să-mi dea.

– Sunt câţiva vampiri, prieteni foarte vechi de-ai noştri şi de asemenea de-ai surorii tale, Carmen, care au auzit că avem o nouă Aleasă, şi au venit din toate colţurile lumii să te cunoască.

La auzul explicaţiei sale, pur şi simplu, rămân cu gura căscată. Încerc să-mi revin, îmi dreg glasul şi spun:

– În primul rând, fetele sunt în siguranţă lângă ei? În al doilea rând, ce dracu' a fost în mintea ta? De ce nu mi-ai spus până acum, de exemplu, până să ajungem? Nu crezi că trebuia să fiu şi eu informată???

– Hei, nu sări la gâtul meu, eu am vrut să-ţi zic, dar Costi a spus că mai bine te punem în faţa faptului împlinit, ca să nu ai timp să fugi.

– A da? Stai să vezi ce *„fapt împlinit"* îi dau în cap!!! A făcut-o numai ca să mă enerveze. Las că vede el ce înseamnă acest lucru.

Ana şi Georgiana, auzind ce am spus, afişează nişte priviri pline de satisfacţie, mai au un pic şi îşi fac şi popcorn, iar Alex brusc s-a albit la faţă, mai mult decât era deja, ştiind ce-l aşteaptă pe fratele ei. Le dau pe fete la o parte din calea mea şi păşesc foarte hotărâtă şi plină de nervi spre casă. Trântesc uşa de perete şi intru, căutându-l cu privirea pe Costi.

Când intru în living, rămân şocată când văd vampirii, ce se ridic când îmi simt prezenţa. Îi trimit lui Costi o privire plină de nervi, ca să-şi dea seama că e un om mort când o să pun mâna pe el

(pardon, un vampir mort) şi după aceea îmi întorc privirea spre musafiri şi zic, cât de politicos pot:

– Bună ziua. Costi, nu-mi faci cunoştinţă cu prietenii tăi?

Îi văd expresia feţei şi deja şi-a dat seama că a încurcat-o, numai că nu ştie când şi în ce fel o să-l omor.

– Bine ai venit, Alexa. Aceştia sunt prietenii noştri de familie, cât şi a surorii tale, Carmen. Începe să mi-i prezinte pe toţi.

În dreapta mea, sunt doi bărbaţi bruneţi, incredibil de arătoşi (hmm, toţi vampirii sunt aşa de... Yummmy???). Numele lor sunt Diego şi Miguel de la Rosas, sunt fraţi. Vin pe rând şi îmi sărută mâna, spunând că sunt încântaţi de cunoştinţă (hmm, şi gentlemani pe deasupra o rasă rară de bărbaţi).

În stânga este un bărbat la fel de frumos ca cei doi fraţi, pe nume Angelo Regazzi. La fel şi acesta se apropie de mine şi îmi sărută mâna, fiind încântat de cunoştinţă.

În faţa mea, lipită de Costi prea mult, pentru a-mi fi pe plac, este o tipă blondă. Este înaltă, are ochi albaştri, un păr lung până la mijloc blond, este slabă (prea slabă, dacă mă întrebaţi) şi având o manichiură franţuzească impecabilă. E clar, deja nu o suport. Se pare că numele ei este Anais Deveraux. Pe bune? făcusem odată nişte cercetări în legătură cu prenumele franţuzeşti, şi numele de Anais înseamnă: graţie, favoare, deşteaptă, înţelegătoare, sufletistă, cuminte... Pe bune? Nu mi se pare a avea ea toate aceste calităţi... Vine

spre mine, mă pupă pe obraz şi se prezintă, spunând că este o onoare să mă cunoască (nu a sunat prea convingător), şi pe urmă se duce iar lângă Costi, luându-l de braţ, parcă marcându-şi teritoriul. Hmm... Norocul ei că azi am ceva de împărţit cu el, nu cu ea, dar o să-i vină şi ei rândul în curând (ce pot să zic, sunt sadică azi).

Se pare că avea dreptate Alex când a zis că au venit din toate colţurile lumii să mă cunoască. Diego şi Miguel de la Rosas au venit din Spania, Angelo Regazzi din Roma, şi Anais Deveraux din Paris. Wow, nu ştiu cum să mă simt, onorată sau îngrozită. Trebuie să am o discuţie cu afurisitul Costi în legătură cu situaţia asta, dar întâi îi voi cotonogi fundul la antrenament

(ce pot să zic, e terapeutic).

– Sunt încântată de cunoştinţă, dar mai mult onorată că aţi făcut atâta drum, pentru simplul fapt de a mă cunoaşte, le zic plină de recunoştinţă (mai puţin pentru Anais, dacă stătea acasă, nu mă supăram). Din păcate, nu ştiam că o să veniţi, credeam că doar o să ne antrenăm, de aceea m-am prezentat aşa. Să înţeleg că azi nu mai facem şedinţa de antrenament? îl întreb pe Costi.

– Ba da, din contră, chiar o facem, căci prietenii noştri vor să asiste. Şi la antrenamentele surorii tale, Carmen, au asistat...

Auzindu-şi numele pronunţat, aceasta şi apare îndată, ca de obicei, aproape provocându-mi un infarct...

– Nu-mi vine să cred că aţi venit! Mi-a fost dor de voi, Diego, Miguel şi Angelo. Când am auzit că o să veniţi, ştiam că trebuie să vin să vă văd.

Hmmm... a zis doar numele băieţilor, să înţeleg că nici ea nu o place pe Anais? Trebuie neapărat să am o discuţie şi cu ea (în ritmul ăsta, o să trebuiască să încep să fac programări). A observat şi tipa că sora mea nu i-a pronunţat numele, de fapt nici măcar nu se deranjează s-o privească, şi se uită urât la Carmen (dacă privirile ar putea ucide, sora mea ar fi acum pentru a doua oară moartă). Văzând cum o priveşte, mă uit şi eu urât la ea, transmiţându-i că dacă se pune cu sora mea, se pune cu mine, şi eu sunt un adevărat diavol când e vorba de protejarea celor dragi mie.

– Ce aţi zice să continuăm discuţia mai târziu, după antrenament? Nu de alta, dar dacă nu mă apuc acum, există riscul să nu mă mai apuc nici mai târziu (plus că sunt tare nerăbdătoare să îi demonstrez domnului Costi ce înseamnă să mă scoată din pepeni). La gândul acesta, involuntar îmi apare un zâmbet diavolicesc pe chip. Nimeni nu bagă de seamă, decât Costi, care imediat înghite în sec. Off, ce o să mă mai distrez!!

Mergem cu toţii în arenă. Eu şi Costi stăm în mijlocul ei, faţă în faţă, iar ceilalţi stau cocoţaţi pe margine.

– Deci, să începem! zice Costi. Azi vom lucra un pic mai diferit decât până acum. Vom lucra mai mult muşchii. Te voi învăţa să lupţi cu o sabie, te voi învăţa să lupţi cu pumnii şi picioarele. Încearcă doar să nu mă baţi prea tare, pisicuţo, îmi zice făcându-mi cu ochiul.

Aha, deci a revenit la forma lui iniţială. Nici nu ştiu dacă să mă bucur, sau să mă enervez şi mai rău.

– Okey, hai să începem. Nu-ţi promit nimic, motănelule. S-ar putea să îmi scot ghearele azi, depinde de tine dacă vrei să îţi asumi riscul sau nu, îi zic şi eu făcându-i cu ochiul. Se pare că publicul nostru se distrează, căci aud numai chicoteli. Dap, o să fie distractiv. Fiind nerăbdătoare să începem, întind mâna şi îmi „chem" o sabie la mine. Imediat Costi reacţionează:

– Hey, am zis fără puteri!

– Hey, nu mă enerva dis-de-dimineaţă! Pentru simplul fapt că mi-am „chemat" sabia, asta nu înseamnă că o să trişez şi o să-mi folosesc puterile. Acum taci şi să trecem la treabă.

Îl văd cum se duce să-şi aleagă o sabie, mormăind de felul cum i-am vorbit. Mă uit spre ceilalţi şi îl văd pe Diego cum îmi face cu ochiul. Eu ce fac? Păi zâmbesc, normal, mai ales când văd că domnul Costi a observat şi nu îi convine deloc. Doamne, ce o să mă distrez azi!

Brusc, Costi se îndreaptă spre mine, atacându-mă cu sabia. Noroc că la antrenamentul trecut am învăţat cum să îi anticipez mişcările. Chiar când mai avea un pic şi mă atingea, îl evit, ajung în spatele lui şi îl lovesc cu sabia peste fund, aşa de început de antrenament (am vorbit serios când am zis că o să-i tăbăcesc fundul). Se întoarce spre mine, cu o privire oripilată, gen *„cum ai putut să faci aşa ceva*?". Pe bune??? Se pare că încă nu mă cunoaşte suficient de bine. Îmi afişez privirea mea caracteristică, gen *„Cine, eu*? *Nu am făcut nimic*", fapt ce pare să-l irite şi mai tare.

Bafta lui.

Mă atacă din nou, iar eu de data asta nu îl evit, ci parez. Hmm, mă pricep cât de cât. La fiecare lovitură dată de el, îi parez, contraatac şi eu, dar niciunul nu reuşim să lovim pe celălalt... Oare de unde ştiu să lupt cu sabia aşa de bine, mai ales că nu am mai făcut aşa ceva niciodată? Hmm, am impresia că are legătură cu puterile mele de Aleasă. De fapt, sincer, nici nu-mi pasă, atâta timp cât reuşesc măcar un pic să-i tăbăcesc fundul acestui vampir arogant, cel mai arogant din câţi am întâlnit!

Prietenii noştri, de pe margine, ba aplaudă, ba urlă *„asta-i fata mea”*, ba chicotesc (probabil la felul cum eu şi Costi ne tachinăm); singura care pare că ţine cu el este, desigur, Anais.

După jumătate de oră de luptat cu sabia, trecem la lupta corp la corp. Fetele mele sunt în al nouălea cer, căci ştiu un lucru ce Costi nu ştie: mă pricep destul de bine la aşa ceva. Ele de unde ştiu? Păi pe cine credeţi că exersam? Câte şuturi şi pumni şi-au luat săracele de la mine, chiar şi în zonele care erau destinate bărbaţilor. Ştiu, faptul că sunt capabilă cât de cât să lupt, nu mă va ajuta contra unui vampir sau a unui om normal ce m-ar ataca, dar contra lui Costi, va funcţiona, căci ştiu că nu mi-ar face rău fizic intenţionat.

Acesta mă atacă, profitând de faptul că nu eram atentă la el, dar reuşesc să-l eschivez, şi imediat îi dau un cot în faţă, îi aplic un şut în zona sensibilă dintre picioare, după care, înainte de a

apuca să contraatace, îi aplic încă un şut în piept, doborându-l pe spate.

Stă întins, mormăind de durere (trebuie să fie tare dureros pentru un bărbat să fie lovit în zona aceea sensibilă), şi se uită la mine... Să zicem că dacă privirile ar putea ucide, aş fi moartă acum.

Fetele mele sar de fericire, chicotesc şi urlă *„asta-i fata mea”*, băieţii la început au afişat nişte priviri pline de uimire, după care când şi-au revenit din şoc, au început să râdă. Săraca Alex, nici nu ştie ce să facă, să râdă, fiind bucuroasă pentru mine, sau să-i pară rău pentru fratele ei. La Anais nici nu mă deranjez să mă uit, căci nu mă interesează, plus nu risc să văd ceva ce nu mi-ar plăcea, căci Costi ar suferi, prin acest antrenament.

Se ridică cu chiu cu vai, şi dintr-odată, dispare din faţa mea.

– Hey, trişorule, ai zis să nu ne folosim puterile!!

Când mă aşteptam să-mi răspundă, simt o adiere rece la ceafă şi în secunda următoare, mă îmbrăţişează pe la spate. Se lipeşte de mine şi îmi şopteşte suav la ureche:

– Pisicuţa mea, te rog să mă ierţi că am trişat, dar na, dorinţa mea de a te lua în braţe, cum îţi place, şi să mă joc cu lobul urechii tale, nu mi-a dat pace. Mi-a fost dor să te ţin în braţe.

Ca de obicei, corpul meu începe să vibreze, la contactul dintre trupurile noastre, şi auzindu-i vocea atât de aproape de urechea mea. Cum e posibil să mă excit, doar din atâta lucru? Ăsta este

efectul lui asupra mea. Dar nu mai pot continua aşa, nu o să-l mai las să mă atingă când vrea el şi după, să plece ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic, nu o să-l mai las să se joace cu mine cum vrea el. Ca să-i demonstrez acest lucru, îi aplic un cap în faţă, pe urmă îi aplic un cot tot în această zonă, şi ca să mă fac şi mai înţeleasă, îl lovesc din nou în zona intimă, făcându-l să se prăbuşească în genunchi în faţa mea, schimonosindu-se de durere.

Mă aplec spre urechea lui, şi îi şoptesc cât de dulce pot:

─ Motănel, de acum înainte, nu ai voie să mă atingi fără permisiunea mea. Dacă vreau ca vreun bărbat să mă atingă, am la cine să apelez, e nevoie doar să te uiţi în stânga ta, la acei vampiri… yummmy… cred că ar fi onoraţi să-mi satisfacă orice poftă… nu am nevoie de tine. Îmi termin discursul, şi plec, lăsându-l fără replică.

─ Gata, prieteni, antrenamentul s-a terminat, am obosit deja. Mă duc să-mi fac un duş şi după aceea stăm de vorbă, vreau să ştiu mai multe despre voi.

─ Okey, Alexa. Mi-a plăcut extrem de mult antrenamentul, dar am o întrebare: mereu este aşa de… intens??? întreabă Miguel. Sau pur şi simplu erai nervoasă pe el?

─ Să zicem câte puţin din toate, îi zic, făcându-i cu ochiul.

Mă îndrept spre Alex, să o rog să-mi dea nişte haine de schimb, căci nu pot rămâne îmbrăcată aşa.

─ Sigur că da, Alexa. Mă duc să caut ceva

potrivit pentru tine şi ţi le aduc în cameră.

– Perfect. Am o rugăminte. Când găseşti ce trebuie, ia-le şi pe Ana şi Georgiana şi veniţi la mine în cameră, vreau să avem o discuţie ca între fete.

– Sigur, s-a făcut.

Mă duc în baia din cameră, îmi fac rapid un duş, că deja nu mă mai suport, am transpirat rău la acest antrenament. Când termin, mă înfăşor cu un prosop şi intru în cameră. Fetele sunt deja aici, am uitat cât de rapide sunt, când vine vorba de un pic de bârfă.

Nici bine nu apuc să ajung lângă ele, că deja încep:

– Doamne, ce m-am distrat, păcat că nu am avut şi floricele, ar fi fost mai bine decât la cinema, zice Georgiana. Deşi a fost şi un pic scary, căci mi-am adus aminte de acea zi fatidică, când exersai pe mine, şi pur şi simplu m-ai castrat.

La auzul acestor vorbe, Ana şi Alex încep să râdă în hohote.

– Păcat că nu am fost acolo, să văd, zice sora mea.

– Da, să fi văzut atunci distracţie. E mai amuzant să vezi două femei bătându-se. Cum ar zice Costi, bătaie între pisicuţe, zice şi Alex, în timp ce chicoteşte.

– Da, păcat că nu aţi fost acolo. Apropo de Costi, ia zi-mi, Alex, a fost ceva între el şi Anais? Prea încerca să îl ţină departe de mine.

– Da, a fost ceva între ei, dar acum mult timp, cu mult timp înainte de a mă cunoaşte, intervine Carmen, care, ca de obicei, apare dintr-

odată, parcă intenţionat pentru a ne speria.

– OFF, ce ţi-am zis despre furişat, sormeo? Chiar vrei, într-una din zilele astea, să mă omori?

– Scuze, nu o fac cu intenţie, pur şi simplu, uit să anunţ înainte de a mă arăta.

– În fine. Deci, zici că a fost ceva între ei? Când?

– Cu cel puţin treizeci de ani înainte de a mă cunoaşte. Deci, să zicem… acum vreo cincizeci de ani.

– A trecut ceva timp, nu glumă. Păi şi după atâta timp, tot aşa de obsedată a rămas?

– Nu ai idee cât de obsedată. A trebuit să o pun la punct de atâtea ori, tot îşi băga coada în relaţia noastră, tot băga intrigi. Într-un final, a renunţat, probabil şi-o fi dat seama că el mă iubea prea mult, ca să aibă vreo şansă.

Ce aş vrea să pot spune şi eu acelaşi lucru, dar asta e. Acum va avea şansa de a fi cu el, nu îl opreşte nimic, Carmen e moartă, iar eu… pe mine nu mă iubeşte, deci nu ar avea motiv să nu fie cu ea. Sunt întreruptă din contemplarea gândurilor mele de Carmen, care zice:

– Hai să vorbim de lucruri mai serioase, o să avem destul timp să vorbim despre Anais. I-am zis Alexandrei să vă aducă nişte rochii, căci peste două ore, o să avem o mică petrecere, să sărbătorim venirea prietenilor noştri, şi pentru un ritual extrem de important, pentru tine, Alexa.

În seara asta, vom afla dacă eşti pregătită să-ţi fie înmânat cel mai de preţ lucru al Aleselor dinaintea ta.

– Acela fiind…?

– Colierul Alesei. Este un colier, ce toate l-am purtat, este îmbibat de magie, conţine esenţa tuturor Aleselor dinaintea ta. Având-ul la gât, vei avea acces la cunoştinţele lor, la puterile lor, şi te va ajuta extrem de mult să îţi controlezi propriile puteri. Dar cum ziceam, în seara asta vom afla dacă eşti pregătită să intri în posesia lui.

– Şi dacă nu sunt?

– Atunci, te va aştepta. Nimeni nu ţi-l poate lua, numai dacă altcineva în afară de tine sau de alesul tău îl va atinge, va fi evaporat, pur şi simplu.

– Wow, înseamnă că este un obiect puternic. Sper din tot sufletul să fiu pregătită.

– Nu ştiu de ce am impresia că nu trebuie să-ţi faci griji, în seara asta vei intra în posesia lui. Acum, fetele, luaţi-vă rochiţele şi duceţi-vă să vă pregătiţi, aşa o lăsăm şi pe Alexa, ştiţi că ei îi ia mai mult să se pregătească, decât vouă.

– Hahaha, foarte amuzantă eşti azi.

Pleacă fetele mele, râzând. Rămân singură, pentru a mă pregăti, dar gândurile nu-mi dau pace. Dacă nu sunt pregătită? Dacă ceva va merge rău? Atâtea de „dacă”.

Trag aer în piept şi îmi zic „fie ce-o fi”. Orice-ar fi, sunt Aleasa şi acel colier al meu va fi!

Capitolul 15 – Colierul

Mă îmbrac cu rochia dată de Alexandra. Este superbă, de un roşu sângeriu, vine mulată pe mine, ca o a doua piele. În faţă este mai scurtă, iar

în spate mai lungă, ca o trenă. Este dintr-un material atât de moale, încât îmi vine să-l pipăi. Încalţ o pereche de sandale cu toc potrivit, căci nu vreau să mă fac de ruşine, căzând în cap. M-am machiat mai discret, dar totuşi să se vadă diferenţa de machiajul de zi cu zi. Părul mi l-am lăsat pe spate, şi mi l-am ondulat. Sunt gata, dar încă nu mi-am făcut curajul să cobor alături de ceilalţi. Am emoţii, sute de fluturi îşi fac de cap în stomacul meu, iar inima îmi bubuie, de mai are un pic şi îmi iese din piept. Carmen mi-a zis că nu am de ce să îmi fac griji, doar sunt Aleasa, dar totuşi, dacă nu sunt pregătită? Da, colierul mă va aştepta, dar dacă nu sunt îndeajuns de bună ca Aleasă? Ştiu că sunt la început, şi mai am mult de învăţat, dar dacă nu o să fiu niciodată pregătită, dacă niciodată nu o să fiu îndeajuns de bună, şi acel colier nu îmi va fi înmânat? Am înnebunit cu atâtea întrebări de „dacă”. Nu am de ales decât să nu mă mai gândesc şi să merg să înfrunt această situaţie. Nu am de ales, în seara asta trebuie să aibă loc ceremonia de înmânare a colierului. Tocmai când decid să încetez cu întrebările şi să cobor, cineva bate la uşă. Mă duc să deschid, şi în faţa mea nu e nimeni altul decât Miguel. Un Miguel superb, îmbrăcat la costum (off, ador bărbaţii îmbrăcaţi aşa elegant).

– Eşti superbă, Alexa. Am venit să te conduc, m-am gândit că nu te-ai supăra dacă voi fi partenerul tău în seara asta.

Mă analizează din cap până în picioare, şi îi place ce vede. Decid să îi accept invitaţia, poate aşa nu o să am atâtea emoţii, plus că mai mult ca

sigur Costi o să fie însoţit de Anais.

– Ar fi plăcerea mea, dragă Miguel, dacă m-ai însoţi în această seară, îi zic cu un mare zâmbet pe faţă. Ce, numai Costi să se distreze în seara asta? Îmi place Miguel şi fiind cu el în seara asta, poate voi mai uita un pic de emoţii şi de ceremonie.

Coborâm pe scări, ţinându-ne de braţ, pentru a ne alătura celorlalţi în living.

Chiar înainte de a ajunge, aud o grămadă de glasuri. Când intrăm în încăpere, rămân şocată. Sunt, cred, peste cincizeci de persoane. Asta înseamnă la ei mică petrecere? Nu vreau să îmi imaginez ce înseamnă petrecere mare.

Toţi au încetat să vorbească şi se uită la mine. Niciodată nu mi-a plăcut ca cineva să se holbeze aşa la mine. Înainte de a zice ceva, Alexandra, Costi şi Carmen vin lângă mine. Mă simt un pic mai bine, ştiindu-i aproape. Carmen începe să vorbească celor prezenţi.

– Bună seara. V-am chemat în această seară aici, pentru a v-o prezenta pe noua Aleasă şi pentru a fi prezenţi la ceremonia ei de înmânare a colierului, care, după cum bine ştiţi, este cel mai important ritual al Aleselor. Aceasta este sora mea mai mică, Alexa, şi este Aleasa voastră.

La auzul acestor cuvinte, toţi cei prezenţi, se apleacă în faţa mea. Măresc ochii de uimire. De ce fac aşa ceva? Costi, ca de obicei, cu talentul lui de a-mi ghici gândurile, îmi zice:

– Acesta este modul în care îşi arată respectul faţă de tine, Aleasa lor. Ştiu că nu îţi place, dar asta e legea. Eşti ca regina lumii

supranaturale.

─ Este de ajuns. Ştiu, nu mă cunoaşteţi, şi da, sunt Aleasa voastră, dar asta nu înseamnă că trebuie să vă aplecaţi în faţa mea. Nu îmi place aşa ceva, deci am rugămintea de a nu o mai face. Suntem toţi egali, nu sunt mai presus ca voi. Vă mulţumesc că aţi venit în această seară, pentru a fi alături de mine la ceremonie, dar până atunci, distraţi-vă.

Cum îmi termin discursul, majoritatea din ei încep să vorbească, mai mult ca sigur despre mine, numai trei persoane nu fac altceva decât să se holbeze la mine. Sunt nişte bărbaţi bătrâni, îmbrăcaţi în nişte mantii albe, îmi aduc aminte de vrăjitorii care apar în filme. Feţele lor nu-mi inspiră multă bunătate, deci cred că nu ne vom înţelege foarte bine.

─ Carmen, cine sunt bărbaţii aceia?

─ Vino, o să ţi-i prezint.

O urmez, fără tragere de inimă. Dacă ar fi după mine, nu m-aş apropia de ei, nu-mi inspiră nimic bun.

Ajungem în faţa lor, iar Carmen zice:

─ Alexa, domnii sunt cei care te-au făcut Aleasa. Fac parte din Consiliul Celor Bătrâni. Au venit în această seară, pentru a te cunoaşte în mod oficial, deşi ştiu şi văd tot ce faci. Vor fi alături de tine la Ceremonie, căci dânşii sunt cei care au înfiinţat această datină.

─ Bună seara, Alexa, îmi zice unul din ei (presupun că este alpha bătrânilor?). Îmi pare bine de cunoştinţă. Sper ca în seara asta să decurgă totul bine şi să îţi fie înmânat Colierul

Aleselor. Cu el, vei putea face mult mai multe lucruri decât ai făcut până acum.

— Să înţeleg că dumneavoastră, cei din Consiliul Bătrânilor, aţi făcut toate aceste reguli? Carmen, dându-şi seama că sunt pe cale să fac vreo prostie, îşi drege glasul şi se uită cu o privire nemulţumită la mine.

— Da, Alexa, noi suntem cei care am făcut toate aceste lucruri, noi am instaurat linia Aleselor, într-o perioadă în care în lumea supranaturalului domnea haosul. Pentru a se păstra un echilibru între lumea supranaturală şi cea normală, v-am creat pe voi. Toate aceste reguli sunt făcute pentru a vă proteja şi pe voi, şi pe cei din jur. Deşi sunteţi Alesele şi aveţi puteri mai mari faţă de celelalte fiinţe supranaturale, totuşi sunteţi oameni, nu zeiţe, iar ce am învăţat de-a lungul întregii mele vieţi, e că nimeni nu este perfect. Aveţi puteri prea mari, pentru a nu exista aceste reguli. Aceste puteri vi s-au dat pentru a menţine echilibrul, dar de asemenea, pot şi să facă rău, să instaureze iar haosul.

— Cum ar fi posibil aşa ceva? Suntem Alesele, tocmai pentru a face bine, pentru a menţine echilibrul, nu? Cum ar putea vreuna din noi să facă exact opusul a tot ce reprezentăm?

Văd că întrebarea mea i-a atins un punct sensibil, căci pe faţa lui apare o umbră de… tristeţe, aş putea spune. Oare chiar a existat vreodată o Aleasă care să fi ajuns de partea răului? Trebuie neapărat când mai rămân singură cu sora mea, s-o întreb.

— Cred că e timpul să trecem la treabă. Nu

am venit să ne distrăm, ci să luăm parte la cea mai importantă ceremonie din ultimii douăzeci de ani. Eu te voi ghida, va trebui să faci exact cum îţi zic, okey?

– Okey.

Sunt conştientă că nu vrea să discute despre acea Aleasă, ar mai bine să îl ascult, nu cred că vreau să îl văd nervos, plus că vreau să scap mai repede, deja emoţiile mă sufocă.

– Oameni buni, vă rugăm să luaţi loc, ceremonia va începe, anunţă bătrânul.

De-abia acum am observat că pe marginile livingului, la perete, sunt aşezate scaune. Toţi cei prezenţi s-au aşezat pe ele, astfel mijlocul livingului rămânând gol, ca şi cum ar fi o scenă, înconjurată de scaunele pline de spectatori. Văzând aşa ceva, emoţiile au devenit şi mai mari. Grozav!!!

– Ce va trebui să faci, Alexa, e să închizi ochii şi să te concentrezi. Undeva în această încăpere este o ascunzătoare, unde este colierul. Este camuflată de magie, pentru ca numai Aleasa să o poată găsi. După ce o găseşti, numai tu poţi şti cum o vei deschide, aici nu te pot ajuta.

Termină de vorbit Bătrânul Alpha, şi mă concentrez, deşi îmi este greu, cu atâtea persoane privindu-mă. Închid ochii, pentru a mă concentra. Îmi imaginez că sunt singură în living şi mă gândesc la colier. Colierul meu, cel care trebuie să-mi aparţină, căci e dreptul meu, sunt Aleasa. Îmi tot repet această karma, în speranţa că o să meargă.

Deschid ochii, când simt că ceva mă trage.

Ca şi cum aş fi atrasă de un magnet. Ajung în faţa unui perete. Pe bune? E doar unul din pereţii din living. Nu e nicio ascunzătoare. Ca şi cum mi-ar auzi gândurile, Costi îmi zice:

─ Ţine minte, Alexa. Este magie.

Hmm, aşa e. Bătrânul a zis că ascunzătoarea este camuflată de magie. Dar cum să o fac să apară? În pana mea, nu sunt vrăjitoare, nu ştiu vrăji de decamuflare, dacă o exista aşa ceva.

„*Off, Alexa, concentrează-te. Eşti Aleasa, ce naibii. Închide ochii şi concentrează-te*”.

Grozav, acum am ajuns să fiu certată şi de vocea mea interioară.

Închid ochii şi mă relaxez. Mă gândesc la colier, la Carmen, la felul cum a murit, mă gândesc la Roxi, cum a murit pentru ca eu să fiu Aleasa. Nu pot lăsa toate aceste sacrificii să fi fost în van. Trebuie să le fac mândre de mine.

Brusc, ca şi cum aş şti cum să fac, ca şi cum mi s-ar fi şoptit, mă apropii de perete şi pur şi simplu, pun palma peste el. Dintr-odată, sunt orbită de lumină, o lumină ce pare să vină din spatele peretelui. Ca prin magie, peretele dispare. În faţa mea, acum este altul, unul întreg plin de tablouri. Presupun că toate tablourile sunt cu Alesele de dinaintea mea, căci cel din faţa mea o reprezintă pe sora mea, Carmen. Trebuie să gândesc logic. Colierul trebuie să fie în spatele unuia din tablouri. Dar care? Gândind logic, ar trebui să fie în spatele tabloului ultimei Alese, nu? În spatele celui care o reprezintă pe Carmen, căci ea este cea care mi-a predat ştafeta. Problema este următoarea: cum dau de colier? Căci tot

încerc să dau tabloul la o parte şi nu pot, e ca şi cum ar face parte din perete. Deci? Offf, Alexa, concentrează-te. Răspunsul trebuie să fie în tine, doar ai puterile Aleselor.

Închid ochii şi mă concentrez. Dacă colierul a fost pus aici de Carmen, trebuie să mă concentrez pe ea. Chestia e că, deşi este sora mea, nu o cunosc destul de bine, pentru a-mi imagina în ce mod ar fi putut să-l ascundă. Dar totuşi sunt sora ei şi Aleasa, deci trebuie să reuşesc. Sunt pregătită, este dreptul meu! Încep să pipăi tabloul, poate voi putea să simt colierul, datorită puterii îmbibate în el. Mângâi chipul surorii mele, ce este ilustrat în el, îi pipăi părul, ochii. Brusc, văd ceva, ceva ce sunt sigură că nu era acolo mai devreme, doar nu sunt nebună şi oarbă să nu fi văzut. La gâtul ei, este un colier. Unul superb. Este format din două aripi de înger, una în dreapta şi una în stânga, ce se unesc jos, ca două picioruşe, iar în mijlocul lor, tronează o superbă piatră de un roşu sângeriu. În acea piatră presupun că este îmbibată magia, puterile şi esenţa Aleselor dinaintea mea. Este pur şi simplu superb. Ca şi cum aş fi atrasă, nu mă pot abţine şi trebuie să îl ating. Pun mâna pe el şi pur şi simplu, simt ca şi cum mâna îmi ia foc. Rezist, nu pot să o dau deoparte, nu îmi va face rău, ştiu sigur. Sunt Aleasa, şi această magie îmi este destinată, deci mă va recunoaşte. Următorul lucru care se întâmplă e că tabloul pur şi simplu, se dă la o parte. Din spatele lui, iese o lumină orbitoare, la fel ca mai devreme. Este acolo colierul, o simt. Iau o pauză şi respir, în sfârşit, l-am găsit. Mi-e teamă că atunci când îl voi atinge,

mă va respinge, dar nu am de ales, am ajuns până aici şi trebuie să continui. Mai trag o dată adânc aer în piept şi bag mâna în ascunzătoare, pentru a-l scoate. Simt o pânză, o iau în mână şi o scot. Este o pânză roşie, pe care este imprimat un simbol. Acest simbol are forma colierului. Offf, inima mai are un pic şi îmi iese din piept. Asta e, colierul e în mâna mea. Dau la o parte pânza şi dau cu ochii de el. O minunăţie de colier, din argint, se vede că e antic. Străluceşte în palma mea. Acum e acum. Îl scot din pânză, şi mă rog ca atunci când o să-l ating şi o să-l pun la gât, nu o să mă respingă. Îi ating aripile, pe urmă piatra, şi simt cum mă gâdilă. Piatra din mijloc, când o ating, începe să strălucească şi îşi schimbă culoarea, devine un roşu mult mai închis. Simt toată puterea din el, parcă le-aş simţi pe fostele Alese. Mă uit în ochii lui Costi şi a lui Carmen, parcă cerându-le permisiunea. Când o văd pe sora mea zâmbindu-mi, decid să îmi las emoţiile deoparte şi să îl pun la gât. O să fie bine, o simt.

Pun medalionul la gât şi deocamdată, tot ce gândesc e că se asortează cu rochia (ştiu, sunt nebună). Brusc, în faţa ochilor îmi apar sute de imagini, şi trec mult prea repede pentru ca retina mea să le reţină pe toate. Cred că văd vieţile şi bătăliile fostelor Alese. Simt fericire, tristeţe, dar dintr-odată încep să simt durere, atât de multă, încât nu ştiu cât pot rezista, dar nici să dau colierul jos nu pot. Încep să urlu de durere, când văd cum toate Alesele dinaintea mea au fost ucise, dar nu numai văd, le simt durerea, simt tot ce au simţit şi ştiu tot ce au gândit în momentele de

dinainte de a muri. Urlu, poate aşa o să mi se mai ia din durere. Costi şi Ana vin repede spre mine, dar înainte ca el să ajungă la mine, simt cum încetul cu încetul întunericul mă înghite, şi leşin.

Capitolul 16 – Tărâmul Aleselor

Mă trezesc într-o stare de alarmare, căci nu ştiu unde sunt. Durerea a dispărut, dar pur şi simplu nu ştiu unde sunt, unde au dispărut toţi? Sunt undeva, în pădure, dar ceva pare ciudat, ireal. E prea multă lumină, linişte, parcă m-aş uita la o scenă dintr-un film din acela idiot, unde personajul ajunge în Rai. Oare e posibil? Oare am picat testul şi sunt moartă? Nu poate fi adevărat, refuz să cred. Încep să mă plimb, poate oi reuşi să dau de cineva. În mod normal, atmosfera de aici ar trebui să dea o stare de linişte oricui, dar mie nu, mi se pare creepy. Mai ales că nici nu ştiu cum am ajuns aici, într-o clipă eram în living cu persoanele dragi mie, plus alţii şi acum sunt aici, în necunoscutul ăsta, singură. Exact ăsta e cuvântul, singură… acest loc îmi dă o stare de singurătate.

Cred că am câteva minute de când tot merg şi nu dau de nimeni. Okey, Alexa, gândeşte. Trebuie să fie cineva aici. Închid ochii, mă relaxez şi încerc să simt ceva. Aud vântul cum bate lin, simt cum îmi atinge pielea încet, domol, simt fiecare particulă din acest loc. Parcă m-aş fi conectat cu natura. Brusc, aud ceva. Nu sunt sigură, dar parcă sunt şuşoteli, cineva vorbeşte în şoaptă. Oare e posibil, sau am început să înnebunesc? Okey, e timpul să văd dacă puterile

mele merg aici. Îmi doresc să ajung la sursa zgomotului, şi încep să simt vântul bătând mai tare. Deschid ochii şi rămân uimită la ce văd. În faţa mea, sunt pe puţin zece femei, uitându-se la mine şi zâmbind. Sunt superbe toate, îmbrăcate în rochii lungi până în pământ, de culoare albă. Dacă nu aş şti mai bine, aş crede că sunt îngeri, dar cum aşa ceva chiar nu există…

─ Bună, Alexa, bine ai venit, îmi zice una din ele. Nu ai idee de când te aşteptăm.

Este frumoasă, are părul lung până la mijloc, negru, nişte ochi mari verzi, şi un surâs plin de bunătate. Oare aşa o fi, sau aparenţele înşală? Deşi dacă stau bine să mă gândesc, îmi par extrem de cunoscute, dar nu îmi dau seama de unde.

─ Bună. Îmi puteţi spune unde sunt şi cine sunteţi? Sunt moartă?

─ Nu, eşti vie, doar că într-o stare de inconştienţă. Colierul, când l-ai pus la gât, te-a adus la noi, face parte din ritual. Chiar nu îţi imaginezi cine suntem?

Stau, mă gândesc şi brusc, îmi dau seama cine sunt. Când am pus colierul la gât, au început să-mi apară în faţa ochilor viziuni din trecut, cu Alesele dinaintea mea. Femeile din faţa mea, sunt o parte din predecesoarele mele.

─ Voi sunteţi Alesele dinaintea mea. Dacă nu sunt moartă, atunci ce caut aici? ziceţi că face parte din ritual, colierul m-a adus aici, dar pentru ce scop? Credeam că am trecut testul şi că sunt demnă de a-l primi.

— Aşa este, dar întâlnirea noastră încheie ritualul. Nu este de ajuns doar să treci prin ritual

şi să îţi fie înmânat colierul. Trebuie ca noi să te ajutăm să îl controlezi. Ai văzut ce ai păţit când l-ai pus la gât, nu? Da, te-a acceptat, altfel erai făcută scrum, dar trebuie să ştii să îl controlezi. De aceea eşti aici, pentru ca noi să te ajutăm, zice altă Aleasă.

– Cum o să mă ajutaţi? O să trec printr-un nou ritual?

– Ceva de genul. Vezi cercul acela, desenat în stânga ta?

Întorc capul şi într-adevăr îl văd.

– Da, ce e cu el?

– Acolo o să stai, în genunchi, iar noi o să te înconjurăm. O să îţi arătăm secvenţe din trecut, istoria noastră. Acest proces o să te ajute să treci mai uşor peste viziuni şi ca puterea din colier să nu te consume.

Din instinct, duc mâna la gât, pentru a-l atinge, dar nu este în jurul gâtului meu. Intru în panică şi încep să ţip.

– Colierul meu! A dispărut! Unde este? L-am pierdut?

– Stai liniştită, nu l-ai pierdut. Este asupra ta, unde îţi este corpul, pe Pământ. Este în siguranţă alături de tine, chit că eşti inconştientă, nu are cum să ţi-l ia nimeni de la gât.

– Pe Pământ? Adică? Unde sunt?

– Eşti pe Tărâmul Aleselor, nu eşti în Rai, nici în Iad. Este un Tărâm între cele două planuri. Aici ajung toate Alesele după moarte, sau cele care sunt în ritual, ca tine. Nu ai de ce să îţi faci griji, după ce se va termina totul, te vei întoarce la familia ta.

− Okey, atunci să începem, cu cât terminăm mai repede, cu atât mai bine.

Mă aşez în mijlocul cercului, iar Alesele stau în picioare, în jurul meu. Stau în genunchi şi aştept să înceapă ritualul. Doar mă rog să nu fie la fel de dureros, ca atunci când am pus colierul la gât. Ele încep să cânte ceva, nu ştiu în ce limbă şi nici nu îmi bat capul.

Brusc, în faţa ochilor, încep să îmi apară viziuni, aceleaşi viziuni care le-am avut când mi-am pus colierul la gât. Încerc să mă concentrez, dar durerea a revenit şi ea, şi parcă e mai puternică acum. O aud pe una din Alese cum urlă la mine să rezist şi să mă concentrez, că trebuie să le fac mai clare, să mă concentrez decât pe una din viziuni. Încerc să fac ce zice, dar nu pot, durerea e prea mare şi nu mă lasă să mă concentrez. Încep să urlu.

− Concentrează-te, Alexa. Gândeşte-te la familia ta, la cei pe care-i iubeşti. Vrei să-i revezi, nu? Gândeşte-te la ei, or să-ţi dea puterea să treci peste acest ritual. Încearcă!

Fac cum mi-a zis. Primul chip care îmi apare în faţa ochilor este cel al Anei. Persoana pe care o iubesc cel mai mult pe lumea asta, sufletul meu. Mă gândesc cum s-ar simţi dacă m-ar pierde... ar fi singură pe lume, ar pierde singura soră care o mai are, ultimul membru al familiei ei. Cum m-aş simţi eu dacă nu aş mai vedea-o vreodată? Aş fi distrusă, nu pot concepe aşa ceva.

Următorul chip care îl văd este cel al Georgianei. Prietena mea cea mai bună, sora mea

de suflet de peste douăzeci de ani. Mi-a fost mereu aproape când am avut nevoie, şi eu la fel pentru ea. E singura, în afară de Ana, care ştie tot despre mine. Nu e nevoie să zic nimic, căci ştie ce e în sufletul meu, ca şi cum ar citi în el. Aş face pentru ea orice, la fel ca pentru Ana. De ce? Căci, deşi nu avem legătură de sânge, ea este sora mea de suflet, sora pe care mi-am ales-o. Ştiu că şi ea, ar suferi la fel de mult ca Ana, dacă m-ar pierde.

Următoarea care o văd este Alexandra. Nu o cunosc de mult timp, dar ştiu că ar face orice ca să mă protejeze, şi nu doar pentru că este Gardianul meu, ci pentru că îi pasă de mine, mă consideră prietena ei, la fel şi eu. Aş face orice ca să o protejez. În puţinul timp de când o cunosc, am ajuns să ţin foarte mult la ea.

Următorul chip care îl văd este cel al lui Costi. Gardianul meu, fostul iubit al surorii mele, dar cel mai important… bărbatul pe care îl iubesc. Nici nu pot explica în cuvinte ceea ce simt pentru el. Este atât de mare dragostea ce i-o port, încât dacă l-aş pierde, aş muri şi eu, nu aş mai avea aer fără el. Nu sunt sigură dacă şi el simte la fel ca mine, un lucru ştiu sigur: ar face orice să mă ştie în siguranţă. Dacă nu aş mai fi, s-ar simţi responsabil, şi nu ştiu dacă de data asta şi-ar mai reveni.

Mă gândesc la Carmen, sora mea cea mare, cea pe care o ştiam moartă, care de-abia am ajuns să o cunosc, dar care o iubesc de când eram mică, chit că nu avusesem şansa să o am aproape. Nu vreau să pierd şansa de a o cunoaşte, de a recupera anii când nu am avut-o aproape.

Gândul la cele mai importante persoane din viaţa mea, îmi dă puterea să trec peste durere şi să mă concentrez. Din toate viziunile, o aleg pe una care mi se pare cea mai importantă, atât din punct de vedere al trecutului, cât şi din punct de vedere al prezentului. Mă concentrez pe ea, şi dintr-odată, e ca şi cum aş fi ajuns să fac parte din ea. Sunt tot în pădure, în această pădure, dar nu acum, ci în trecut. Brusc, realizez ce văd. Sunt în interiorul viziunii, cea în care prima Aleasă care mi-a vorbit este omorâtă. Văd ultimele ei momente de viaţă. Am un sentiment de déjà vu şi realizez de ce. A fost omorâtă la fel ca sora mea. Asta înseamnă că monstrul care este în faţa mea, e nimeni altul decât Dimitri Volotov. Nenorocitul care a omorât-o pe Carmen, care a omorât o mulţime dintre Alesele dinaintea mea. Dacă ar fi să îl întâlnesc pe stradă, aş crede că este un om normal, frumos, plin de carismă… dar acum, când îi văd privirea de satisfacţie când îi scoate inima din piept bietei fete… Încep să plâng, când văd scena macabră din faţa mea, şi când simt toată durerea şi deznădejdea care a simţit-o ea în acele momente. Cum e posibil să existe un asemenea monstru? Dacă ăsta e doar începutul viziunilor, nu cred că o să rezist până la final. Mi se întoarce stomacul pe dos când îl văd pe monstrul ăsta cum mănâncă inima Alesei. Câtă durere trebuie să fi îndurat toate cele omorâte de el. Aşa ceva nu trebuie să se mai întâmple niciodată, acest nenorocit trebuie eradicat de pe faţa Pământului, şi dacă o să mai am şansa să ies de aici, chit că o să fie ultimul lucru care o să-l fac în această viaţă,

o să-l fac să plătească, o să-l fac să simtă tot ce ele au simţit.

Brusc, sunt „trasă” înapoi în cerc, dar nu pentru mult timp, căci sunt avântată iar în altă viziune, de data asta... o văd pe Carmen, sora mea. Nu, asta nu pot suporta să văd. Încep să urlu la Alese, să mă scoată de aici, nu sunt destul de puternică ca să văd cum sora mea este omorâtă. Nu mă ascultă nimeni. Sunt obligată să văd şi de data asta să şi ascult tot ce s-a întâmplat înainte ca ea să moară. Aud vocea lui Carmen, cum zbiară la Dimitri Volotov, după ce a aşezat-o pe altarul de sacrificiu.

– Eşti un monstru! Poţi să mă omori, dar tot se va naşte cea care într-o zi îţi va pune capăt zilelor. Mă auzi? Nu ai cum să eviţi. Poţi să omori câte Alese vrei, dar este scris. Profeţia spune clar că vei pieri de mâna ei, cea sortită. Mor împăcată, ştiind că moartea mea va da naştere celei care va îndeplini Profeţia.

Încep să urlu, când văd că nenorocitul se duce spre ea, pentru a o ucide.

– Nu!!! Nu o face!

În zadar, urlu în zadar, căci nu pot face decât să stau şi să privesc cum sora mea este omorâtă. Monstrul acela îşi înfige mâna în pieptul ei şi îi smulge inima, în acelaşi timp, eu căzând în genunchi şi urlând de durere. Nu mai pot suporta, nu mai pot privi. Vreau să ies de aici, dar nu pot. De ce? Plâng de durere. Nu simt numai durerea ei, o simt şi pe a mea, durerea de a-mi pierde sora. Privind ultimele ei clipe pe acest Pământ, simt ca şi cum am pierdut-o din nou, şi nu pot suporta!

Plâng şi urlu şi mă rog să ies mai repede de aici. Închid ochii, căci nu mai pot privi scena asta de coşmar, dar îl aud pe el cum zice:

― Păcat ca nu m-ai putut iubi. Ţi-aş fi pus lumea la picioare, dar tu l-ai iubit pe nenorocitul ăla. Acum eşti moartă, la fel ca celelalte dinaintea ta, la fel ca cele care vor veni după tine. Nu voi permite ca acea profeţie să se împlinească, voi distruge fiecare Aleasă care se va naşte, exact cum te-am distrus pe tine, îţi jur!

Nu mai pot de durere, a ajuns atât de mare, încât nu îi mai pot face faţă. Încep să urlu şi îmi duc mâna la piept. Simt ca şi cum cineva mi-ar smulge inima din piept. Las întunericul să mă înghită, în speranţa că va face durerea să dispară.

Costi POV

Nici nu mai ştiu câte ore au trecut de când mi-a leşinat în braţe. De ce nu se trezeşte? Ce se întâmplă? La început părea că doar doarme, dar acum plânge şi mormăie de durere. Ce se întâmplă cu ea? Îmi vine să urlu de disperare, căci nu pot face nimic. Ar trebui să o protejez, dar sunt un inutil. Tot ce pot face e să o privesc cum suferă.

Doamne, de ce nu îşi revine? Nu mai m-am rugat de sute de ani, dar Te implor, nu mi-o lua. Nu aş suporta s-o pierd şi pe ea. O iubesc. Chit că mi-am dat seama prea târziu şi că nu am curaj să îi spun, dar o iubesc. O iubesc din tot sufletul şi nu aş suporta s-o pierd. Am decis să stau departe de ea, căci tot ce ating, distrug. Nu aş suporta să i se întâmple ceva, mai ales din cauza mea. Te rog, nu

mi-o lua.

– Carmen, de ce naiba nu se trezeşte? Ce se întâmplă? Încep să urlu de disperare. Ştiu că nu are nicio vină şi că nu merită să ţip la ea, dar doar gândul că aş putea s-o pierd pe pisicuţa mea… numai gândul mă distruge, da păi…

– Nu ştiu, Costi. Sincer, nu ştiu. E prima oară când se întâmplă aşa ceva. Nu ştiu ce putem face.

Îi văd disperarea din ochi, şi ei îi este frică s-o piardă. De Ana ce să mai zic? De când Alexa a leşinat, sora ei mai mică stă lângă ea, ţinând-o de mână şi plângând, implorând-o să se întoarcă la ea. Nu sunt singurul care o iubeşte şi nu vrea s-o piardă.

De fiecare dată când tresare, sau plânge, sau urlă de durere, îmi frânge inima. Dacă aş putea, i-aş lua toată durerea, numai să nu o mai simt cum suferă. Dar din păcate, nu pot face nimic, sunt un inutil. Eu sunt cel care ar trebui s-o protejeze, dar tot ce fac e să stau şi să mă rog să fie bine.

Brusc, o văd pe Alexandra, cum se îndreaptă spre ea şi zice:

– Staţi degeaba şi vă uitaţi, în loc să îi smulgeţi colierul ăla de la gât!

Văd cum întinde mâna şi îl atinge, după aceea fiind aruncată în cealaltă parte a livingului, direct în perete. Alerg spre ea să verific dacă este bine.

– Eşti okey, Alex? Ce naiba a fost în capul tău? Ştii că puteai fi spulberată, atingând colierul. Ai înnebunit?

– Am zis să încerc.

– Degeaba ai încercat. Puteai să mori acum,

şi degeaba. V-am zis că acel colier poate fi atins, în afară de Aleasa, decât de sufletul ei pereche, zice Carmen.

─ Aşa şi? Ştii cumva unde este alesul ei, ca să îl aduci aici să i-l scoată de la gât? Numai aşa o să-şi revină. Uită-te la ea, are dureri, cât crezi că mai rezistă? începe să urle sora mea.

─ Încetaţi, nu rezolvaţi nimic dacă vă certaţi, urlu şi eu la ele. Este puternică, va rezista. Nu cred că îi va face rău colierul. Dacă nu ar fi trecut testul, în momentul în care l-ar fi pus la gât, ar fi fost moartă. Mai mult ca sigur, este încă o parte a ritualului. Să sperăm că se va termina repede şi va rezista.

Mă rog la Dumnezeu să am dreptate cu tot ce am spus. Trebuie să fie bine.

─ Costi, scoate-i colierul de la gât, zice Carmen.

─ Ai înnebunit? Nu ai zis că numai sufletul ei pereche îl poate atinge?

─ Ba da. De ce crezi că ţi-am zis ţie?

─ Doar nu crezi că el este alesul ei. Cred că glumeşti, intervine şi Anais.

Văd nervozitatea din ochii ei, ştiu că nu îi convine ideea ca eu să fiu sufletul pereche al Alexei, iar ea să fie dată deoparte, din nou. Chestia e că sunt de părere cu ea. Da, o iubesc pe Alexa, şi ştiu că şi ea mă iubeşte, dar chiar să fiu alesul ei? Nu ştiu ce să zic despre asta.

─ Doar încearcă şi nu mai comenta, îmi zice Carmen, în timp ce se uită la Anais cu o privire plină de venin. Dap, gena asta a lor.

─ Care e cel mai rău lucru care se poate

întâmpla, să fii aruncat în perete ca mine? Mare lucru, îţi revii, zice sora mea.

Dap, „dulceaţa" de ea.

– Okey, încerc, dar apropo, de ce doar a aruncat-o pe Alex cât colo şi nu a evaporat-o, cum se zicea?

– Nu ştiu, cred că a protejat-o Alexa, căci altfel nu-mi explic. Ori ea a protejat-o, ori colierul a recunoscut-o ca fiind Gardianul Alesei. Acum lasă vorba şi încearcă. Uită-te la ea, nu mai rezistă mult. Nu ştiu ce i se întâmplă acolo unde e, dar are dureri mari.

– Okey, dar dacă reuşesc, nu trebuie să i se zică Alexei de ce. Nu trebuie să ştie că eu am reuşit să îi scot colierul de la gât şi că sunt sufletul ei pereche, capisci?

– Dar…

Încearcă Alex să vorbească, dar o întrerup.

– Niciun „dar". Juraţi-mi că nu o să-i spuneţi.

Aprobă toţi, cred că Anais a fost prima doritoare să jure, şi mă apropii de Aleasa mea.

Mă rog la Dumnezeu să meargă, să fiu alesul ei, să se trezească şi să fie bine. Chit că nu o să ştie adevărul, tot ce-mi doresc e să fie bine, alături de noi.

Mă aşez lângă ea pe canapea şi o privesc. Femeia ce mi-a furat inima, după ce zeci de ani, niciuna nu a reuşit. Femeia care mă înnebuneşte, din toate punctele de vedere. Femeia pe care o iubesc. O sărut (ce dor mi-a fost să fac asta) şi ating colierul. Ezitant la început, dar când văd că nu simt nimic, îl apuc mai bine şi i-l scot de pe gât. Nu-mi vine să cred, a funcţionat! Ea este sufletul

meu pereche!

Nu mai apuc să gândesc nimic, căci imediat Alexa sare în fund, pe canapea şi începe să urle şi să plângă. O iau în braţe, încercând să o calmez şi îi spun că totul este în regulă, că este în siguranţă alături de mine, nu voi mai permite să paţească ceva, dar ea zice:

― Nu sunt în siguranţă. Nu am mai fost din ziua în care Carmen a murit. Vine după mine, va face orice să mă omoare, şi nu ştiu dacă sunt destul de puternică ca să-l distrug.

Auzindu-i vorbele, mă trec fiorii pe şira spinării. Ştiu la cine se referă şi mă îngrozeşte gândul ăsta. Nu o să permit să păţească ceva, nenorocitul ăla nu se va atinge de ea.

O iubesc din tot sufletul şi îmi voi da şi viaţa pentru ea, dacă este nevoie.

Ea este Aleasa mea.

Capitolul 17 – Suflete Pereche

Mă „trezesc” urlând şi plângând, pe urmă îmi dau seama că m-am întors în corpul meu, Slavă Domnului. Costi mă ţine în braţe, spunându-mi că totul va fi bine şi că nu mi se va mai întâmpla nimic, iar eu îi zic:

― Nu sunt în siguranţă. Nu am mai fost din ziua în care Carmen a murit. Vine după mine, va face orice să mă omoare, şi nu ştiu dacă sunt destul de puternică ca să-l distrug.

Nimeni nu mai zice nimic, nici măcar Costi, ştiu deja despre cine vorbesc.

Ana vine şi mă îmbrăţişează, suspinând, se

vede că plânsese.

– Stai liniştită, sunt bine, îi zic încercând să o calmez.

Brusc, îmi dau seama de ceva: colierul nu mai este la gâtul meu.

– Cine mi-a scos colierul? Parcă nu putea nimeni să îl atingă.

– Eu l-am scos, îmi zice Carmen.

– Cum? Ai zis că nu mai ai puteri, şi nici măcar nu ai cum să atingi nimic. Deci?

– Sunt Spirit, Alexa. Pot să ating, să trântesc lucruri...

Imediat o întrerup:

– A da? Arată-mi. Dacă chiar aşa e, arată-mi cum poţi mişca lucrurile. Aruncă vaza aceea de pe masă direct în perete.

Deja ştiu că nu o va putea face, ceea ce mă face să gândesc că ceva e putred aici.

– Deci? Nu poţi! Spune-mi adevărul, cine mi-a scos colierul de la gât??

Îi văd pe toţi cum se uită la Costi, parcă cerându-i aprobarea. El? Nu e posibil!

– Toată lumea afară! Am de discutat cu domnul Costi.

Imediat toţi ies, fericiţi că nu şi-au luat-o, probabil. Singura care nu prea vrea să iasă este Anais, dar după ce îi arunc o privire acidă, gen „*dacă nu ieşi, îţi sucesc gâtul*”, iese împreună cu ceilalţi. Văd pe chipul lui Costi un început de surâs, pentru faptul că am expediat-o pe Anais. Oare? Poate mi se pare, nu ar avea de ce să vrea să scape de ea, nu?

– E timpul să-mi spui adevărul. Cine mi-a

scos colierul de la gât? Şi apropo, unde este?

Nu zice nimic, dar îl văd cum bagă mâna în buzunar şi îl scoate. Vine spre mine, şi ştiu ce vrea să facă. Mă ridic de pe canapea şi mă întorc cu spatele la el, îmi ridic părul, pentru a putea să mi-l pună la gât. Cum se apropie de mine, apar binecunoscuţii fiori. Off, mi-era dor de senzaţia asta. Închide lănţişorul, eu îmi las părul iar pe spate, iar chiar când vreau să mă îndepărtez, Costi mă strânge în braţe. Îmi şopteşte la ureche:

– M-ai speriat, pisicuţo. Am crezut că te voi pierde, şi nu ştiu ce aş fi fost în stare să fac…

Zâmbesc, la gândul că i-a fost frică să mă piardă. Oare o începe să simtă şi el ce simt eu? Mă lipesc mai bine de el, ca şi cum m-aş rezema de el, şi îi zic:

– Te rog, zi-mi adevărul. Tu ai scos colierul de la gâtul meu?

– Da.

Un răspuns foarte simplu, dar plin de posibilităţi…

– Cum? Numai alesul meu poate să atingă colierul. Altcineva, dacă ar încerca, ar fi spulberat. Deci? Eşti Alesul meu?

– Nu ştiu, cred că da, cel puţin asta indică faptul că am putut să-l ating.

– Nu e posibil. Trebuie să fie o altă explicaţie, pentru a fi alesul meu, ar trebui…

Imediat mă opresc, devenind conştientă de ce eram pe cale să zic.

– Ar trebui ce, Alexa?

– Ar trebui să mă iubeşti, ceea ce nu e adevărat.

Nu răspunde… e logic, din moment ce nu simte aşa ceva pentru mine. Nici nu mai apuc să gândesc, căci el începe să mă sărute pe lobul urechii. Hmmm, ce reuşeşte să îmi facă cu o sărutare, deja îmi tremură tot corpul, dacă nu m-ar susţine, cred că m-aş prelinge pe podea. Continuă să mă sărute pe gât, se întrerupe numai ca să îmi zică:

─ Te înşeli amarnic. Când am crezut că o să te pierd, mi-am dat seama cât de mult te iubesc. Este prea târziu pentru noi, Alexa? Mi-am dat seama prea târziu de ceea ce simt?

Nu zic nimic, căci nu pot, pur şi simplu m-a blocat. Mă iubeşte? Oare e posibil? E prea frumos ca să fie adevărat. Dându-mi seama că probabil ia tăcerea mea ca răspuns negativ, mă întorc cu faţa spre el, el în acest timp, nedându-mi drumul din braţe. Îi înconjor gâtul cu braţele, mă uit în ochii lui şi îi zic:

─ În sfârşit! Mult timp ţi-a luat ca să-ţi dai seama. Off, bărbaţii ăştia!

Îmi termin discursul şi mă bufneşte râsul, când văd că îşi dă ochii peste cap, plin de iritare.

─ Ca să-ţi răspund la întrebare, nu, nu este prea târziu. Dar eşti sigur? Eşti sigur de sentimentele tale? Serios acum, Costi, nu vreau să te trezeşti într-o zi şi să îţi dai seama că tot pe Carmen o iubeşti, şi că pentru mine simţi doar atracţie şi atât. Eşti sigur?

─ Da, prinţeso. Îţi jur, este adevărat ce simt pentru tine. Sunt prost că mi-am dat seama atât de târziu, dar este adevărat. Nu sunt confuz, ştiu exact ce simt.

Imediat cum aud, îl trag spre mine şi îl sărut. Un sărut plin de dor şi dragoste. Şi felul cum mă sărută el este diferit acum, este intens, dar şi drăgăstos în acelaşi timp. Doamne, ce dor mi-a fost de senzaţia asta. Mă ridică, şi eu îmi încolăcesc picioarele în jurul lui. Mă lipeşte de perete, şi începe să mă sărute mai intens, mai sălbatic. Mârâie în gura mea, când începe să mă mângâie pe coapse, ridicându-mi rochia. Mă apucă de fese şi mă lipeşte mai bine de el, pentru a-i simţi dorinţa. E rândul meu să gem de plăcere. Off, sper să nu ne audă nimeni! Încerc să îi zic că ar trebui să ne oprim, nu care cumva să fim prinşi, dar îmi astupă gura cu un sărut şi mai sălbatic ca primul. Toate gândurile deja mi-au zburat din cap, tot ce vreau e să îl simt mai bine. Îi dau sacoul jos, şi ca să nu mă chinui prea mult să îi deschei cămaşa, pur şi simplu trag de ea, nasturii zburând peste tot prin cameră. Văd că îi place gestul meu, căci începe să mârâie şi se repede din nou spre gura mea. Reuşesc să îi dau cămaşa jos şi încep să îl pipăi. Îi simt muşchii cum se încordează la fiecare mângâiere a mea, şi îmi place, îmi place acest efect care îl am asupra lui. Mâna lui se îndreaptă spre chiloţeii mei, mângâind, iar eu pur şi simplu încep să mă cutremur. Nu ştiu cât mai pot rezista, îmi înfig unghiile în spatele lui, încercând să îmi exprim dorinţa, tot numai ca să nu încep să urlu de plăcere. Mă sărută pe gât, în acelaşi timp, chinuindu-se să îmi dea rochia jos. Îmi desface fermoarul şi aceasta pur şi simplu alunecă de pe mine, până la jumătatea corpului, rămânând doar în sutien, iar el rămâne blocat, ca

prima dată. Îmi dă sutienul jos, şi începe să îmi mângâie sânii. Eu deja încep să mârâi de exasperare, nu ştiu cât mai pot rezista. Bărbatul ăsta mă scoate din minţi. Îmi dă rochia jos de tot (se pare că îl incomoda). Începe să mârâie, în timp ce îmi analizează corpul din cap până în picioare, iar privirea lui plină de dorinţă, pur şi simplu mă excită. Îmi ia unul din sfârcuri în gură, iar atunci chiar nu mă mai pot abţine şi încep să gem. Îl lipesc mai mult de mine, să îi atrag atenţia că îl vreau acum şi aici! îşi dă seama ce vreau să îi transmit, căci mă întinde pe jos, pe covoraşul pufos, iar el se întinde deasupra, rezemându-se pe braţe, pentru a nu se lăsa cu toată greutatea asupra mea. Mă sărută din nou, flămând, iar eu îl apuc de fese, lipindu-l şi mai mult de mine, să simtă cât de mult îl vreau. Întinde mâna spre lenjeria mea, şi după ce mă mai mângâie un pic, pur şi simplu mi-i smulge, aruncându-i cine ştie unde. Începe şi îmi mângâie mugurele sensibil, şi îmi muşc buza, pentru a nu zbiera de plăcere, atâta plăcere dar şi chin, căci e tortură pură. Pur şi simplu îl vreau, nu mai pot rezista. Îi dau pantalonii jos, rămânând în boxeri (ce, numai eu să fiu dezbrăcată?). Apuc de boxeri şi îi dau jos, nerăbdătoare să îl simt în mine. Nici el nu mai rezistă mult. Îl simt la intrare, iar el mă sărută şi pe urmă se uită în ochii mei, spunându-mi că mă iubeşte, în timp ce intră în mine. Începe să se mişte ritmic, la început mai încet, lăsându-mi timp să mă obişnuiesc cu el, pe urmă măreşte pasul, după ce îi apuc fesele şi îl împing mai mult în mine. Gemem la unison, abia reuşind să respirăm.

Mă mişc sub el, pe acelaşi ritm. Corpurile noastre parcă sunt făcute unul pentru celălalt, ca două piese dintr-un puzzle, unindu-se la perfecţie. Ne mişcăm mai repede, deja simţind că nu mai rezistăm mult. Îmi înfig unghiile din nou în spatele lui, iar el geme de plăcere. Nici el nu cred că mai rezistă mult şi îmi zice:

– Hai iubita mea, dă-ţi drumul pentru mine.

Fac exact cum îmi cere, şi ne dăm drumul în acelaşi timp. Rămânem îmbrăţişaţi, corpurile noastre încă tremurând. Mă sărută pe frunte şi îmi zice:

– Chiar te iubesc, chiar eşti sufletul meu pereche şi nu vreau să te pierd.

– Şi eu te iubesc, nu ai idee cât de mult. Nici eu nu vreau să te pierd, şi da, ştiu că eşti sufletul meu pereche.

Mai stăm un pic îmbrăţişaţi, dar suntem conştienţi că nu putem rămâne aşa mult timp, riscăm să fim prinşi.

Ne ridicăm într-un sfârşit şi începem să ne îmbrăcăm, el ajutându-mă cu fermoarul rochiei.

El, din moment ce cămaşa i-am smuls-o, nemaiputând să se încheie la ea, căci nu mai avea nasturi, şi-a pus-o de formă, şi pe deasupra şi-a pus sacoul, încheidu-l, pentru a nu i se vedea cămaşa distrusă…

Tocmai când mă încălţam (nici nu ştiu când mi-a zburat sandalele din picioare), intră într-un mod furtunos Miguel, anunţându-ne:

– Avem „musafiri”. Nu ştiu câţi sunt, dar cred că au venit după tine, Alexa. Dacă nu aţi fi fost atât de „ocupaţi”, probabil că i-ai fi simţit.

Nici nu apuc să mă înroşesc de ruşine, că îi simt. Are dreptate, dacă nu aş fi fost ocupată să „simt” altceva, i-aş fi detectat de la kilometri distanţă, căci sunt foarte mulţi, o mică armată presupun. Nenorocitul a trimis după mine o mică armată. Cred că ar trebui să mă simt flatată, nu?

Nici nu am timp să mă schimb, căci sunt deja aici. Ieşim pe hol şi toţi sunt adunaţi acolo, gata de bătălie, gata să mă apere, chiar şi Anais, în mod surprinzător. Îmi aruncă o privire plină de venin, probabil ştiind ce s-a întâmplat mai devreme, dar când începe să vorbească, i se schimbă privirea într-una sinceră:

– Nu te mira atâta. Da, poate avem noi anumite divergenţe, dar totuşi eşti Aleasa noastră, şi deşi nu toţi suntem gardienii tăi, avem datoria să te protejăm cu preţul vieţii.

– Mulţumesc.

Nu ştiu ce altceva aş putea să îi zic, sunt chiar surprinsă.

Altă problemă pe care trebuie s-o rezolv este siguranţa Anei şi a Georgianei. Nu pot permite să fie rănite.

– Alex, ia-le pe Ana şi Georgiana şi du-le departe de aici. Nu contează unde, nu vreau să ştiu, doar ia-le de aici. Când se va termina tot, te sunăm să vă întoarceţi. Te rog, nu comenta şi fă-o. Am încredere în tine, din moment ce îţi las viaţa lor în mâinile tale. Diego, mergi cu ele, te rog.

Nu comentează niciunul nimic. Ieşim înaintea lor, pentru ca ei să aibă timp să fugă prin intrarea din spate. Doamne, te rog ai grijă de ei, să mi se întoarcă teferi.

Las toate aceste gânduri deoparte, căci trebuie să mă concentrez asupra luptei.

Suntem în faţa casei, stând toţi în linie. Îi simt în pădure, gata să atace. Înainte de a apuca, le strig:

─ Mă vreţi, javrelor? Veniţi! Să vedem dacă reuşiţi!

Imediat cum îmi termin discursul, încep să iasă din pădure, gata de luptă, iar eu mă rog lui Dumnezeu să supravieţuim zilei de azi.

Capitolul 18 – Lupul Alb

Vin spre noi, iar Costi şi ceilalţi se pun în faţa mea, încercând să mă protejeze. Pe bune? Nu sunt nici chiar atât de inutilă.

La un moment dat, se dispersează cu toţii, iar eu rămân singură. Unul din ei vine spre mine, iar fără să mai stau pe gânduri, întind mâna spre el şi îl arunc cât mai departe de mine. Fiind atentă la el, aproape că nu l-am văzut pe altul venind spre mine. Chiar în ultimul moment, am reuşit să îl eschivez, şi profitând de moment, mi-am folosit puterea vampirilor şi l-am lovit la punctul sensibil, după care l-am aruncat în aer, şi înainte să aterizeze în unul din copaci, i-am dat foc cu puterea minţii.

Mă uit după Costi şi ceilalţi, să verific dacă sunt bine. O văd pe Anais cum se luptă, dar unul din ei e pe cale să o atace mişeleşte pe la spate, nu o să-l vadă ca să riposteze. Îmi folosesc viteza specifică lor şi ajung în spatele ei, luându-l prin surprindere pe vampir şi scoţându-i inima din

piept. Cred că nu o să mă obişnuiesc niciodată cu aşa ceva. Îşi dă seama ce am făcut şi îmi mulţumeşte din priviri.

Dau să plec, să merg spre Costi, dar vine alt vampir spre mine. Reuşeşte să mă apuce de braţ, dar îi dau un şut la zona sensibilă, îi smulg braţul de pe al meu, şi înainte să apuce să-şi revină îi sucesc gâtul şi îi dau foc corpului.

Îmi fac loc printre ei, încercând să avansez şi mă uit în jur.

Ce văd este un adevărat dezastru, morţi peste tot. Slavă Cerului că nu este niciunul de-al nostru printre ei!

Chiar când aveam impresia că aproape s-a terminat, căci nu mai sunt mulţi atacatori în viaţă, le vin întăriri.

Toată speranţa că am putea ieşi vii din această luptă, s-a spulberat. Nu cred că îi putem învinge pe toţi.

Fug spre Costi, vreau să mă asigur că este în siguranţă, şi în drum spre el, mai omor încă doi vampiri.

Ajung lângă el şi Miguel. Ambii sunt răniţi, dar nu grav, plus că sunt plini de sânge şi nu cred că este al lor.

Îşi dă seama că am ajuns lângă el şi îşi trece privirea peste corpul meu, să verifice dacă sunt în regulă. Când îşi dă seama că nu sunt rănită, se mai calmează, asta până când vede că încă mai vin. Îi văd disperarea în ochi, la fel ca mine, ştie că sunt puţine şanse să scăpăm vii de aici.

Deşi nu este un moment bun, înconjuraţi de inamici, mă ia în braţe şi mă sărută, atât de

tandru, încât îmi vine să plâng. De ce? Pentru că ştiu de ce o face… pentru orice eventualitate…

Nu vreau să mă gândesc la aşa ceva.

– O să fim bine, ai să vezi, îi zic.

– Crezi?

– Da, şi nu te-aş minţi.

– Ehe, întotdeauna am ştiut că eşti vrăjitoare, îmi zice făcându-mi cu ochiul.

La auzul vorbelor sale, zâmbesc, dar tot nu scapă de o palmă pe ceafă. Auzi la el, vrăjitoare…

Numai el ar putea să mă facă să zâmbesc în aceste circumstanţe. Chit că o să murim, măcar ştiu că sunt cu el, bărbatul pe care îl iubesc.

Nici nu mai apuc să mă gândesc la altceva, căci simt pericolul în spatele meu, şi faţa lui Costi se înnegreşte de furie. Mă întorc rapid să atac, dar nu pot de Costi, căci mă dă la o parte şi se luptă cu acesta. Este prea protectiv uneori, mă pot apăra şi singură. Drept dovadă, se luptă cu cel care a vrut să mă atace, dar din spatele lui vine altul, şi nu o să aibă cum să riposteze. Fug şi mă pun în spatele lui, luptându-mă la rândul meu cu cel care voia să-l atace. Îi aplic un şut în stomac, pe urmă rapid îi dau un şut la zona sensibilă, şi în timp ce stă încovoiat de durere, îi sucesc gâtul, dându-i foc corpului, căci nu vreau să-şi revină şi s-o iau de la capăt, deja sunt la ultimele puteri. Îl termină şi Costi pe cel din spatele meu şi se întoarce spre mine. Se uită la mine şi ştie că nu o mai pot duce mult aşa.

– Trebuie să te scoatem de aici, îmi zice.

– Nu! Nu plec fără voi, să fie clar. Suntem împreună în situaţia asta şi nu am de gând să vă

las să muriţi pentru mine.

Când voia să îmi dea replica, se opreşte din cauza a ce aude. Nu îmi dau seama ce, dar aude ceva şi eu nu, căci nu am toate abilităţile lor, respectiv auzul dezvoltat.

– Ce e? Ce auzi?

Nici nu mai este nevoie să îmi răspundă, căci imediat aud urlete… urlete de lupi. Mi se face pielea de găină. Nu poate fi adevărat! Nu pot acum, în situaţia asta, să dau ochii cu el… nu e posibil. Nu cred că pot rezista.

Mă întorc spre zgomot şi… îl văd. El este! Lupul, vârcolacul ce mi-a ucis sora. Sunt îngheţată, nu pot nici să respir. Costi simte, căci vine şi mă ia în braţe zicându-mi:

– Ştiu ce simţi în legătură cu el, dar te rog, lasă-l în pace deocamdată, este aici să ne ajute!

– Pardon? Cred că glumeşti! Acum vrea să mă ajute, după ce mi-a omorât sora?

Mă întoarce cu faţa spre el şi îmi zice:

– Te rog, fă-o pentru mine. Dacă îi refuzi ajutorul, suntem morţi cu toţii.

Ştie afurisitul, că la faza asta, nu am cum să comentez.

– Bine.

Mă întorc cu faţa spre lupul alb, alpha-ul haitei şi observ că fiind concentrat pe mine, nici nu vede că unul din vampiri vine spre el. Îmi folosesc viteza specifică vampirilor, şi ajung repede în spatele lui. Mă concentrez şi îi dau foc vampirului, înainte de a ajunge la noi. Mă întorc pe urmă cu faţa spre lup şi îi zic:

– Nu îţi face iluzii, nu eşti iertat! Te-am salvat

pentru simplul fapt că eu vreau să fiu cea care te termină, desigur, după ce o să avem o mică discuţie!

Îmi termin discursul şi plec. Într-un fel, mi-a făcut bine că a venit, căci simt cum furia îmi clocoteşte în vene şi mă ajută în luptă.

La unison, toţi lupii sar la atac. Încep să aud numai mârâituri şi urletele vampirilor, pline de durere. Este melodie pentru urechea mea! Nu pot să mă uit spre sursa lor, căci şi eu mă lupt cu unii din ei, şi nu îmi permit să fiu distrasă, deşi faptul că lupt alături de cel care mi-a omorât sora, mă termină.

Încerc să mă uit după Costi, să verific dacă este bine, dar nu pot, vampirii ăştia nici nu mă lasă să respir, vin unii după alţii după mine. Mă lupt cu unul din ei, şi tocmai când reuşesc să îl răpun, scoţându-i inima din piept (din nou zic, nu o să mă obişnuiesc niciodată cu senzaţia asta), îl văd pe lupul alb alergând spre mine. Ce naiba??? Parcă era de partea noastră. Tocmai când mai avea un pic şi ajungea la mine, iar eu neputând să mă mişc de uimire, aud o voce în gând, urlând la mine:

„Jos!”

Nici nu mai stau pe gânduri şi fac ce-mi zice, el sărind pe deasupra capului meu. Mă ridic şi mă întorc cu faţa spre el şi îl văd cum smulge capul unui vampir. Nici nu mai pot gândi! Mi-a salvat viaţa! Nu voia să mă atace ci să mă apere de acel vampir, care nu ştiu cum naiba nu l-am simţit venind.

Se întoarce spre mine şi îmi zice, auzindu-i

vocea în cap:

„Nu sunt duşmanul tău. Eşti Aleasa noastră şi sunt aici să te protejez”.

Nici nu ştiu ce să îi răspund. Îi fac semn din cap că am înţeles şi plec.

Mă lupt cu ei mai plină de energie ca niciodată! Acum am speranţa că putem învinge, deşi mă omoară gândul că dacă lupii nu ar fi venit, acum am fi fost morţi. Nu vreau să le rămân datoare celor care mi-au omorât familia.

Mă opresc din luptă şi mă uit în jur. Tot locul este plin de cadavrele vampirilor (Slavă Cerului că nu sunt şi ai noştri printre ei), dar lupta este pe departe de a fi terminată. Deşi ştiu că vom învinge, totuşi mai este mult până atunci, trebuie să fac ceva, căci nu mai putem rezista mult aşa.

Decid să mă urc în unul din copaci, să văd mai bine. În câteva secunde, datorită vitezei, sunt în vârful lui. Reuşesc să văd toată lupta, pe fiecare din ai mei luptându-se. Sunt terminaţi de oboseală, nu vor mai rezista mult. Au rămas prea mulţi vampiri de omorât şi dacă nu fac ceva, această luptă va dura prea mult timp.

Îmi trec privirea peste toată această scenă de coşmar, încercând să mi-o întipăresc în minte. După aceea închid ochii şi vizualizez. Doamne, sper să meargă şi să nu îi rănesc pe cei care luptă de partea mea.

Ţin ochii închişi, vizualizez toată scena, şi încerc să-mi adun toate puterile. Ţin în mână colierul şi ating piatra, rugându-mă Aleselor dinaintea mea, să îmi dea destulă putere să reuşesc. Simt cum piatra mă arde, semn că începe

să funcţioneze. Mă concentrez şi îmi doresc ca toţi vampirii care ne-au atacat, vii sau morţi, să ia foc. Nu las nicio clipă imaginea care am memorat-o să îmi scape din minte, căci atunci ar exista riscul să îi ard şi pe ai mei, şi nu pot permite aşa ceva.

Încep să aud urlete, dar nu deschid ochii, nu pot permite să îmi pierd concentrarea. Aud numai urlete peste urlete, pline de durere, şi până aici, în vârful copacului, simt mirosul de carne arsă. Mi se întoarce stomacul pe dos, dar nu mă pot opri până nu îi extermin pe toţi, pentru siguranţa tuturor.

Deschid ochii doar atunci când deja nu mai aud niciun zgomot. În faţa mea, sunt prietenii mei şi lupii, în siguranţă, iar atacatorii noştri sunt făcuţi praf şi pulbere.

Mă uit în ochii lui Costi şi zâmbesc. S-a terminat şi am supravieţuit!

Vine lângă copac şi se uită sus spre mine şi îmi zice:

‒ Hai, Julieta mea, sari, că te prind. Ţi-ai terminat treaba, îmi zice, ca de obicei, făcându-mi cu ochiul şi zâmbindu-mi, acel zâmbet strâmb al lui, care mă topeşte.

Desigur că nu pot trăi fără a-i da replica:

‒ Iubire, Julieta era în balcon, când Romeo ţipa la ea, deci îmi pare rău, mă confuzi, îi zic făcându-i cu ochiul la rândul meu.

Începe să râdă şi îmi zice:

‒ Pisicuţo, nu contează, tu eşti Julieta mea, cea cocoţată în copac, nu mă interesează cea originală, ci tu.

Hmmm, trebuie să am grijă să nu mă topesc, că altfel ajung afiş.

Ştiind cu siguranţă că mă va prinde, sar. Romeo al meu, m-a prins în braţele lui. Se uită la mine zâmbind, şi răsuflă uşurat, ca şi cum i s-ar fi luat o povară de pe umeri. Ştiu că şi-a făcut griji pentru mine, şi acum că mă vede în siguranţă, s-a liniştit.

Îi zâmbesc la rândul meu, şi înainte să-şi dea seama, îl sărut. Un sărut plin de dragoste, şi de dor. Îmi fusese atât de teamă că o să-l pierd, încât acum, simt ca şi cum nu l-aş mai fi sărutat de secole. Îmi răspunde, şi el transmiţându-mi aceleaşi lucruri, dar ne oprim când auzim cum „anumite” persoane îşi dreg glasul. Ne bufneşte râsul pe amândoi. Mereu trebuie să fim întrerupţi! Dar probabil au dreptate, nu este timpul pentru aşa ceva, mai ales că, văzându-l iar pe lupul alb, mi-am adus aminte că am de „discutat” cu el.

– Mă bucur că sunteţi toţi teferi. Costi, du-te cu ei în casă, vezi cine are nevoie de îngrijiri, eu trebuie să discut cu cineva.

Nici nu e nevoie să îi explic, căci ştie la ce mă refer.

– Okey. Mă strigi dacă e nevoie.

Mă sărută scurt şi pleacă cu ceilalţi în casă.

„Îţi repet, nu sunt duşmanul tău”, îmi zice lupul, înainte de a apuca să spun ceva.

Probabil i-o fi teamă că nu o să mai pun întrebări, ci pur şi simplu o să sar la atac, dar din păcate, nu pot face aşa ceva. Azi a salvat vieţile multor persoane de care îmi pasă, plus a mea. Acest lucru mă împiedică să îl omor, căci sunt o persoană loială şi recunoscătoare. Oricât aş vrea să uit ce a făcut mai devreme şi pur şi simplu să

răzbun moartea surorii mele, nu pot. Acest gând mă omoară! Simt că îmi trădez sora, prin simplul fapt că nu l-am omorât încă. Am jurat că data viitoare când îl voi vedea, îl voi omorî, îl voi face să simtă ce am simţit eu când a luat-o pe Roxy de lângă mine, dar nu pot, şi acest gând mă omoară.

– De ce ai venit azi? De ce ne-ai salvat viaţa?

„*Ţi-am zis de ce. Eşti Aleasa noastră, şi aşa cum vampirii au depus un jurământ să te apere, aşa am făcut şi noi. Crezi că sunt duşmanul tău, din cauza a ceea ce ţi-am făcut, dar nu este aşa. Să nu crezi că ne-a fost uşor, dar astea au fost ordinele, nu am putut refuza*”.

– Ordinele cui?

„Asta nu pot să îţi zic, îmi pare tare rău”.

– Este okey, oricum nu aveam nevoie să îmi răspunzi, deja ştiu adevărul, ceea ce am nevoie de la tine este doar să dai din cap în semn de da sau nu. Bătrânii sunt cei care te-au trimis să îmi ucizi familia, aşa este?

Îl văd cum se gândeşte, dacă să îmi confirme sau nu. Termină de cântărit opţiunile, şi dă din cap în semn că da.

– Eram sigură. Aveau nevoie de mine, şi ştiau că numai trecând printr-un eveniment tragic, genele mele s-ar „trezi”. Dar întrebarea mea este: Ana trebuia să trăiască sau este în viaţă din întâmplare?

„*Ne-au zis să o lăsăm în viaţă. Dacă ţi-ar fi murit ambele surori, ţi-ai fi pierdut sufletul şi tot ce ai fi vrut ar fi fost răzbunarea, şi o Aleasă fără suflet... ei bine, nu voiau să creeze un monstru. Aşa ai un motiv întemeiat pentru a-ţi dori să fii*

Aleasa: acela de a-ţi proteja sora şi pe cei dragi ţie".

— Sunt nişte nenorociţi. Iar voi… despre voi nici nu ştiu ce să gândesc. Aproape m-aţi distrus, şi pe mine şi pe Ana, când aţi luat-o pe sora noastră şi pe soţul ei, de lângă noi. Dar de asemenea, trebuie să recunosc că azi, dacă nu aţi fi venit, am fi fost morţi. Am jurat că proxima ocazie când o să te văd, te voi omorî, dar nu pot, căci azi ai salvat multe persoane la care ţin, inclusiv pe bărbatul pe care îl iubesc. Pentru asta, nu te voi omorî. Dar nu profita de acest lucru, apărând prea des în viaţa mea, căci asta chiar nu aş putea suporta. Deja m-ai rupt în două, mă simt ca şi cum mi-aş fi trădat sora, prin simplul fapt că te las să trăieşti.

„*Îmi imaginez cum te simţi, căci şi eu am fost rupt în două în ziua când mi s-a cerut să vă atac. Eşti Aleasa noastră şi am jurat să te protejăm cu preţul vieţii, dar în ziua aceea, nu am simţit niciunul că te protejăm, şi asta crede-mă că ne-a distrus. Ne-am născut pentru a te proteja şi în ziua aceea, am simţit că te-am trădat, deşi am făcut-o pentru a deveni ceea ce eşti acum. Şi noi suntem rupţi în două ca şi tine*".

Nici nu ştiu ce să mai gândesc, sunt atât de confuză… nu vreau să îi cred, nu vreau să îi plac, să le fiu recunoscătoare, vreau să îi urăsc, dar nu pot… şi asta mă face să mă simt cea mai mare trădătoare… de ce trebuie totul să fie atât de confuz?

— De unde aţi ştiut că suntem în pericol?

„*Din acea zi, mereu am avut pe cineva pe*

urmele tale, pentru a te supraveghea şi a te proteja, în caz că vampirii nu puteau. Noi eram back-upul lor”.

– Să înţeleg că şi voi, într-un fel, sunteţi Gardienii mei?

„*Da. Mereu a fost aşa, Aleasa era mereu protejată şi de către vampiri, şi de către vârcolaci*”.

– Okey. Îţi mulţumesc că ne-ai ajutat, dar te rog, nu vreau să te mai văd. Poţi să mă protejezi din umbră, dacă vrei, căci ştiu că la asta nu vei renunţa, dar te rog, nu vreau să te mai văd, nu aş putea suporta.

Drept răspuns, pur şi simplu se întoarce şi pleacă cu toţii.

Pleacă şi mă lasă pustiită. Îmi vine să urlu, mă simt atât de vinovată. Mi-am trădat sora, nu i-am răzbunat moartea.

Merg spre casă, gândindu-mă: ce ar gândi Roxana, dacă ar vedea că nu m-am ţinut de cuvânt, şi nu i-am răzbunat moartea? M-ar urî?

Încerc să nu mă mai gândesc deocamdată la această posibilitate, şi mă duc spre casă, am nevoie să fiu lângă bărbatul pe care îl iubesc şi lângă persoanele cele mai dragi, ei întotdeauna mă fac să simt că totul va fi bine!

Capitolul 19 – Dimitri

Intru în living şi îl caut cu privirea pe Costi, simt nevoia să fiu lângă el. Îl văd discutând cu... Anais. Deja văd roşu în faţa ochilor. De mult nu am mai simţit senzaţia asta de... gelozie.

Mă vede şi pleacă de lângă ea, venind spre mine. Brusc se opreşte şi mă analizează, probabil şi-a dat seama că am nervi (băiat deştept).

– Dacă mă apropii de tine, promiţi că nu îmi dai foc? Nu de alta, dar ţin la pielea mea.

Mă abţin să râd, nu de replica lui, căci sunt obişnuită, ci de faptul că este foarte serios.

– Promit... că o să încerc, îi zic, aruncându-i privirea mea de sadică.

Îl văd cum înghite în sec, stă şi se gândeşte un pic, dar după decide că e în siguranţă, căci vine şi mă ia în braţe. Oftez, şi îl îmbrăţişez la rândul meu. Nu ştiu cum reuşeşte, dar cu o simplă îmbrăţişare, îmi ia toate temerile şi durerea. Mă simt în siguranţă în braţele lui. Cred că asta e dragostea, nu? Să simţi că poţi orice lângă bărbatul tău, cu o simplă îmbrăţişare, să simţi că totul este în regulă şi că nimic nu ţi se poate întâmpla, atâta timp cât îl ai lângă tine.

Îl simt că vrea să îmi zică ceva, dar se abţine, probabil aşteaptă să îmi revin. Ridic privirea spre el şi îl întreb:

– Ce vrei să îmi zici? Sunt okey acum, putem vorbi.

Îi văd surprinderea de pe chip, dându-şi seama că îl pot citi atât de uşor, deşi până acum ar fi trebuit să îşi dea seama, dar na, bărbaţii ăştia... nu prea le au cu subtilităţile.

– Nu ai de ce să fii geloasă pe Anais, ştii, nu? Pe tine te iubesc, nu pe ea. Gândurile mele sunt numai la tine, la nimeni altcineva.

– Ştiu, atâta ţi-ar trebui... eşti conştient că dacă ai călca strâmb, ţi-ai zice adio de la

„bijuteriile” tale, nu? Doar mă cunoşti.

Termin de vorbit şi îi arunc o privire de îngeraş, cică să mai atenuez un pic din efectul vorbelor mele, dar degeaba, cred că a devenit imun la aparenţa mea de îngeraş, căci înghite în sec şi zice:

– O daa, te cred în stare, dar după aceea ce ai mai face cu mine?

– Nimic, iubire, tocmai asta e ideea. Din moment ce nu va mai fi nicio şansă să le „foloseşti” pe mine, nu o să mă afecteze cu nimic, aşa o să mă asigur că nici nu o să le mai „foloseşti” vreodată pe nimeni.

– Sadică eşti, iubire. Ce pot să zic? Am mereu motive să te iubesc.

Mă sărută, şi parcă mă topesc. Oare o să dispară vreodată efectul ăsta? Anais când vede, pleacă, bolborosind, iar inima creşte în mine (ştiu, sunt rea).

– Deci, sigur nu te vei uita la ea? Orice ar face?

– Orice ar face, jur. Acum că mi-am dat seama că te iubesc şi că eşti a mea, crede-mă că nu o să fac nimic să periclitez relaţia noastră.

– Okey, te cred. Şi eu te iubesc, îi zic, sărutându-l. Schimbând subiectul, ai sunat-o pe Alex? Sunt în siguranţă?

– Da, le-am zis să se întoarcă. În seara asta o să dormiţi toate aici şi să nu aud comentarii.

Până se liniştesc apele, deşi nu m-ar deranja să te muţi aici.

– Uşor, Romeo. Suntem la început, ştii vorba aia graba strică treaba? Hai să nu ne grăbim.

– Nu ţi-ar place să te trezeşti lângă mine? Să ştii că sunt chiar frumos dimineaţa, imediat cum mă trezesc, ai cu ce să-ţi clăteşti ochii.

La auzul vorbelor sale, imediat îmi dau ochii peste cap şi zic:

– Off, într-o zi, modestia asta a ta o să mă ucidă.

Începe să râdă şi mă ia iar în braţe, şi mă pupă pe frunte, repetând că mă iubeşte şi că nu vrea să mă piardă.

– Nu o să mă pierzi. Vedem noi cum o să ieşim din situaţia asta, dar atâta timp cât vă am pe voi lângă mine, o să am putere să trec peste tot.

Aud uşa din spate trântindu-se şi când mă uit, Ana şi Georgiana aleargă spre mine. Se uită sora mea urât la Costi şi îi zice:

– Cumnăţele, ia mâna de pe ea, acum e rândul nostru.

Cum să se pună el cu nebunele mele?

Mă iau ambele în braţe, strivindu-mă la mijloc, şi abia respirând, le zic:

– Da, ştiu că mă iubiţi, sentimentul e reciproc, dar ştiţi, oamenii mai au nevoie şi să respire.

Încep amândouă să râdă, după care îmi zic:

– Ce ne-ai speriat. Niciodată nu am fost atât de speriată ca azi. Am crezut că o să te pierd, îmi zice Georgiana.

– Am crezut că mor. Nu am mai fost aşa de îngrozită, din acea zi nefastă, când am pierdut-o pe Roxana. Nu aş putea suporta să te pierd şi pe tine. Te iubesc mult de tot.

– Of, şi eu vă iubesc. Acum, trebuie să

vorbim. Iubire, mă duc cu fetele până în cameră, okey?

– Da, pisicuţo. Până atunci, îi mai verific pe „copii”.

Îi dau un sărut rapid, îi fac cu ochiul şi plec cu fetele, desigur, ele rămânând cu gurile căscate, căci nu sunt obişnuite să mă vadă împreună cu el. Adevărul e că şi eu trebuie să mă obişnuiesc.

Ajungem în cameră, închid uşa şi le zic să se aşeze. Încep să le povestesc despre atac şi despre intervenţia lupului alb, şi ce am discutat cu el.

– Crezi că am făcut bine, Ana? Sincer acum. E greu, gândul că am trădat-o pe Roxana mă omoară.

– Off, ştiu că ţi-e greu. Hai să te întreb ceva: eşti sigură că dacă nu ar fi venit, aţi fi fost morţi? Ţi-a salvat viaţa?

– Da, la ambele întrebări.

– Atunci, eu l-am iertat deja. Da, mi-a omorât soţul şi sora, dar mi te-a salvat.

S-a revanşat într-un fel. Îţi dai seama că nu aş fi fericită dacă l-aş vedea, dar îi sunt recunoscătoare că a avut grijă de tine.

– Okey, dar tot i-a omorât pe Roxy şi pe Ionuţ, faptul că m-a salvat nu îi aduce înapoi.

– Ştiu asta... dar mai ştiu un lucru: e de partea noastră, şi te va proteja cu preţul vieţii, deci nu am de ales decât să îl iert. Crede-mă că şi Roxana şi Ionuţ ar gândi la fel. Şi-a spălat păcatele când te-a salvat. Nu ai de ce să te simţi vinovată.

– Ştiu că e greu şi confuz, dar Ana are dreptate. Noi îi suntem recunoscătoare că te-a salvat. Asta nu înseamnă că trebuie neapărat să fii

prietenă cu el, decât dacă vrei desigur, dar nici să te simţi responsabilă şi vinovată nu trebuie. Ai onorat amintirea familiei tale când ai decis să accepţi acest dar şi să lupţi să faci lumea un pic mai bună. Mai mult de atât nu ai ce face. Eu consider că nu au murit în van, uită-te la tine, te descurci destul de bine ca Aleasa.

― Dap, eşti o supravieţuitoare, zice Ana. Suntem mândre de tine, Alexa.

Auzindu-le, mă simt ceva mai bine. Mă duc spre geam şi mă uit la întunericul din pădure… îl simt cum mă priveşte şi ştiu că mă aude, aşa că zic:

― Te iert! Asta nu înseamnă că am uitat tot şi că o să fim cei mai buni prieteni, dar te-am iertat, şi îţi sunt recunoscătoare că mi-ai salvat familia.

Ana vine spre mine, ştiind cu cine vorbesc.

― Poate auzi?

― Da.

― Şi eu te iert! Azi ai salvat unica familie care mi-a mai rămas şi pentru asta îţi mulţumesc. Te rog să ai grijă în continuare de ea.

O iau în braţe şi o pup pe frunte. Ştiu cât de speriată a fost azi, şi o înţeleg. Şi eu am fost la fel. Sper că o să fie bine în continuare. Doar să trec de ziua de azi, căci sunt tare obosită pentru a mai face ceva, şi mâine o să încep interogatoriile. Carmen are nişte explicaţii de dat.

― Fetele, duceţi-vă şi alegeţi-vă unde o să dormiţi în seara asta.

― Adică, nu mergem acasă? Eşti sigură că e o idee bună să dormim aici?

― Da, în seara asta o să fim în siguranţă aici,

de mâine vom vedea. Eu mă duc după Costi, am ceva de vorbit cu el.

– Aham, asta să i-o spui cui te-o crede. Abia aştepţi să-l vezi, deja ţi s-a făcut dor de el, vaiii, Alexa este îndrăgostită, trebuie să dăm anunţ în ziar, zice Georgiana.

Tare, şi-au revenit la forma iniţială şi fac mişto de mine. Afurisitele!

– Doar o rugăminte am: încercaţi să nu treziţi toată casa cu scenele voastre de amor, zice Ana.

– Vai, ce „drăguţe" sunteţi! Ce m-aş face fără voi? Ştiam că pot conta mereu pe voi. Ar trebui să o luaţi la fugă până nu mă enervez şi vă tăbăcesc fundurile.

Pleacă din cameră, râzând, iar eu imediat după ele, mă duc să îl caut pe Costi.

Îl găsesc în living, discutând cu sora mea, Carmen. Hmmm…

– Unde sunt ceilalţi? îi întreb, luându-i prin surprindere.

Iar vorbesc pe la spatele meu, căci imediat cum mi-au auzit vocea au încetat orice discuţie. Mereu trebuie să apară ceva în legătură cu ei doi, care să mă facă să mă îndoiesc de relaţia mea cu el. Oare când or să se schimbe lucrurile?

– Au plecat în camerele lor, aveau nevoie de odihnă.

– Aha. Le-am trimis şi eu pe fete să-şi aleagă camerele. Mă duc şi eu să dorm, ziua de azi m-a stors de energie complet. Noapte bună.

Dau să plec, dar sunt oprită de Costi, când mă apucă de braţ şi mă întoarce spre el. Văd că sora mea s-a evaporat.

– Ce ai păţit? De ce pleci aşa? Te-ai supărat că m-ai văzut vorbind cu sora ta?

– Nu e vorba că vorbeşti cu ea, e vorba că ascunzi chestii de mine, împreună cu ea. De ce? De ce cu ea poţi vorbi şi cu mine nu? Crezi că nu am observat cum aţi încetat imediat subiectul, cum m-aţi văzut că am apărut? Mă crezi proastă?

Îmi smulg braţul din al lui şi plec. Nu îi mai dau ocazia să dea vreo replică. Nu vreau să aud minciuni.

Ajung în cameră, şi ca să mă calmez, decid să îmi fac un duş, şi aşa sunt plină de sânge din cap până în picioare.

Sper doar să nu vină după mine, înainte de a avea şansa să mă relaxez.

Intru sub jetul rece de apă, e foarte cald, mă răcoresc şi poate îmi revin. Mă săpunesc cu un gel de duş cu aromă de papaya (ori el l-a lăsat aici, ori Alex). Ce miros divin. De asta aveam nevoie, să mă relaxez un pic, şi să dorm. Nu sunt numai fizic obosită, ci şi psihic. Prin ce am trecut azi cu toţii… niciodată nu aş fi crezut că voi trece…

Ies din duş, mă înfăşor într-un prosop, îmi usuc şi părul şi ies din baie. Intru în cameră şi răsuflu uşurată când văd că nu a venit după mine. Slavă Domnului, chiar nu aveam chef să mă mai şi cert acum. Sunt stoarsă de energie, tot ce vreau e să mă întind în pat şi să dorm, să uit de toate. Îmi dau prosopul jos, şi neavând schimburi la mine, mă întind în pat şi mă învelesc cu cearşaful. Chiar înainte ca somnul să mă trimită în lumea viselor, îl simt cum vine lângă pat, se dezbracă şi se întinde lângă mine, luându-mă în braţe. Nu zice nimic,

doar mă ia în braţe şi e de ajuns pentru mine, deocamdată. Adorm, cu el în gând, ştiind că mă voi trezi la el în braţe.

Dimitri Volotov POV:

Aştept de ore întregi să se întoarcă inutilii ăia cu prada mea. Nu au dat niciun semn de viaţă până acum. Cât de greu o fi să o răpească pe cea care este apărată de idioţii de la care am furat-o şi pe sora ei? Nu îmi vine să cred aşa ceva! Chiar trebuie să fac totul de unul singur?

Încep să mă plimb prin tot biroul, doar pentru a mă abţine să nu distrug totul în calea mea. Sunt înconjurat de idioţi şi inutili.

Tocmai când mai aveam un pic până să răbufnesc, aud o uşoară bătaie în uşă. Simt mirosul de sânge de aici.

– Intră.

Se deschide uşa şi cel care îmi trece pragul este unul din tâmpiţii care i-am trimis după Aleasa. Are o faţă de zici că ar fi trecut printr-un război. De aş fi avut suflet, probabil că mi-ar fi fost milă de el.

– Spune-mi că mi-ai adus-o, urlu la el.

Imediat se albeşte la faţă, mult mai mult decât e posibil un vampir să fie, şi începe să se bâlbâie.

– Păi… şefu'… nu…

– Vorbeşte odată! Nu am nevoie de bâlbâiturile tale! Ai adus-o sau nu?

– Nu…

Imediat cum aud răspunsul, îi aplic un dos de

palmă, de-l arunc în peretele opus. Cu chiu cu vai se ridică, tremurând de frică. Îmi place să ştiu că toţi supuşii mei mă ştiu de frică. Dacă nu îi conduc cu o mână de fier, şi-o iau în cap şi nu pot permite aşa ceva, am o reputaţie de apărat. Se ştie că Dimitri Volotov de la începuturile domniei, a condus cu o mână de fier.

— De ce nu mi-ai adus-o? Cum e posibil ca o persoană să scape de atâtea ori din ghearele voastre? Chiar atât de inutili sunteţi?

— Nu a fost vina noastră, şefu'. Nu aveam de unde să ştim că are o întreagă armată în spatele ei…

— Cum dracu' să nu ştiţi, idioţilor? Nu voi aţi filat-o în ultimele săptămâni? Parcă ştiaţi tot despre ea. De aceea nu înţeleg cum e posibil să o fi lăsat din nou să vă scape!

— Nu ne aşteptam să aibă de partea ei o haită de vârcolaci… doar ştiţi că noi vampirii nu colaborăm bine cu ei…

— Vârcolaci? Hmmm… asta e interesant. Din câte aţi aflat despre ea, aproape întreaga ei familie a fost omorâtă de o haită de vârcolaci, deci ce ar căuta să lupte alături de ei?

Ies din contemplare, oricum am timp destul să elucidez acest mister.

— Tot nu aveţi nicio scuză. Parcă aveam cei mai buni vampiri lucrând pentru mine, nu? Se pare că m-am înşelat amarnic. Oare ce pedeapsă ai merita să-ţi aplic?

— Nu este vina noastră, şefu'. Dacă nu aţi fi fost atât de obsedat de curva asta, acum nu ar fi murit atâţia vampiri buni de-ai noştri.

Când îşi dă seama imbecilul ce a zis, se albeşte brusc la faţă şi începe să tremure din toate încheieturile. Aşa deci, a început puişorul să prindă aripi?

Nu-i nimic, imediat i le smulg.

– Urmează-mă.

Rămâne uimit de solicitarea mea calmă. Săracul prost. Nu ştie ce înseamnă calmul dinaintea furtunii.

Ajungem în sala mare, unde lucrează fiecare supus al meu, la proiectul designat de mine… Este un fel de birou. Ridic tonul la ei şi îmi încep discursul:

– Am câteva nelămuriri şi voi mi le veţi elucida. Este vreunul aici, printre voi, care are impresia că îmi poate spune ce să fac?

Imediat, auditoriul meu neagă vehement din cap. Bun, se pare că mai am câţiva inteligenţi pe-aici.

– Dacă vă comand ceva, aveţi dreptul să comentaţi sau să refuzaţi?

Din nou, negare vehementă. Bun!

Mă întorc spre prăpăditul din spatele meu şi îl întreb:

– Deci, tu de ce te crezi mai special?

Imediat înghite în sec, dar nici nu îi dau dreptul la replică, că îmi şi bag mâna în pieptul lui şi îi smulg inima. Se chirceşte de durere şi îmi pică lat la picioare.

Mă întorc spre auditoriul meu şi le zic:

– Asta este un exemplu pentru cei care măcar s-ar gândi să-i calce pe urme. Acum înapoi la muncă! O vreau pe acea curvă la picioarele

mele, aţi înţeles? Nu mai vreau scuze!

Îmi scot batista din buzunar, să mă şterg de sângele de pe mână, în timp ce merg spre birou, întrebându-mă: cum naiba s-a înhăitat Aleasa cu cei care i-au omorât familia? Interesant. Mereu mi-a plăcut un bun mister!

Capitolul 20 – prima cearta

Mă trezesc, deranjată fiind de lumina orbitoare ce îmi intră în ochi.

Încerc să mă mişc, dar nu pot, ceva mă ţine. Brusc, imaginile cu tot ce s-a întâmplat ieri, îmi apar în faţa ochilor. M-am certat cu el înainte să vin să îmi fac duş şi să mă pun să dorm. Îmi aduc aminte că a venit şi s-a pus în pat lângă mine, chiar înainte să adorm. Încerc să mă mişc, să mă dau jos din pat, dar nu pot de el, are braţul în jurul meu şi mă strânge. Offf, tot ce reuşesc este să mă întorc cu faţa spre el. Zâmbesc când îl văd. Zici că este un îngeraş când doarme… ZICI! Aparenţele sunt înşelătoare câteodată. Întind mâna şi îi mângâi faţa, de la sprâncene până la gura aceea a lui obraznică. Afurisitul meu nici nu-şi dă seama cât îl pot iubi! Credeam că doarme şi nu ştie că îl mângâi şi mă holbez la el, dar m-am înşelat. Busted, Alexa! Nu a deschis încă ochii, dar afurisitul meu zâmbeşte, semn că ego-ul lui deja a sărit în aer.

─ Ţi-am zis că sunt frumos până şi când mă trezesc şi ai cu ce să-ţi clăteşti ochii.

Imediat cum aud ce zice, îmi dau ochii peste cap.

– Eu cred că ar trebui să încetezi să te mai uiţi atâta în oglindă, iubire. Ţi s-a scurtcircuitat creierul, nu eşti cel mai frumos din ţară, deci oglinda e defectă. Dă-o la reparat.

Începe să mormăie de nemulţumire şi îmi zice:

– Cred că problema e la tine, pisicuţo. Ai nevoie de ochelari, dacă vrei, te duc eu la oftalmolog.

Îmi dau iar ochii peste cap, trebuie el neapărat să aibă de fiecare dată replica pregătită.

– Scumpul meu, te-ai gândit mult până s-o coci pe-asta? Acum fii drăguţ, ştiu că ţi-e greu, şi dă-mi drumul, vreau să merg la baie.

– Auch, pisicuţa mea, tare morocănoasă eşti când te trezeşti! Nup, nu-ţi dau drumul până nu mă săruţi.

– Nup, n-ai să vezi, îi zic, imitându-l.

Imediat, folosind un ton de copil mic şi răsfăţat care nu obţine ce vrea, îmi zice:

– De ce? Ce am făcut?

– Pe deasupra ai şi memoria scurtă. God, give me patience!

Acum e rândul lui să-şi dea ochii peste cap, dar tot îmi zice:

– Memoria este singurul lucru care îl am scurt.

– Porcule!

Îi dau o palmă peste faţă şi reuşesc să mă eliberez, fugind la baie.

Intru şi încui uşa după mine, să mă asigur că nu o să intre. Intru în duş, poate o să mă calmez, să nu mă duc să îl iau din nou la palme. Păcat că

nu pot să îl mai lovesc în locul sensibil, aşa m-aş calma mai repede.

Aplic gelul de dus (acum preferat) cu aromă de papaya şi mă masez când, de sub duş, aud o ditamai bufnitura. Ce naibii?

Imediat după, dobitocul meu îşi face apariţia, intrând sub duş lângă mine şi îmi zice:

– Nu te puteam lăsa să pierzi şansa de a-mi face un masaj, iubirea mea.

Când vreodată o să se înveţe să îmi lase timp să mă calmez? Şi-o caută cu lumânarea! Drept dovadă, se trezeşte cu o palmă după ceafă şi nişte gel de duş în ochi (ce risipă).

– Ştiu că de fapt ai venit să îţi clăteşti ochii, văzându-mă dezbrăcată, perversul meu mic, dar pune-ţi pofta în cui şi pleacă! Îmi pare rău că mi-am irosit gelul de duş pe tine!

Tocmai când voiam să îi mai dau nişte replici usturătoare, mă întrerupe, sărutându-mă în modul acela al lui flămând. Hmmm, niciodată nu o să încetez să mă topesc în braţele lui? Dar s-o creadă el că aşa o să reuşească să mă facă să îl iert!

– Hey, ţi-am dat eu voie să mă săruţi? îl întreb după ce nevoia de aer ne face să ne îndepărtăm unul de celălalt.

– Nu am nevoie de permisiunea ta, eşti a mea, pot să te sărut când vreau.

Îmi dau ochii peste cap şi îi zic:

– Hai nu mă înnebuni! Îţi aparţin când vreau eu! Şi să nu ai impresia că eşti iertat dacă mă săruţi!

– Dar dacă îţi fac un masaj, aşa că în filme, mă ierţi? Mă întreabă, afişând o privire de căţeluş

plouat (păcat pentru el că la mine nu funcţionează).

– Bună încercare, dar ai ratat! Ieşi din baie, până nu mă răzgândesc şi îţi atac „bijuteriile”.

Imediat face ochii mari, înghite în sec şi pleacă, zicându-mi:

– Vai de steaua mea, ce iubită mi-am luat, şi periculoasă, şi neamuzantă şi morocănoasă dimineaţa.

După ce pleacă, încep să râd de el. Nu am ce comenta, chiar şi când mă enervează de îmi vine să îl iau la palme, totuşi reuşeşte să mă facă să râd. Vai de steaua lui? Mai bine zis, vai de steaua mea!

Îmi termin duşul (am reuşit să mă calmez între timp) şi ies, înfăşurată într-un prosop. Îl văd în faţa ferestrei, stând cu spatele la mine şi e tare gânditor, cred că nici nu m-a simţit. Halal puteri de vampiri!

Stând rezemată de tocul uşii de la baie, contemplez la toată situaţia asta. Mă uit la el şi mă gândesc: oare o să vină ziua în care nu o să mă mai simt în plus în relaţia asta? Nu îmi place să ştiu că nu poate vorbi cu mine, nu îşi poate deschide sufletul în faţa mea, dar cu ea, sora mea, poate vorbi orice. În asemenea momente mă simt în plus, a cincea roată de la căruţă, şi mă doare! Alt lucru care mă mai doare e faptul că el nu înţelege acest lucru şi nu face nimic în sensul ăsta. Dar ce pretenţii să am? Bărbaţii şi subtilităţile sunt ca uleiul şi apa!

Se întoarce spre mine şi îmi zice:

– De ce nu vrei să înţelegi că te iubesc? De

ce te simţi ameninţată de Carmen? Dacă încă o mai iubeam, nu eram cu tine acum. De ce nu vrei să înţelegi că ai devenit, într-un timp atât de scurt, importantă pentru mine? Ce trebuie să fac ca să mă crezi?

– Vorbeşte cu mine. Deschide-ţi sufletul, nu mai ascunde lucruri de mine! Nu observi cât mă doare când văd că vorbeşti orice cu ea şi cu mine nu? Că ai secrete cu ea? Eşti chiar atât de orb? Cum dracu' să nu mă simt ameninţată? Tu cum ai reacţiona dacă ai fi în locul meu? Să mă vezi având secrete cu unul din foştii mei iubiţi, care pe deasupra, a fost şi extrem de important pentru mine? Cum ai reacţiona?

– I-aş suci gâtul! Nimeni nu are voie să se apropie de tine, eşti a mea.

Na gândire de bărbat! La el e şi mai rău, căci e şi vampir, iar aceştia sunt cunoscuţi pentru faptul că sunt extrem de posesivi, mult mai mult ca un simplu bărbat.

– Bravo ţie! Eu nu pot face aşa ceva, căci în primul rând, e sora mea, în al doilea rând, e deja moartă! Deci cum dracu' vrei ca eu să mă exteriorizez? Încep să urlu la el (na exteriorizare).

– Văd că te descurci destul de bine la acest capitolul. Şi mai devreme, şi acum.

– Mulţumesc. Vrei să vezi şi mai multă? îl întreb, afişând privirea mea de criminal în serie.

– Nu mersi, sunt destul de deştept şi prind repede ideea.

– Nu văd! Cred că şi de data asta te înşeli! Vrei să te iert? Zi-mi ce vorbeai aseară cu ea, când v-am întrerupt şi brusc aţi tăcut!

Îl văd că se gândeşte dacă să îmi răspundă sau nu, şi îmi zice:

– Nu pot deocamdată! Îmi pare rău, te rog ai încredere în mine, şi aşteaptă. Când o să fie timpul, o să îţi spun.

– Prea târziu! Când o să te hotărăşti să fii sincer cu mine şi să nu mai ai secrete faţă de mine, atunci să vii să mă cauţi, până atunci, am terminat-o, îi zic. Îmi iau hainele să mă îmbrac şi mă închid din nou în baie, aşteptând să plece. Noroc că nu a spart-o când a trântit-o de perete, ca să intre peste mine. După ce aud uşa de la cameră închizându-se, încep să plâng, prăbuşindu-mă la pământ, lipită de uşă. Mă ghemuiesc, îmi pun capul pe genunchi şi încep să plâng, să scot toată durerea asta din mine. Mi-o merit, ştiam ce fac când m-am avântat în relaţia asta şi că o să fiu rănită. Ştiam. Dar destul! Nu o să las sentimentele să mă doboare! Îmi şterg lacrimile, mă îmbrac şi zbier:

– Carmen, vino încoace!

Imediat îşi face apariţia, parcă aşteptând să o strig. Îmi analizează ochii înroşiţi de plâns. Dar nu întreabă nimic, doar văd urmă de regret pe faţa ei şi mă întreabă:

– Cu ce te pot ajuta, Alexa?

– Te rog, adună-i pe toţi în living, avem de vorbit.

– Şi pe Costi?

– Da. Şi pe Ana şi Georgiana. O să vin şi eu imediat.

– Okey.

Dispare, lăsându-mă singură. Mă uit în

oglindă şi observ că arăt ca dracul. Ochii îmi sunt umflaţi şi roşii de la plâns. Nu îl pot lăsa să mă vadă aşa, mai am totuşi mândrie. Mă spăl pe faţă, mă dau cu fond de ten, ceva mai mult decât de obicei, ca să nu se vadă că am plâns, şi îmi dau cu anticearcăn. Îmi prind părul într-o coadă, în vârful capului şi mă analizez. Ceva mai bine!

Orice ar fi, astăzi sunt hotărâtă să obţin nişte răspunsuri. Viaţa noastră depinde de ele. Am dreptul să ştiu tot, eu sunt cea pe care psihopatul acela de Dimitri Volotov o vrea! Dacă nu ştiu tot adevărul, cum ar fi posibil să fiu capabilă să mă apăr de ce va urma?

Cobor în living, şi sunt toţi acolo, aşteptându-mă.

Cum mă văd, se întorc spre mine, parcă aşteptând să-mi încep discursul, numai Anais comentează:

– Putem şti ce doriţi, Alteţa dumneavoastră, de v-aţi decis să ne treziţi, căci nu mai suporta amânare?

– Dacă ai tace din gură şi nu ai mai face pe deşteapta, poate ţi-aş zice.

Unuzero pentru mine. Se pare că dispoziţia mea de sadică şi-a făcut din nou apariţia, lăsându-i pe toţi cu gurile căscate, la auzul replicii mele.

– V-am chemat, căci vreau să aflu nişte răspunsuri de la Carmen şi sunt de părere că şi voi aveţi dreptul să le aflaţi, din moment ce luptaţi alături de mine şi vă riscaţi vieţile. Deci, Carmen… cred că a venit timpul să îmi vorbeşti de Profeţie!

Imediat văd şocul de pe faţa ei, dar şi de pe cea a lui Costi. Se pare că aceasta este unul din

lucrurile care amândoi le ascundeau de mine. Dar e suficient! Nu or să iasă din acest living până nu o să fiu mulţumită de răspunsurile primite!

Pe cuvânt de Aleasă!

Capitolul 21Profeţia

Le văd şocul de pe faţă, în momentul când am pronunţat cuvântul „Profeţie". Nu se aşteptau să ştiu. Bafta lor, acum sunt obligaţi să-mi răspundă. Am acest drept.

– De unde ştii de profeţie? Întreabă Costi.

– De când am fost în Tărâmul Aleselor. Am văzut cum ai fost omorâtă, şi tot ce s-a întâmplat înainte, îi zic, văzându-i uimirea de pe faţă.

– Prin asta ai trecut când ai fost inconştientă? De ce nu mi-ai spus până acum? Deci de aceea ştii de profeţie, m-ai auzit când i-am spus nenorocitului…

– Da. Nu numai că am văzut cum te-a omorât, am simţit tot ce ai simţit şi tu… a fost groaznic, dacă nu s-ar fi terminat atunci viziunea şi aş fi continuat să văd, cred că aş fi înnebunit. Cred că ăsta a fost felul lor de a mă pune la încercare, să vadă dacă sunt suficient de puternică ca Aleasă şi dacă o să pot controla puterile din colier. Revenind la profeţie, aşa am aflat despre ea, când îi povesteai lui Dimitri Volotov de ea, de faptul că omorându-te, se va naşte cea despre care se vorbeşte în profeţie că este destinată să-l omoare. Despre cine este vorba, Carmen?

– Despre tine!

Mi-era teamă de răspunsul ăsta… Dacă este

adevărat, am pus-o. Scurt şi la obiect… am pus-o, căci asta înseamnă că nenorocitul ăla are acum şi mai multe motive să mă vrea moartă.

─ Eşti sigură, Carmen? E posibil să te înşeli, nu? Nu trebuie neapărat să fiu eu cea despre care se vorbeşte, doar pentru că sunt Aleasa care a urmat după tine. Poate fi vorba şi despre cea care mă va înlocui… poate mie nu îmi este scris să îl distrug pe Dimitri.

─ Ba da, ştim sigur, căci această profeţie ne este transmisă din generaţie în generaţie nouă Aleselor. Până în acea seară, când am murit, nu ne-am dat seama că o fie vorba despre tine, dar am aflat, înainte de a muri, faptul că Bătrânii luaseră decizia de a-ţi transmite ţie gena.

─ Deci tu nu ştiai că îţi era scris să mori? Nu îţi ziseseră Bătrânii?

─ Nu. Altfel, îţi dai seama că aş fi avut grijă să îmi trăiesc viaţa cum voiam eu. În timp ce a zis acest lucru, observ că îşi îndreaptă privirea spre Costi. Imediat, simt un junghi în inimă. Chiar l-a iubit, şi nu au putut fi împreună cum îşi doreau, şi după privirea care i-a aruncat-o, încă îl mai iubeşte… îl văd şi pe el cum se uită la ea cu regret, şi pur şi simplu, mi se rupe inimă, şi pentru ei, că nu au avut şansa să fie împreună, şi pentru mine, căci mă doare cum se uită la ea cu asemenea regret. Asta până observ că se uită la mine… cu dragoste, şi îmi vine să plâng pentru faptul că sunt o idioată. Mă iubeşte, dar eu continui să îl resping. De ce? Pentru că mi-e groază că într-o zi se va trezi şi va realiza că de fapt nu mă iubeşte, ci că e cu mine pentru că îi

aduc aminte de ea. Asta e cea mai mare teamă a mea! Dar observ în ochii lui acelaşi lucru care l-am observat şi când s-a uitat la ea: regret. Probabil pentru că ne-am certat şi crede că m-a pierdut? De ar şti cât de mult îl iubesc, nu cred că i-ar mai fi teamă de aşa ceva.

– Vrei să vezi profeţia, Alexa? Mă întreabă Costi.

– Da, te rog, îi zic şi îi zâmbesc, poate şi-o da seama că l-am iertat şi că îl iubesc.

Îmi zâmbeşte şi el, înainte de a se duce să aducă... o carte. Este învelită într-o piele maronie, iar când o dezveleşte, observ că trebuie să fie veche, căci paginile sunt îngălbenite de trecerea timpului, şi observ că el are mare grijă cum o manevrează. Vine spre mine, întinzându-mi cartea. Îmi zâmbeşte, iar atunci când am vrut să o iau de la el, mă ţine de mână, mângâindu-mi-o cu degetul, în acelaşi timp făcându-mi cu ochiul. Nu apuc să zic nimic, căci mă ia grijuliu în braţe (probabil ca să nu strivească cartea) şi mă sărută cum numai el ştie. Deşi nu a trecut mult timp de când a făcut-o ultima oară, totuşi mi-era dor să îl simt, să îi simt gustul şi mirosul acela înnebunitor de after-shave. E clar cât de mult îl iubesc, din moment ce stau doar o oră fără să îl sărut sau ating, şi deja mi se face dor, nu? După ce mă sărută, îmi zice:

– Vorbim mai târziu despre noi, pisicuţo. Acum e important să ştii despre acest document.

Mi-l întinde şi mă ajută să-l deschid la pagina dorită. Acolo scrie negru pe alb:

„*Cea care nu s-a născut Aleasă, într-o noapte*

cu lună sângerie, îl va ucide pe cel de neucis, Vladimir Volotov şi va stârpi linia lui genealogică. Aceasta va purta însemnul onoarei ce i s-a dat, jumătate de lună. Când va găsi cealaltă jumătate, îl va găsi pe alesul inimii, iar când cele două jumătăţi se vor contopi, formând un întreg, îi va da puterea de a distruge răul absolut şi imaginea sa vie”.

Creepy. Okey, înţeleg la ce se referă la partea cu cea care nu s-a născut Aleasa, căci nu m-am născut aşa, mi s-a transmis această genă de către Bătrâni, când au realizat că nu pot lăsa linia noastră genealogică să ajungă la extincţie. Dar restul? Nu am un asemenea însemn, şi nici Costi. Nu ni s-a contopit nimic când am făcut dragoste (bine, în afară de trupurile noastre). Off, iar bat câmpii hormonii mei! revenind la problema noastră, zic:

– Okey, înţeleg partea cu Aleasa, dar restul? Nu am un asemenea însemn, şi nici tu, Costi. Înţeleg faza cu distrusul răului absolut, dar ce înseamnă faptul că voi distruge imaginea mea vie?

– Pisicuţa mea, observ tot ce ţine de tine, şi crede-mă când îţi zic că ai un asemenea semn, acest lucru chiar ne-a deschis ochii să ne dăm seama că într-adevăr despre tine este vorba.

– Despre ce naibii vorbeşti? Crezi că dacă aş fi avut acel semn, nu l-aş fi văzut până acum?

– Da, sigur. Doar dacă ai ochi la spate, prinţesa mea. Semnul este situat pe omoplatul tău stâng. Crede-mă, căci l-am văzut.

Imediat dispare din raza mea vizuală, şi se întoarce cu o oglindă mică, mă ia de mână şi mă

postează în faţa uneia mai mare. Stă în spatele meu, îmi dă marginea tricoului la o parte şi mi-l arată. Are dreptate! Am un semn, dar dacă ar fi fost unul din naştere, nu l-aş fi văzut în atâţia ani? Carmen, parcă citindu-mi gândurile, ca de obicei, îmi răspunde:

— Nu îl ai din naştere, ci din seara când te-ai „născut „ca Aleasa. De aceea nu l-ai observat.

— Wow. Chiar nu îmi vine să cred. Asta înseamnă că şi tu îl ai, Costi?

— Nu.

Când aud această negare, inima timp de câteva secunde, îmi stă în loc. Nu poate fi adevărat. Dacă nu are semnul, asta înseamnă că…

— Nu te mai gândi la aşa ceva. Îţi văd rotiţele învârtindu-se. Nu voi lăsa o profeţie să îmi zică dacă eşti aleasa mea sau nu. Profeţia nu ştie ce simt pentru tine. Te iubesc şi nu te voi lăsa să-mi scapi. Eşti a mea şi nimic de pe Pământul ăsta nu va schimba sentimentele noastre. Ai înţeles?

Termină de vorbit şi mă ia în braţe, probabil ştiind că tot ce am nevoie acum e să îl ştiu aproape, să îl simt.

Dacă într-adevăr nu este alesul meu? Dar nu poate fi adevărat, dacă nu ar fi fost, nu ar fi putut să-mi ia colierul de la gât, nu? Offf, atâtea întrebări… presimt că nu o să pot dormi la noapte.

— Dar despre faptul că voi distruge imaginea mea vie? Asta ce o mai însemna?

— Asta nu mai ştim nici noi. Cred că ne vom da seama, când va veni timpul şi se va îndeplini, zice Carmen.

Stau şi reflectez la cele spuse de ea, când

sunt întrerupta de Costi:

− Hai să terminăm cu prostiile asta deocamdată. Hai în camera mea, trebuie să vorbim. Ne scuzaţi, „copii”, noi avem de vorbit.

− Da, vorbit, cum să nu. Aveţi grijă doar să nu faceţi prea mult zgomot în timp ce „vorbiţi”, căci na, nu toţi au norocul tău de a avea parte de „conversaţii”, zice Angelo, stârnind râsul tuturor, inclusiv al nostru.

Ce pot să zic? Are şi el farmecul lui, mai ales când este într-o dispoziţie din aceasta, când ne face pe toţi să râdem. Sunt sigură că va găsi pe cineva, doar este arătos, deştept, are bani, şi mai presus de tot, are un suflet mare, dar la urma urmei tot bărbat este. Ce înseamnă asta? Înseamnă că este destul de prostănac, încât să nu vadă ce este chiar în faţa lui, dar nu-i nimic, o să am eu grijă să vadă!

Cu acest gând rămân, când Costi pur şi simplu, mă ridică şi mă aruncă pe umărul lui, sub pretextul că stau prea mult la taclale, şi în ritmul ăsta, o să stăm de vorbă poimâine. Mă bufneşte râsul când realizez că şi-a folosit viteza, căci a durat câteva secunde până am ajuns în cameră. Afurisitul meu!

Imediat cum am ajuns, a trântit uşa de la cameră, încuind-o. Nici nu am apucat să comentez nimic, căci gura lui deja o striveşte pe a mea. Şi ce strivire, Doamne! Am mai menţionat ce dor mi-a fost de sărutările lui? A da, am mai zis. Îl sărut cu atâta pasiune, încât şi pe mine mă sperie. Încerc a îi transmit cât de mult îl iubesc. Ne oprim numai când deja simţim o nevoie acută de aer. Ne uităm

unul în ochii celuilalt, şi când simţim că am tras destul aer în piept, o luăm de la capăt. Începe să îmi mângâie fiecare porţiune a pielii, făcându-mă să tremur de anticipare. Cât îl pot iubi, din moment ce e de ajuns doar să se uite la mine, şi deja mă topesc?

Îmi scoate pe cap tricoul, şi mă descotoroseşte şi de sutien. Se opreşte pentru a mă admira. Văd atâta dorinţă şi dragoste în ochii lui, încât mă cutremur şi simt cum picioarele îmi devin de gelatină. Îl iubesc din tot sufletul şi îl doresc cum nu am dorit pe nimeni vreodată. Îi smulg tricoul de pe el, nemaiavând răbdare. Tot ce-mi doresc e să îl ating, să îl simt în toate felurile posibile. Este al meu, tot al meu! Se pare că sunt la fel de posesivă ca el!

De data asta, eu voi fi cea care va prelua controlul, de aceea nici nu îl las să mă atingă. Îi fac semn cu degetul că îi este interzis să se atingă de mine şi îi zic că dacă nu se supune, îi leg mâinile. Îl trântesc de uşă (oops, sper să nu fi auzit ceilalţi) şi îl simt cum se chinuie să ţină mâinile pe lângă corp, cum se abţine cu greu să nu mă atingă. Bun aşa, îmi place când este ascultător.

Îi zâmbesc drăceşte, chiar înainte de a începe să îl ating uşor cu unghiile pe abdomen. Încep să îl sărut, pornind de la gât… deja începe să geamă de plăcere. Cobor încet-încet cu sărutările, până ajung la abdomen. Întâi îl zgârii, după îl alint cu limba, făcând cercuri, pe toată pielea lui înfiorată. Mârâie de frustrare că nu mă poate atinge. Avansez cu sărutările, până ajung la betelia

blugilor. Mă uit în ochii lui şi trag de fermoar, deschizând şi nasturele, şi i-i dau jos. Văd cât de excitat este, după felul cum boxerii lui mai au un pic şi plesnesc pe el, pe bărbăţia lui. Îi dau jos şi pe aceştia şi mă uit la penisul lui. Îl iau în mână, masând, iar el începe să geamă de plăcere, dar şi de frustrare. Brusc, mă ia în braţe şi mă aruncă în pat.

– Scuză-mă, iubire, dar nu mai rezist, trebuie să te am.

Se pune deasupra mea şi începe să îmi frământe sânii, unul după altul, până încep să urlu numele lui, în timp ce îşi face loc în mine. Niciodată nu o să mă satur de această senzaţie. Ador să îl simt în mine, să ştiu că este al meu şi eu a lui. Începem să ne mişcăm la unison, mângâindu-ne unul pe celălalt, până ajungem să avem orgasm în acelaşi timp, strigându-ne numele. Se trânteşte peste mine, sărutându-mă pe frunte. După ce trage aer în piept, îmi spune:

– Nu o să mă satur niciodată de tine, pisicuţa mea. Te iubesc. Nu îmi pasă ce zice acea profeţie, ştiu doar că eşti a mea, sunt al tău şi ne iubim. Atât contează pentru mine.

– Şi eu te iubesc, şi nu o să las nimic să ne despartă, jur.

Se întinde pe spate şi mă trage la el în braţe. Aşa rămânem, îmbrăţişaţi, în timp ce fără să vrem, ne cufundăm în lumea viselor.

Dimitri POV:

Mă ridic din pat, când aud cum cineva bate în

uşă. Bine că m-au trezit, aşa o trimit şi pe curva asta acasă. L-am pus pe cel mai de încredere om al meu să-mi aducă o curvă, exact aşa cum îmi place mie, brunetă, cu ochi căprui şi părul lung. Să arate ca ea… cea care mi-a scăpat… Carmen. Mi-am făcut treaba cu ea, am futut-o până mi-a urlat numele, dar deja nu mai suport s-o văd. Deşi atunci când sunt cu una din aceste curve, mă eliberez, o fac totuşi imaginându-mi că sunt cu ea, iar când dispare iluzia, le privesc cu scârbă.

Îi ridic hainele de pe jos şi i le arunc în faţă, zicându-i:

─ Până mă întorc, să fii gata, voi trimite pe cineva să te ducă acasă. Îi arunc banii datoraţi în pat, îmi iau halatul pe mine, şi ies să vorbesc cu persoana care tot bate nerăbdător la uşă.

Este Aleksei, l-m trimis pe urmele Alesei, să stea cu ochii pe ea şi să îmi zică tot ce face.

─ Ce dracu' faci aici? Ţi-am zis să stai cu ochii pe ea, dobitocule.

─ Mi-a venit schimbul, şefu'. M-am gândit să vin să vă zic ce s-a mai întâmplat şi să vă arăt pozele.

─ Bine, fie. Deci?

Îmi scoate dintr-un plic A4 o grămadă de poze. Este ea… ce mult seamănă cu sora ei. Probabil de aceea şi vreau să o am aşa de mult…

Continui să mă uit prin poze, până ce încremenesc uitându-mă la una… una în care ea şi jegul acela de Costi Dimitriu se sărută. Nu-mi vine să cred aşa ceva. Şi ea a căzut în plasa lui? Ce dracu' are ăsta, de ambele au căzut în mrejele lui? Chiar nu înţeleg. Futu-i! Dau cu pumnul în perete,

de frustrare. Încerc să mă calmez, şi îl întreb pe cretinul de lângă mine:

– Vârcolacii mai stau pe urmele ei?

– Da, şefu'. Este în permanenţă supravegheată de unul din ei. Plus gardienii ei, fraţii Dimitriu.

– Futu-i. Cum dracu' o să punem mâna pe ea în ritmul ăsta? Din moment ce este atât de atent supravegheată?

– Nu ştiu, şefu'. De când a avut loc lupta, toţi şi-au dat seama că o vreţi, şi acum nu o mai scapă din ochi.

– Dar la un moment dat, o să trebuiască să mai plece şi acasă, nu? O vom prinde atunci! Spune-mi, relaţia dintre ei… este serioasă?

Îl văd cum evită să se uite în ochii mei şi să-mi răspundă, i-o fi teamă că mă voi răzbuna pe el, dar în acest fel, îmi sare ţandăra mai repede.

– Răspunde odată!

– Da, şefu'. Din câte am reuşit să tragem cu urechea, se pare că sunt suflete-pereche.

– Băga-mi-aş! Dau din nou un pumn în perete, de data asta, făcând ditamai gaura. Încep să urlu, să-mi bag şi să-mi scot din gura acestui papă-lapte. Ce dracu' or vedea la el? Nu e nici pe departe atât de bătrân şi puternic ca mine, să fim serioşi, nu are nici pe jumătate din frumuseţea şi carisma mea, nici banii şi puterea mea, atunci ce pula mea văd la el? Chiar nu pot să-mi dau seama.

De data asta, nu o să-l las să câştige! O să fac tot posibilul să o iau de lângă el! Dacă nu am avut-o pe Carmen, pe Alexa o să fac tot posibilul să o am. O s-o iau de lângă el şi va fi a mea. Poate nici

nu o s-o omor, o fac vampir şi va rămâne cu mine, iar acelui filfizon îi va exploda ficatul în el, de disperare, că i-am luat-o.

Orice-ar fi, Alexa va fi a mea! Fie de bunăvoie, fie cu forţa, dar a mea va fi!

Capitolul 22 – Dimineţi alături de ea…

Costi POV:

Mă trezesc când simt că îmi intră soarele în ochi şi nu mă pot mişca. Se pare că am adormit în braţe cu pisicuţa mea. Mă uit la ea şi zâmbesc. E aşa scumpă când doarme… zici că e un îngeraş… ZICI! În mod normal, o femeie care ar fi comentat aşa cum îmi comentează Alexa, nici nu m-ar fi atras, dar ea… când o văd aşa de încăpăţânată, şi mereu are replicile gata pregătite să mi le servească, ahhh, mai rău mă stârneşte. Nu am întâlnit femeie care să mă excite doar uitându-mă la ea, pana am întâlnit-o pe pisicuţa mea… de aş putea, aş ţine-o non-stop închisă în cameră, şi Doamne, ce i-aş face! La gândul ăsta, deja m-am întărit.

Încep şi o sărut pe frunte, pe urmă pe nas şi încep să zâmbesc, când începe să mormăie a reproş. Îi dau cearşful la o parte, pentru a o putea admira mai bine. Hmmm, atât de sexi şi doar a mea… cine ar îndrăzni doar să-i atingă un fir de păr ar fi mort. E dor a mea. Încep să o mângâi, aşa cum îi place. O mângâi fin, pe spate, de-a lungul şinei spinării. Când ajung la fundul ăsta bombat care nici în somn nu îmi dă pace, pur şi simplu,

simt că nu mai rezist. Mă apropii de urechea ei şi îi zic:

– Iubire, trezeşte-te, am o poftă nebună de tine.

Începe să zâmbească, şi se întoarce, pentru a-mi da acces mai bine la lucrul care mă înnebuneşte de prima oară când am făcut-o a mea: feminitatea ei. Încep să mârâi, de-abia de am atins-o şi deja mai am un pic şi îmi pierd controlul, mai ales când îmi zâmbeşte în felul cum o face acum…

Cobor cu mâna între picioarele ei, începând să o mângâi. Imediat obţin răspuns de la ea printr-un geamăt. Introduc degetul în adâncul ei şi ce bine e… e atât de caldă şi strâmtă, încât îmi pierd minţile. Îmi spune, printre gemete:

– Costi, te vreau, nu mai rezist.

– Dorinţa ta e poruncă pentru mine, pisicuţ.

Mă întind deasupra ei şi încep să îi frământ sânii, pe urmă îi iau unul din sfârcuri în gură şi încep să sug. Imediat o aud cum începe să îmi geamă numele. Doamne, femeia asta mă va omorî într-o zi. Cobor cu săruturile tot mai jos, pe abdomen, până ajung unde voiam. Când îşi dă seama ce vreau să fac, îşi strânge picioarele, pentru a-mi refuza accesul.

– Ai încredere în mine, iubire, îi zic. Se uită în ochii mei şi aprobă din priviri, depărtând picioarele.

Zâmbesc, şi încep să o sărut fin, scoţând un geamăt de la ea. Offf, iubire, ăsta e doar începutul! Încep să o ling şi să îi sug labiile. Cât de dulce e. Îmi introduc limba în feminitatea ei, şi

imediat se încordează, ridicându-şi bazinul mai bine spre mine. Intru mai adânc în ea şi încep să-mi mişc limba, făcând cerculeţe, acest lucru făcând-o să îmi urle numele. Ştiu că nu mai rezistă mult, de aceea încep să fac mişcări mai ample şi mai repezi, pentru a o aduce la orgasm. Începe să îmi strige numele şi îşi dă drumul. Îi gust nectarul atât de dulce, mulţumit de faptul că e doar a mea şi numai eu o pot face să zbiere de plăcere.

Mă ridic şi o pătrund cu putere, cum îi place ei, astfel scoţând încă un geamăt de la ea. Îşi încolăceşte picioarele în jurul bazinului meu şi începe să se mişte sub mine, în acelaşi ritm. E atât de strâmtă, încât într-o zi o să mă omoare de plăcere. Niciodată nu m-am simţit atât de bine într-o femeie, dacă nu aş avea-o o zi, cred că aş înnebuni. Începem să ne mişcăm şi mai repede, deja simţind amândoi că nu mai putem rezista mult.

– Hai iubire, dă-ţi drumul pentru mine.

Imediat, la unison, ne dăm drumul, suspinând de plăcere.

Mă întind pe spate, trăgând-o în braţele mele. Doamne, cât pot iubi această femeie. Dacă aş pierde-o, cred că aş înnebuni, nu aş putea trăi într-o lume fără ea. E punctul meu slab, dar în acelaşi timp, şi punctul meu forte. Ce simt pentru ea nu în mi simţit vreodată pentru nimeni şi simt nevoia să i-o zic mereu, pentru a nu se mai îndoi de mine.

– Te iubesc pisicuţo. Niciodată nu am simţit pentru nimeni ce simt pentru tine, şi nici nu o să mai simt, îţi jur. Tu eşti drogul meu.

– Şi eu te iubesc, motănel, îmi spune zâmbind drăceşte. Nu ai idee cât de mult te pot iubi. De aceea mi-e atât de teamă, mi-e teamă că va apărea vreo piţipoancă şi te va scăpa de aceasta adicţie, îmi zice cu tristeţe în ochi.

Ce fraieră este, de ar putea vedea în sufletul şi inima mea, nu i-ar mai fi frică deloc.

– Nu s-a născut femeia care să reuşească aşa ceva, iubire. De fapt, dacă stau bine să mă gândesc, ar fi una...

Imediat deschide larg ochii şi se uită la mine, cu un mix de draci din ăia imperiali şi frică. Nu vreau să o chinui mai mult, şi adaug:

– Cea care ar reuşi să se apropie atât de mult de mine şi să mă facă să o iubesc atât de mult cât te iubesc pe tine, ar fi... fiica noastră. Şi ar fi la fel de frumoasă ca mine şi deşteaptă ca tine. Na, doar nu mi-am mi folosit modestia de mult.

Îşi dă ochii peste cap şi adaugă:

– Vrei să zici frumoasă şi deşteaptă ca mine, şi arogantă şi modestă ca tine.

Mă bufneşte râsul instantaneu la auzul vorbelor ei. Offf, femeia asta, mereu trebuie să aibă o replică pregătită pentru mine. De aceea o iubesc atât de mult, e făcută pentru mine, deşi ea încă nu realizează acest lucru.

– Cum zici tu, iubire, treacă de la mine. Hai să mergem să facem un duş, căci pe urmă avem treabă.

– Ce treabă?

Îmi afişez zâmbetul meu de sadic şi îi răspund:

– Antrenament, iubire, îi zic, făcându-i cu

ochiul.

Imediat oftează şi îmi zice:

– Eşti un sadic. De ştiam, nici nu te mai lăsam să mă oboseşti.

Bufnesc în râs, şi o iau în braţe, transportând-o la baie.

Am ajuns să iubesc felul în care mă trezesc dimineaţa, cu ea în brţele mele. O să mă asigur că o să am parte de multe dimineţi, la fel ca aceasta.

Alexa POV:

Terminăm de făcut duş, ceea ce este un miracol, cu un vampir atât de ahtiat după sex, ca afurisitul meu. Nu că m-aş plânge, dar avem treabă, şi în ritmul ăsta, nu o să ne mai apucăm niciodată.

Ne îmbrăcăm, eu cu echipamentul meu obişnuit de tortură, el… offf, iubirea mea îmbrăcat şi într-un sac, tot sexi ar fi. S-a îmbrăcat într-un trening, gata de treabă. Offf, de unde naibii o avea omul ăsta atâta energie dimineaţa? Am impresia că până o să terminăm antrenamentul, de-abia o să mai pot merge. Cu acest gând, ne îndreptăm spre şedinţa de tortură.

Dimitri POV:

Îl sun pe Aleksei, pentru a-i cere raportul în legătură cu Alexa. Răspunsul lui nu îmi convine deloc, îmi face sângele să clocotească de nervi.

– Nu reuşim să vedem deloc, şefu’, dar de auzit auzim destul de bine… nu cred că vreţi să

ştiţi ce.

─ Zi odată, tembelule.

─ S-au trezit cu un chef nebun de prostioare, şefu'. Scoate femeia asta nişte gemete, că numai auzind-o, am o erecţie de zile mari.

Băga-mi-aş! Ăştia şi-o trag ca iepurii! Sunt plin de nervi, numai imaginându-mi. Eu ar trebui să fiu cel care i-o trage până ar leşina, eu ar trebui să fiu cel care să o atingă până s-ar topi, nu efeminatul ăla. Eu!

Trebuie neapărat să devansez planul, trebuie să o iau de lângă el cu orice preţ. Va fi a mea!

─ Stai cu ochii pe ei, cum pleacă de acolo, mă anunţi. Vom pune mâna pe ea când se va duce acasă. Sună-l pe imbecilul ăla de om, care vrea să devină unul de-al nostru. Spune-i că dacă mi-o aduce pe Aleasa, o să îl transform personal în vampir. Nu va putea refuza.

─nţeles, şefu'. Imediat cum închid cu dumneavoastră, îl sun.

Termin de vorbit, şi mă gândesc la clipa când în sfârşit, o s-o am în faţa mea pe Alexa, când o să fie în întregime a mea, chir că vrea sau nu. După, dacă o să mă plictisesc repede de ea, o s-o omor, în ritual. Din ce am observat până acum, ea este mult mai puternică decât cele dinaintea ei, deci o să fie şi mai multă putere pentru mine.

Abia aştept, ştiu că acea zi va fi curând!

Alexa POV:

Într-un sfârşit, terminăm şi antrenamentul. Chiar nu înţeleg de ce insistă atâta cu aceste

şedinţe, doar am făcut şi azi ce am făcut până acum… nimic nou. Costi zice că mâine vom învăţa cum să-mi folosesc colierul în luptă, pentru a-mi da mai multă putere, pentru bătălia ce va urma… să sperăm.

i-am zis că trebuie să merg cu Ana la apartament, să verificăm dacă este totul okey şi să ne mai luăm haine curate, şi nu i-a convenit deloc, mai ales când i-am zis că nu sunt deloc de acord să vină cu noi.

Vreau să mai stau de vorbă cu sora mea, că în ultima vreme am cam neglijat-o, vreau să stăm liniştite în living, pe canapea, cu o cafea în mână, şi pur şi simplu, să vorbim, ca între fete, dar ce să înţeleagă un bărbat? Desigur că nu ştie că plănuiesc în seara asta să dormim la apartament. De ar şti, nu m-ar lăsa să plec, şi chiar nu am chef să stau să mă cert cu el. Sunt deja prea obosită.

Pornim spre apartament, după aproape o oră de ciondănit cu afurisitul meu. Când am ajuns în faţa blocului, i-am de şoferului banii, şi am coborât din taxi.

Mă uit spre clădire, şi simt un fior pe şira spinării. Nu e deloc bine. Sper să nu se întâmple nimic rău, că nu aş putea trăi cu mine, dacă sora mea ar păţi ceva din cauza mea.

− Hai să mergem, ne luăm câteva haine şi plecăm.

− Păi ai zis că o să dormim aici, îmi reproşează imediat Ana.

− Asta a fost înainte să ajungem şi să am acest presentiment rău. O să plecăm cât de repede o să putem, okey?

Aprobă dând din cap, şi în timp ce ne îndreptăm spre apartament, o sun pe Alex:

– Eu sunt. Veniţi repede la apartamentul meu. Am făcut o mare greşeală când am venit singure, suntem în pericol. Au venit după mine, îi zic cu disperare.

– Suntem deja pe drum. Costi a simţit că eşti îngrijorată şi am pornit imediat spre tine.

– Rezistă. M-ai auzit? Rezistă până ajungem, o să fie bine, îi aud vocea lui Costi şi mă rog să aibă dreptate, dar pentru orice eventualitate, îi zic:

– Te iubesc, motănel. Nu ai idee cât de mult te pot iubi. Dacă păţesc ceva, vreau să ai grijă de fetele mele, ai auzit?

– Nu vorbi aşa, nu o să…

Îl întrerup şi adaug:

– Nu e vina ta, să ştii. E vina mea, că am fost încăpăţânată şi nu te-am ascultat.

Te iubesc este ultimul lucru care i-l zic, înainte de a închide telefonul.

Am ajuns în living şi îi zic Anei:

– Du-te repede şi ia-ţi haine. Nu sta mult. Dacă se va întâmpla ceva, vreau să fugi şi să te ascunzi, ai înţeles?

– Nu plec nicăieri fără tine!

– Ba da. Dacă mă iubeşti, vei pleca. Dacă o să rămâi, fiindu-mi frică pentru siguranţa ta, nu o să fiu atentă la luptă. Dacă mă iubeşti mă vei asculta, mă răstesc la ea.

Nu apucă să îmi răspundă, căci o văd cum se uită înfricoşată în spatele meu. Nu e nevoie să mă uit, că simt deja pericolul. L-am simţit de când am

ajuns aici.

Mă întorc tocmai când nenorocitul îndreaptă ţeava unui pistol spre sora mea.

Îmi folosesc viteza vampirilor şi alerg să mă pun în faţa ei, tocmai la timp, când javra a apăsat pe trăgaci. Mă nimereşte glonţul drept în stomac. Mă chircesc de durere şi strig la Ana să fugă. Slavă Domnului, mă ascultă. O văd fugind spre ieşirea de incendiu, şi ştiind că o va găsi Costi, şi va fi în siguranţă, las întunericul să mă înghită, împreună cu disperarea de a şti că nu îmi voi mai vedea niciodată persoanele dragi.

Capitolul 23 – Dispariţia ei…

Costi POV:

Simt o durere cruntă în abdomen şi ştiu de ce… este rănită. Ai grijă Doamne de ea, nu permite să păţească ceva. Nu aş suporta s-o pierd!

‒ Condu mai repede, zbier la sora mea. Şi dacă aş fi luat-o pe jos, aş fi ajuns mai repede, conduci ca o babă.

Ştiu că nu e bine ce fac, că mă răzbun pe ea, din cauza fricii, dar nu pot evita. Îmi vine să urlu de neputinţă. Ar trebui să fiu lângă ea, de fapt, nu ar fi trebuit de la început s-o las să plece, sunt idiot, când o să învăţ din greşeli?

‒ Da, bravo, ai fi alergat ca nebunul pe străzi, ce conta dacă oamenii te vedeau şi aflau de existenţa vampirilor, nu? Cu noi la dracu’. Şi mie mi-e teamă pentru ea, şi eu o iubesc, aşa că nu te răzbuna pe mine!

Are dreptate, sunt un idiot, dar un idiot care îşi face griji pentru femeia pe care o iubeşte, şi ştiu că mă înţelege. O să îmi cer scuze, dar acum nu este momentul.

Mai avem un pic şi o să ajungem, iar inima îmi bubuie în piept. Mi-e teamă de ce o să descopăr când o să ajungem. Tot ce pot face deocamdată e să sper că o voi găsi în viaţă, asta e tot ce-mi doresc.

Brusc, în faţa maşinii sare cineva. Mă uit mai bine şi descopăr că este Ana. Urlă şi plânge, iar ce îmi zice îmi face inima să se oprească în loc:

– Au împuşcat-o! Grăbiţi-vă, sora mea este în pericol.

Nu mai stau să ascult nimic, şi sar din maşină. Alerg cât pot de repede, folosindu-mi viteza vampirilor, deja nu îmi mai pasă dacă mă vede cineva, frica de a o pierde este mai mare. Au împuşcat-o… de aceea simţeam acea durere cruntă în abdomen… dă oamne să fie în viaţă!

Urc scările blocului, până la etajul unde locuieşte, şi nici nu ajung bine pe palier, că deja simt mirosul de sânge… sângele ei, al femeii pe care o iubesc, pe care am jurat că o voi proteja, dar nu am fost în stare…

Intru în apartament, iar pe podeaua livingului, văd o pată mare de sânge. Este încă proaspăt, după miros, deci nu ar fi putut pleca de mult timp… Ea nu este pe nicăieri. Au luat-o! Javrele ordinare au luat-o!

Încep să urlu de durere, de neputinţă. Trântesc de pereţi cu tot ce îmi apare în cale, iar când termin, încep să lovesc cu pumnii, poate aşa

durerea va dispărea, deşi nu mi-o va aduce înapoi. Unde este? Nu o pot pierde, nu pot trăi într-o lume fără ea. Viaţă de rahat. Este a doua oară când destinul se joacă cu mine, şi îmi ia tot ce iubesc mai mult, fără să îmi dea şansa de a mă bucura prea mult de persoana iubită.

Aud paşi alergând, dar stau liniştit, căci ştiu că este Alex cu Ana, deşi chiar dacă ar fi fost altcineva, nu garantez că aş fi putut să mă apăr, în halul în care sunt.

De data asta o să mă piş pe viaţa asta, pe destin. Nu o să mai las pe nimeni să mi-o ia, o s-o recuperez, chit că este ultimul lucru care îl fac în viaţa asta nenorocită!

Ana POV:

Îl găsim pe Costi, în genunchi, în mijlocul livingului, plângând. Alexa nu este nicăieri. În locul unde stătea ultima oară, este ditamai pata de sânge, dar ea a dispărut. Unde este sora mea? Nu am apucat să îi zic nimic… nu am apucat să îmi iau adio, iar acum… a dispărut. Nu, nu pot concepe aşa ceva, nu o pot pierde şi pe ea, e tot ce mi-a mai rămas, este sufletul meu şi nu pot permite să o pierd.

Urlu la Costi să se ridice, să facă ceva, nu poate permite să păţească ceva, el e cel care ar trebui s-o protejeze. Ştiu că nu este bine ce fac, că dau vina pe el, că îl tratez în halul ăsta, dar trebuie să-şi mişte curul şi să-mi aducă sora înapoi, vie. E vina şi a mea, nu ar fi trebuit să plec, ea a sărit în faţa mea şi a încasat un glonţ pentru

mine, şi tot ce am făcut a fost să fug. Ştiu că ea e cea care mi-a zis să o iau la goană, că dacă voi rămâne, o voi omorî, dar tot mă simt responsabilă. Ştiu că nu aş fi avut ce face, dacă aş fi rămas, dar cel puţin, aş fi murit cu ea, căci nu ştiu cum voi mai putea trăi fără ea, singura familie care mi-a mai rămas. Cum, Doamne, cum să trăiesc fără ea?

Îmi şterg lacrimile, când îl aud pe Costi zicându-i Alexandrei să-i cheme pe ceilalţi, că nu se va lăsa până nu o va aduce înapoi.

Ştiu că şi el este rănit, se vede cât de mult o iubeşte! Asta mă calcă pe nervi. Când, în sfârşit era fericită, îşi găsise dragostea după care tânjea atât de mult, sufletul-pereche, şi se întâmplă asta, nu e corect.

Amândoi îmi fac semn să-i urmez, şi îi ascult.

Ne îndreptăm spre maşină, când îi întreb:

‒ Unde mergem?

‒ Acasă la noi. I-am făcut o promisiune surorii tale, că voi avea grijă de voi, şi intenţionez să mă ţin de cuvânt, zice Costi. Pe ea nu am putut s-o protejez, dar pe voi da. Măcar de promisiunea asta să mă ţin!

Îl văd cât de distrus este şi îmi plânge sufletul pentru el, şi pentru sora mea. Tot ce pot face acum este să mă rog la Dumnezeu să aibă grijă de ea, să o ţină în siguranţă, până va reuşi Costi s-o găsească, căci sunt sigură că va muta şi munţii din loc pentru a o găsi şi a aduce-o înapoi la noi.

O aud pe Alex zicând că l-a pus pe Miguel să o aducă şi pe Georgiana la vilă, aşa ne va putea proteja pe amândouă mai bine.

Măcar ştiu că o voi avea pe ea, voi putea plânge pe umărul ei, căci din păcate altceva nu pot face, sunt neputincioasă în lumea asta supranaturală.

Costi POV:

Ne îndreptăm spre casă, acolo vom putea să ne adunăm, pentru a discuta strategia de a aduce-o înapoi pe Alexa. Trebuie să facem un plan, trebuie să aflăm unde o ţine javra aia ambulantă. Voi face tot posibilul să o aduc înapoi acasă, şi atunci nici că-i voi mai da drumul vreodată.

I-am pus pe Angelo să se ducă să-i caute pe ceilalţi protectori ai ei, vârcolacii. Alpha lor îmi jurase că va face tot posibilul să o ţină în siguranţă, că vor fi mereu cu ochii pe ea. Au multe explicaţii de dat. Le-am transmis prin Angelo că nu doresc să îi văd în forma de lupi, la întâlnire vreau ca toţi să fie în forma umană, iar Alpha lor va trebui să răspundă, să îmi explice ce dracu' s-a întâmplat. Vor trebui să lupte alături de mine, pentru a o aduce înapoi la mine.

E femeia pe care o iubesc, şi voi face orice pentru a o şti în siguranţă, inclusiv mi-aş da şi viaţa pentru ea, căci e tot ce iubesc pe lumea asta.

Alexa POV:

Încerc să deschid ochii, când simt iar acea durere sfâşietoare în abdomen… Descopăr că nu îi pot deschide, căci sunt legată la ochi. Respir adânc şi încerc să mă concentrez, deşi nu prea pot

din cauza durerii. Se pare că sunt într-o maşină în plină mişcare, căci simt numai zdruncinături, ce mai rău îmi accentuează durerea din abdomen.

Aud voci. Încerc să mă concentrez, poate o să pot auzi ce vorbesc.

Brusc, simt ca şi cum până acum aş fi avut urechile înfundate, şi acum şi-au revenit la normal, sunetele bruşte rănindu-mi timpanele. Îmi dau seama că mi s-a activat auzul vampirilor, căci auzul meu acum este de zece ori mai bun, iar matahalele trimise să mă răpească vorbesc în şoaptă, deci nu aş fi avut cum să îi aud.

Reuşesc acum să disting vocile şi să aud mai clar. Una din matahale zice:

– Ce facem cu ea? Şefu' a zis să nu o rănim, dar tu, ca un idiot ce eşti, ai împuşcat-o!

– Hei, nu e vina mea. De unde era să ştiu că va sări în faţa ei? De unde era să ştiu că are puteri de vampir? Şefu' nu ne-a zis nimic. Lasă că nu mai avem mult şi ajungem şi or să cheme un doctor pentru ea.

– Şi dacă nu rezistă până atunci, imbecilule? Nu ai văzut cât sânge a pierdut? Este o minune că încă nu a dat ortul popii! Tare mi-e că astea sunt ultimele ore ale tale pe acest Pământ.

Ce dracu' să fac? Cum să mă apăr? Ăştia sunt oameni, nu fiinţe supranaturale, deci nu îmi pot folosi puterile împotriva lor, iar de luptat nu pot lupta, sunt prea slăbită, nu o să fac faţă.

De-abia pot ţine deschişi ochii, din cauza pierderii de sânge, sunt şi foarte ameţită, cum să ies de aici, dacă nici nu pot sta pe picioare?

Cu ultimele puteri de care dispun, o strig în

gând pe Carmen, ca să nu fiu auzită de cei care m-au răpit. Sper din tot sufletul să-mi audă chemarea, e prima oară când o strig în gând, până acum îmi foloseam vocea. Dă, Doamne să mă audă.

Tocmai când îmi pierdusem speranţa, îşi face apariţia. Slavă Cerului.

– Alexa, eşti bine?

„Şşşşşt, nu vorbi, or să ne audă”, îi explic, în gând.

Îşi dă seama ce îi cer, şi începe să vorbească şi ea în gând.

– Dar unde suntem? Ţi-am auzit chemarea şi am venit, dar să fiu a naibii de ştiu unde suntem. Ce ţi-au făcut nenorociţii ăştia? Doamne, Alexa, ai pierdut mult sânge!

– Mi-am dat seama. De-abia pot rezista. Nu o să mai fiu mult timp conştientă, aşa că ascultă bine ce zic: sunt într-o dubă, cred, în mişcare. Sunt sigură că javra de Dimitri Volotov i-a trimis după mine. Partea proastă e că sunt oameni, Carmen. Nu a-mi pot folosi puterile împotriva lor, deci asta denotă că îmi cunoaşte slăbiciunile. Ce mă fac? Cum o să-i supravieţuiesc, până o să mă găsească Costi?

Nici nu ştiu dacă mi-a răspuns, căci idioţii ăştia au intrat în ditamai groapa, şi urlând de durere, mi-am pierdut cunoştinţa, într-un fel fiind fericită, căci nu voi mai simţi nimic.

Costi POV:

Sunt tare neliniştit, stăteam de vorbă cu,

Carmen, aşteptându-i pe vârcolaci să apară, când dintr-odată, aceasta dispare. Unde naibii s-a dus? O fi găsit-o pe Alexa? Dă, Doamne, răspunsul să fie afirmativ.

Ceilalţti mă privesc cum mă plimb de colo-colo, agitat şi nervos, dar niciunul nu îndrăzneşte să zică nimic.

Tocmai când mai aveam un pic şi începeam să urlu de neputinţă, din neant, apare Carmen.

– Unde ai fost? Ce s-a întâmplat? Ai găsit-o?

– Da, şi nu avem mult timp, Costi. Trebuie neapărat s-o găsim. A pierdut mult sânge, e foarte slăbită, şi asta nici nu e partea cea mai rea: Dimitri Volotov este într-adevăr cel care a răpit-o, dar cel mai grav e că îi ştie slăbiciunile. A trimis oameni n după ea, de aceea nici nu se poate apăra, deşi e foarte slăbită, şi de putea, nu ştiu dacă ar fi reuşit…

Imediat cum aud tot ce mi-a zis, mi se opreşte inima în loc. Cert e că orice ar fi, e pierdută, nu are cum să se apere singură. Încep să urlu de durere şi neputinţă şi arunc canapeaua în peretele opus, aterizând pe deasupra capetelelor celor prezenţi.

Nu pot să accept aşa ceva, trebuie să reziste. Ştiu că o să reziste, căci e cea mai puternică femeie pe care o ştiu. O să fac tot posibilul să o aduc înapoi, chit că o să pornesc un război.

O iubesc şi chit că o să îmi ia viaţa întreagă, o s-o recuperez, o s-o am din nou în braţele mele!

Capitolul 24Trădarea

Mă trezesc când îmi aud numele şoptit. Nu recunosc vocea, cine o fi? Încerc să deschid ochii, dar pleoapele grele îmi pică la loc. Încerc mai tare să-i deschid, căci simt un pericol, conştiinţa mă avertizează că sunt în pericol.

Reuşesc, şi ce văd pur şi simplu îmi opreşte inima în loc… este el, Dimitri Volotov. Dacă nu aş fi ştiut ce ştiu despre el, nu aş fi fost înfricoşată, orice femeie care l-ar vedea pe stradă ar leşina după el, ar dacă ar şti cine este cu adevărat…

Îl văd cum se uită la mine, îmi dă fiori, şi nu acel gen pe care mi-i dă Costi. Când mă uit la el, tot ce văd e imaginea cu el, când îmi omoară sora.

– Frumoasa Adormită s-a trezit! Cum te simţi? În curând o să fii ca nouă.

Auzindu-i vocea, a fost ca un semnal de alarmă, imediat reacţionând. Mă concentrez, dorindu-mi să-l văd arzând în flăcări, dar nu funcţionează! De ce?? Probabil şi-a dat seama ce am încercat să fac, căci bufneşte în râs.

– Scumpa mea Alexa, eşti aşa amuzantă, îmi spune şi începe iar să râdă. Puterile tale nu funcţionează pe mine, cel puţin nu aici.

Îmi vede chipul plin de surprindere, şi îmi zice:

– Mă întreb: oare eşti surprinsă de faptul că îţi ştiu slăbiciunile, sau de faptul că tu nu ţi le ştii? Interesant… cred că e timpul să îţi predau o lecţie în privinţa istoriei Aleselor!

Se aşază pe un scaun, aproape de patul pe care sunt culcată. De-abia acum, reuşesc să îmi iau ochii de pe el şi să mă uit în jurul meu, realizând că nu sunt în vreo celulă, ci într-o

cameră normală. De ce nu m-au închis într-o celulă, chiar nu le par nici măcar un pic periculoasă? Nici nu ştiu, să mă simt recunoscătoare, sau jignită?

Problema care nu îmi dă pace este: de ce nu îmi funcţionează puterile? El a specificat că nu îmi vor funcţiona aici. Dar ce are camera aceasta de nu îmi permite? Plus că sora mea nu mi-a spus niciodată că ar exista ceva ce m-ar împiedica să mi le folosesc. Ce naibii se întâmplă? Văzându-mi reacţia, sau mai bine zis, lipsa de reacţie, probabil îşi dă seama că nu ştiu nimic, căci îmi zice:

– Săraca de tine, zici că ai picat de pe Lună. Cei responsabili să te ajute şi să te facă o Aleasă demnă de acest nume, pur şi simplu nu şi-au făcut treaba. Trebuiau să te avertizeze că, la fel ca Superman, ai şi tu parte de kryptonita ta. Nu eşti infailibilă, îmi pare rău să te dezamăgesc.

– Despre ce dracu' vorbeşti?? Este o pură întâmplare că nu am reuşit să te fac să arzi în flăcările Iadului, probabil din cauza rănilor suferite recent, asta nu înseamnă că am slăbiciunile lui Superman, mai ales că tu, un tembel notoriu, le ştii! Am urlat cât m-au ţinut plămânii, iar el tot ce face, când îmi termin discursul, este să înceapă să râdă... din nou. Doamne, cât îl pot detesta! Mă omoară gândul că nu îl pot extermina, aşa cum merită. Trebuie să fac cumva să scap de aici, să îmi recapăt puterile şi să mă „ocup” de el.

– De ce râzi ca un dobitoc ce eşti? Ce ţi se pare aşa amuzant?

– Tu! Tu eşti cea care mă face să râd, eşti aşa

amuzantă când te enerzezi, dar mai ales când văd că eşti aşa debusolată şi neajutorată. Mă gândesc cum naibii ai reuşit să îmi omori atâţia angajaţi buni, din moment ce nu eşti în stare de nimic.

─ Spui asta acum, când mă ţii în această cameră, unde nu îmi pot folosi puterile, dar sunt curioasă ce s-ar întâmpla dacă am lupta de la egal la egal. Ce zici, încercăm?

─ Bună încercare, dar nu îţi face speranţe.

─ Exact cum credeam, toată această faimă a ta, este exagerată. Nu eşti decât un laş nenorocit, înconjurat de namile, pentru a se simţi puternic şi pentru ca alţii să poarte bătăliile tale. Un laş impotent!

Imediat se înnegreşte la faţă şi se repede la gâtul meu. Mă ţine atât de strâns, încât de-abia pot respira, şi îmi zice:

─ Nu mă provoca! La cât de neajutorată eşti acum, mi-ar fi foarte simplu să te ucid, mi-ar lua decât câteva secunde, aşa că nu întinde coarda.

În câteva secunde, iar îşi schimbă dispoziţia, zâmbindu-mi şi vorbindu-mi, cum vorbeşte un profesor cu unul din elevii lui, uşor retardat. Pe bune?? Are dublă personalitate, sau pur şi simplu, nu are toate ţiglele pe casă.

─ Acum, că am reuşit să îţi închid guriţa aia frumoasă a ta, să începem lecţia, ce zici? Bun, revenim la faptul că nu îţi poţi folosi puterile în această cameră. De fapt, nu camera este de vină, ci cătuşele de la mâna ta.

Mă uit unde indică privirea lui, şi parcă brusc aczum am fost aruncată pe planeta Pământ. Ce dracu' se întâmplă cu mine? De ce sunt atât de

debusolată şi aeriană? De obicei sunt foarte atentă la tot ce mă înconjoară, dar acum nu ştiu şi nu văd nimic clar.

─ Ce dracu' mi-ai dat, de sunt aşa ameţită? Şi ce naiba legătură au cătuşele cu puterile mele?

─ Ţi s-au administrat calmante, din cauza rănii, practic eşti drogată, dar stai liniştită, efectele or să dispară în curând. Cât despre cătuşe, dacă nu m-ai mai întrerupe, ţi-aş zice!

Tac din gură şi îmi înghit orgoliul, căci chiar vreau să ştiu ce naibii se întâmplă. De ce nu îmi pot folosi puterile?

─ Bun, revenind la discuţia noastră: cătuşele sunt de vină, căci conţin un element, ce îţi opresc puterile din a funcţiona. Nu ghiceşti care e acela?

─ Spune odată, nu suntem la şcoală şi nu sunt eleva ta, aşa că nu te mai da în spectacol. Ce conţine? Care este slăbiciunea mea?

─ Gândeşte logic, draga mea. Ai puteri ale vampirilor, nu? Conform legii universului, şi cum tu eşti echilibrul dintre cele două lumi, trebuie să existe un echilibru şi în puterile tale, nu? Deci, gândind logic, de la vampiri nu se putea să iei şi din puteri, trebuia să ţi se dea şi din slăbiciunile lor, nu?

Mă uit la cătuşe şi îmi dau seama despre ce vorbeşte: sunt alergică la argint, la fel ca vampirii. Nenorocitul, ca să se asigure că nu o să opun rezistenţă, mi-a pus cătuşe de argint la mâini.

─ Dar de ce nu mă arde? Am văzut ce face argintul celor ca tine, deci de ce nu îmi face şi mie acelaşi lucru?

─ Pentru că în fond, nu eşti vampir, doar deţii

din puterile noastre. Argintul doar te împiedică să îţi foloseşti puterile. Acum îţi dai seama de ce nu eşti într-o celulă? Pentru că nu ai cum să îmi faci rău, nici mie, nici nimănui. Eşti inutilă! De aceea am venit să îţi fac o propunere, şi ai face bine să te gândeşti îndelung la ea, căci de ea depinde dacă trăieşti sau mori.

Îmi vine să urlu, la gândul că sunt la mâna lui şi nu pot face nimic ca să mă apăr, tot ce îmi doresc e să îi pun capăt zilelor, şi să mă întorc la cei pe care îi iubesc. Numai gândul că în curând, or să vină după mine, mă ajută să rezist. Până atunci, nu am de ales, decât să îi ascult bazaconiile monstrului din faţa mea.

– Ce propunere?

– Am chemat o vrăjitoare. Dacă îmi accepţi propunerea, va face un ritual, în care îmi va transfera puterile tale. Asta numai dacă tu eşti de acord să mi le cedezi. Aşa, rămâi în viaţă, căci nu o să mai fie nevoie să îţi mănânc inima. Te fac vampir, şi rămâi alături de mine, dacă nu…

– Îmi mănânci inima, got the point. Nu este nevoie să mă gândesc la această propunere, căci răspunsul este nu! Nu o să las niciodată un psihopat ca tine să aibă puterile mele, prefer să mor. Nu o să îmi trădez predecesoarele pentru tine, prefer să mor. Sper că am fost destul de clară!

Începe să urle de nervi şi aruncă scaunul pe care stătea, tocmai în partea cealaltă a camerei. Se îndreaptă fulger spre mine, mă strânge de gât, ridicându-mă în aer, astfel luându-mi răsuflarea. În sfârşit, acum îşi arată adevărata faţă, aceea a unui

monstru, avid după putere şi sânge.

– Nu mă provoca, Alexa, altfel îţi jur că o să ajungi la fel ca surioara ta. Şi ea m-a refuzat, şi a sfârşit cu inima scoasă din piept!

Termină de urlat şi mă aruncă în pat, el punându-se deasupra mea. Mă lupt să îl dau de pe mine, dar pur şi simplu nu am putere, sunt prea slăbită. Îmi smulge bluza şi rămân în sutien. Mă zbat, încercând să îl arunc de pe mine, dar nereuşind, încep să urlu. Nu mi se poate întâmpla aşa ceva! Nu îl pot lăsa pe psihopatul ăsta să mă violeze, prefer să mă omor. Numai gândul că m-ar atinge şi că ar intra cu forţa în mine, mă face să vomit! Urlu cât mă ţin plămânii şi îl lovesc cu pumnii, dar nu se clinteşte nici măcr un milimetru. Nu, nu se poate întâmpla aşa ceva, nu mie!

– Nu te mai zbate, mai rău mă exciţi. O să fii a mea, fie că vrei, fie că nu. Crmen mişcăpat, dar nu voi lăsa istoria să se repete. Vei fi a mea, orice-ar fi. Nu va veni nimeni după tine, de asta sunt sigur!

– Prefer să mor! Îmi vine să vomit numai când îţi simt mâinile pe mine. Mă omor dacă te atingi de mine, ai înţeles?? Nu o să câştigi nimic astfel, nici puterile mele, nici inima mea. Şi orice ai zice, ştiu că el vine după mine! Costi va veni, orice-ar fi, căci mă iubeşte! Un cuvânt ce tu nu ştii ce înseamnă. Un monstru ca tine nu ştie ce e aia dragoste.

În secunda doi, mă pălmuieşte. Simt că mi-a luat foc obrazul, din cauza forţei cu care m-a lovit, dar continui să urlu.

– Te urăsc! Vedea-te-aş arzând în focurile

Iadului! Asta e tot ce îmi doresc!

După ce termin de urlat, încep să îi aplic pumni în piept, în speranţa că o să reuşesc să îl dau jos de pe mine, dar pe cine păcălesc? Nu am destulă forţă, dar să fiu eu a dracu' dacă o să-l las să mă violeze, prefer să îmi pun singură capăt zilelor.

Îmi prinde mâinile şi mi le ţine strâns asupra capului (de parcă nu erau de ajuns cătuşele). Îmi spune:

– Scumpo, de la început, aţi avut un trădător printre voi, care m-a ţinut la curent cu tot. El va sabota încercările iubiţelului tău de a te găsi. De aceea ştiu că niciodată nu te va găsi, şi în seara asta, vei fi a mea, îmi voi pune amprenta asupra corpului şi sufletului tău.

Imediat cum îşi termină discursul, îmi smulge sutienul şi începe să mă strângă de sâni, expunându-şi punctul de vedere. Încep să mă zbat, chit că ştiu că mă lupt degeaba, nu am nicio şansă să îl opresc, dar nu aş suporta gândul că nu m-am luptat până la ultima suflare. Împotrivirea mea! provoacă şi mai multă plăcere, şi acest gând îmi face stomacul să mi se întoarcă pe dos. Se freacă de mine, să îi simt dorinţa, şi încep să plâng, dându-mi seama că nu am cum să îl opresc, viaţa mea este distrusă. Deşi mă lupt şi tot încerc să îi aplic un şut în gură, nenorocitul tot reuşeşte să mă dezbrace, rămânând doar în lenjeria intimă.

Încep să urlu şi să plâng, în acelaşi timp, luptându-mă cu el, deşi ştiu că este în van. Se pune iar deasupra mea, mângâindu-mi piele, şi ştiind că nu mai am nicio şansă să mă opun, mă

gândesc la el… iubirea vieţii mele, Costi… îmi imaginez că sunt în braţele lui, că el e cel care mă iubeşte, singurul ce are dreptul să mă atingă. Plâng, pentru că orice aş face, nu pot înlocui imaginea acestui monstru cu cea a lui Costi, şi tot ce-mi doresc e să nu mai simt nimic, să îmi teleportez mintea într-un loc doar al meu, unde să uit de tot, să uit tot ce mi se întâmplă acum, dar nu pot. Nu pot să îl las să-mi facă tot ce vrea el, nu pot să stau fără să lupt! Când văd că îşi dă boxerii jos, încep să urlu şi să mă lupt mai crâncen chiar şi decât până acum, ştiind că mai are un pic şi o să obţină ce vrea de la mine. Acest gând mă omoară! Psihopatul râde când vede că mă lupt mai abitir şi că am început să plâng. Ştiu că nu mai am nicio scăpare, dar jur că într-o zi o să mă răzbun, o să ilie să sufere mi mult decât sufăr eu acum. Se pune iar deasupra mea, după ce îşi dă jos boxerii şi după ce a terminat râzând de mine, şi ştiu că s-a terminat, nu mai am nicio şansă să scap, nenorocitul ăsta îmi va distruge viaţa!

Tocmai când era pe cale să îşi pună planul în aplicare, cineva bate cu pumnii în uşă, iar el se opreşte. Oricine ar fi, mi-a salvat viaţa şi onoarea. Se ridică din pat, înjurând şi aruncându-mi hainele rupte, zicându-mi să mă îmbrac. Cu cea mai mare plăcere, îmi acopăr goliciunea, mulţumindu-i lui Dumnezeu că m-a scăpat de acest Iad. Se opreşte din drum şi se uită la mine, zâmbindu-mi, iar mie mi se întoarce stomacul pe dos.

– Vom continua, prinţesă, stai liniştită. Nimic nu mă va împiedica să te fac a mea.

– Prefer să mor, m-ai auzit? Prefer să fiu

torturată şi ruptă în bucăţi, decât să te las să mă faci a ta. Numai faptul că acum ai reuşit să mă atingi, mă face să vomit şi să vreau să-mi iau viaţa. Nu voi aparţine nimănui, Decât lui Costi. Sunt a lui. Poate vei putea pune săpânire pe corpul meu, dar pe sufletul meu niciodată. De fiecare dată când mă vei atinge, îmi voi imagina că sunt cu el, sufletul meu pereche. Gândul că tu mă atingi, îmi provoacă scârbă. Nu eşti decât un laş, o imitaţie de bărbat, niciodată nu te vei putea compara cu el! Termin de urlat, dar în loc să îmi trag sufletul, să respir uşurată, mă trezesc cu el iar deasupra mea, dar de data asta, aplicându-mi pumni. Prefer durerea fizică, prefer să mă rupă în bătaie, decât să îl simt în mine. Îmi aplică pumni încontinuu, de nici nu îmi mai simt faţa. Se opreşte când este iar întrerupt de bătăile puternice din uşă. Se dă jos de pe mine, şi se duce spre uşă. Mă întind pe o parte, în poziţia fetală, acoperită de hainele rupte, rugându-mă să plece odată, să nu îi mai văd mutra de psihopat, dar de data asta nu îmi mai este ascultată ruga, căci se întoarce, zicându-mi că cineva a venit să mă vadă, iar când mă uit în direcţia lor, inima îmi stă în loc, când îmi du seama cine este. O persoană la care am ajuns să ţin enorm, care m-a trădat, fiind de părea acestui monstru. Doare mai rău decât aceste răni care le am pe tot corpul. Trădarea doare mai tare!

– Bună, „pisicuţo”, îmi zice cu scârbă în voce.

Eu sunt cea care ar trebui să simt scârbă faţă de acest trădător, nu el. Mă uit încontinuu la el, nevenindu-mi încă să cred, dar când le văd privirile pline de ironie, realizez că este adevărat,

am fost trădată de una din persoanele în care aveam încredere şi la care ţineam. Lacrimi nestingherite îmi curg pe obraji, făcându-mă să realizez că sunt pierdută!

Capitolul 25 – Tortura…

Mă uit la el, parcă încă nevenindu-mi să cred. Cum poate fi soarta asta atât de crudă?

Nu sunt genul care să aibă încredere atât de uşor în cineva, dar ştiind că el fusese prietenul lui Costi şi a lui Carmen de atâţia ani, am zis că este de încredere. Cât am putut să mă înşel. Nu am să mi-o iert niciodată. Numai gândul că el este aşa de aproape de familia mea, îmi vine să vomit. Cum aş putea să îi avertizez? Cum?

Se uită la mine cu atâta scârbă, de parcă aş avea râie, de parcă aş fi ultima curvă de pe stradă.

– Ce te uiţi aşa la mine, jigodie? Asta este opera ta, ce nu-ţi convine?

Mă uit cu aceeaşi scârbă cu, care m-a privit el mai devreme.

– Mă uit la tine, la cum ai decăzut.

– Eu sunt cea care am decăzut? Eu? Uită-te în oglindă, javră. Nu eşti decât un laş nenorocit, o jigodie cu două feţe. Nu îmi vine să cred cum de am avut încredere în tine. Nici nu vreau să îmi imaginez cum ar reacţiona Carmen dacă ar afla de trădarea ta.

Începe să râdă, imediat cum îmi termin tirada, şi când termină, zice:

– Nu a aflat în atâţia ani de trădarea mea, nu cred că o să afle acum, mai ales că tu nu mai ai

mult de trăit. Nu or să ajungă la timp să te salveze, de asta m-am asigurat eu, trimiţându-i pe piste false.

Sau şi analizez tot ce a zis: în atâţia ani??? Oare de cât timp lucrează pentru nenorocitul ăsta?

Probabil văzând că am căzut pe gânduri şi analizez ce a zis, continuă:

– Ca să îţi dau un indiciu… lucrez cu Dimitri de peste douăzeci de ani.

Imediat cum termină de vorbit, mă simt ca şi cum cineva mi-ar fi dat în cap cu un bolovan. Douăzeci de ani! Nenorocitul ăsta…

Nici nu îmi termin gândul, că şi sar la el, chit că nu am forţă suficientă, dar simt atâta ură pentru el în momentul de faţă şi văd roşu în faţa ochilor, că nici nu mai gândesc bine. Ajung lângă el şi îi aplic cu toată forţa de care dispun, un şut direct în ouă (na, nu trebuie să am forţă supranaturală ca să pun jos un vampir… doar este bărbat, nu?). Se chirceşte de durere şi cade în genunchi, înjurând de mama focului, dar asta nu mă opreşte. Încep să lovesc ca o nebună, poate poate oi reuşi să îi provoc ceva mai multă durere. Dimitri stă, priveşte şi râde, ce prietenie pe ei! Lovesc până nu îmi mai simt pumnii, şi blestem şi ziua în care s-a născut!

– Monstrule! Te urăsc şi chit că o să fie ultimul lucru care o să-l fac pe lumea asta, o să te distrug. O să-ţi dau foc şi o să privesc cum arzi în focurile Iadului, râzând, javră ordinară! Mi-ai omorât sora, nenorocitule!

Continui să lovesc, iar el zbiară la Dimiri:

– Ia-o de pe mine, a înnebunit! Ia-o, până nu îmi pierd raţiunea şi o omor!

– Ce să-ţi fac, dragul meu Diego? Culegi ce ai semănat. Era de aşteptat că într-o zi se va afla adevărul, nu? Erai conştient ce rişti când ai început să lucrezi pentru mine, când ai trădat-o pe Carmen, nu?

Mă smuceşte de pe trădătorul de Diego, eu încă luptându-mă să scap, ca să-i scot ochii acelui Iuda, iar Dimitri continuă:

– Niciodată să nu mă mai ameninţi în propria casă! Va muri când vreau eu, nu când vrei tu! Dacă te atingi măcar de un fir de păr din capul ei, jur că îţi smulg inima din piept.

Mă aruncă pe pat, în cădere dând de unul din colţuri, astfel steluţe începând să-mi joace în faţa ochilor. Încerc să rămân trează, dar nu pot. Fiind deja lipsită de puteri, las întunericul să mă înghită. Ultimul gând raţional care îl mai am este setea de răzbunare. Îi voi fce pe toţi să plătească, orice-ar fi… pe Dimitri, pentru tot ce i-a făcut lui Carmen, şi pe Diego, pentru trădarea lor. Toţi vor plăti, de la mic la mare. Jur pe cuvântul meu de Aleasă!

Costi POV:

De ore întregi tot aştept să vină Diego de unde dracu' o fi plecat. Zicea că s-ar putea să fi dat de o pistă dar nu îmi zice încă, în caz că se înşală. Dacă mi-ar fi zis acest lucru în faţă şi nu la telefon, nu ar fi avut nicio şansă să plece fără mine, mai ales din cauza a tot ce simt, transmis

din partea ei… atâta durere, şi fizică şi sufleteşte… dacă mai durează mult până o s-o găsesc, o să înnebunesc! Idioţii ăştia din haită încă nu au ajuns, mi-au transmis că s-au pus pe căutat şi că or să vină când or să aibă ceva concret de zis. Nu ştiu cât o să mai rezist aşa. Iar ea… câtă durere simte… oare cât o să reziste? Doamne, te rog, dă-i putere, până o să ajung la ea. Ajută-mă să o găsesc, nu mi-o lua! Nu cred că aş putea trăi într-o lume fără ea!

Carmen face drumuri între Bătrâni şi mine, disperată că nu o poate simţi niciunul din ei, nu o pot localiza. Numai eu sunt cel care o poate simţi, şi asta numai din cauză că i-am dat din sângele meu în acea seară în club, când a fost atacată. Dar tot degeaba. Cu ce mă ajută să o simt, dacă nu o pot găsi? Da, cel puţin ştiu că e în viaţă, dar în ritmul ăsta, până o s-o salvăm, o să înnebunesc! Atâta durere! Nenorociţii ăia o torturează, în toată viaţa mea de vampir, nu am simţit atâta durere. Noroc că este puternică, dar orice om are o limită. Ce se va întâmpla când ea va ajunge la capătul puterilor şi nu voi fi acolo s-o scot din Iad? Nici nu vreau să îmi imaginez.

Trebuie să fac ceva rapid, nu mai pot continua aşa.

Sunt întrerupt din contemplarea gândurilor mele de către Carmen. Apare în faţa mea, având acea privire compătimitoare… nici nu este nevoie să mai întreb, nu au găsit-o. Unde dracu’ or fi dus-o? Zici că a înghiţit-o pământul. Şi idiotul ăsta de Diego nu mai vine odată. Unde naibii s-o fi băgat şi ăsta?

Deocamdată simt linişte de la Alexa... o fi inconştientă, dar când s-o trezi? Prin ce or s-o mai facă nenorociţii ăia să treacă? Jur că o să-i scot inima din piept acelei javre, dar înainte o să-l fac să simtă dureri cum nu a mai simţit vreodată în viaţa lui! Chit că o să fie ultimul lucru care o să-l fac în viaţa asta.

─ Încetează să te mai plimbi de colo colo prin tot livingul, mă ameţeşti. Ce rezolvi? Se ia de mine Anais.

Ce dracu' să înţeleagă ea? Nu cred că a simţit vreodată în viaţa ei ce simt eu pentru Alexa. Dacă ar fi simţit, m-ar fi înţeles. Disperarea că ea este acolo, trecând printr-un adevărat infern, şi eu sunt aici, nefăcând nimic, mă omoară.

─ Ar trebui să te odihneşti puţin, Costi, îmi zice Carmen. Nu rezolvi nimic dacă te extenuezi în halul ăsta. Când o să fie să o găsim, o să fii prea obosit pentru a lupta. Asta vrei? Ca Alexa să te vadă murind? Gândeşte logic, pentru numele lui Dumnezeu!

Văzând că nu mă las înduplecat şi nu am de gând nici măcar pentru o secundă să închid ochii, îi face semn lui Anais, gen de accept, dar cândimi dau seama ce vor să facă, e prea târziu, căci deja a ajuns lângă mine, sucindu-mi gâtul, întunericul înghiţindu-mă.

Alexa POV:

Mă trezeşte o durere îngrozitoare de cap, e ca şi cum cineva mi-ar fi aplicat o lovitură de ciocan drept în moalele capului. Deschid ochii şi

privesc în jur, încercând să îmi dau seama unde sunt, căci nu mai sunt în cameră, sunt într-un loc rece, umed şi pur şi simplu creepy. Nu este pic de lumină naturală aici, tot provine de la lămpi. Mă simt ca şi cum m-aş fi întors în trecut, fiind ţinută ostatică într-unul din acele închisori medievale, în beciuri. Pe bune? Unde naibii m-a adus monstrul ăsta? Şi oare cât timp am fost inconştientă?

— Bună dimineaţa rază de soare. În sfârşit ai catadicsit să te trezeşti. La fix, căci avem treabă cu tine. Presupun că ai văzut în ce poziţie te afli, nu? Aşa că nu mi-aş face iluzii că ai avea vreo şansă să ieşi de aici.

Mă uit mai bine, şi sunt legată de un fel de masă, dar una verticală. Ca şi cum m-ar fi legat de un perete, numai că acesta este din lemn, şi nu ştiu de ce am impresia că nenorocitul ăsta se pregăteşte să mă tortureze, şi nu cum a făcut-o până acum, cu simpla lui prezenţă, nu, ci la propriu. Doamne, cât o să mai pot rezista în ritmul ăsta? Nu sunt atât de puternică precum crezi, am nevoie de el, Te rog, trimite-mi-l! mai am un pic şi încep să plâng, dar înghit în sec şi zâmbesc, nu o să îi dau acestui nenorocit satisfacţia de a mă vedea iar aşa şi nici cea de a mă auzi urlând de durere. Acum, ce o vrea Dumnezeu.

— Cum am zis şi ieri, o să îţi dau şansa să te gândeşti serios la oferta mea. De aceea o să îţi fac cunoştinţă cu una din vrăjitoarele mele.

De nicăieri, apare în faţa mea cea mai dezgustătoare creatură care am văzut-o în viaţa mea. Plină de bube pe faţă, atât de mari, şi zici că sunt pline de puroi. Îmi zâmbeşte şi în acel

moment, mi se întoarce pe dos stomacul când văd ce dinţi negri are. Se apropie de faţa mea, pentru a mă vedea mai bine, şi respiraţia ei puturoasă pur şi simplu îmi provoacă o stare de rău.

– Când o să termini cu ea, vreau să mi-o dai mie, vie sau moartă. Ce piele catifelată, de bebeluş are! O să îmi fac o nouă piele din ea! îi zice lui Dimitri, făcându-mă să îmi fie şi mai scârbă de ea. Ca să îi demonstrez acest lucru, o scuip în faţă (cine ştie, poate saliva mea o s-o facă, într-un mod miraculos să arate mai bine), deşi nu prea cred să existe miracole atât de mari. Începe să urle, şi înainte de a apuca să mă lovească, este oprită de Dimitri.

– Să nu îndrăzneşti! Va fi lovită şi torturată când zic şi vreau eu!

Imediat o văd cum înghite în sec, aplecându-şi capul. Cât de puternică să fie, dacă se sperie aşa de el? Eu ştiam că vrăjitoarele, mai ales cele desfigurate în halul ăsta, sunt extrem de puternice, dar se pare că m-am înşelat.

– Deci, să continuăm. Te-ai decis? Vei accepta să îmi transferi puterile sau nu?

– Nici moartă! Poţi să-mi faci ce vrei, poţi să mă torturezi, dar niciodată nu o să las un monstru ca tine să deţină atâta putere, aş condamna rasa umană.

– Hmm, se pare că va trebui să fiu ceva mai convingător. Diego!

Ca un căţeluş care imediat cum este strigat de stăpân, a şi apărut, având întipărit pe faţă acel zâmbet sadic care l-am văzut pentru prima oară ieri. Se pare că îi este pe plac treaba care i s-a

dat!

– Te voi lăsa să îţi iei revanşa pentru ieri, dragă Diego, dar să nu exagerezi! O vreau vie, capisci? Poţi s-o faci să sufere cât vrei tu, atâta timp cât nu mi-o omori.

– Am înţeles, şefu', îi zice cu o ironie în glas, ce a fost imediat percepută de mine, dar se pare că imbecilul de Dimitri nu s-a prins.

Pleacă, lăsându-mă singură cu torţionarul meu. Se pare că este pus pe fapte mari! Dă, Doamne, să rezist!

Îmi rupe bluza, lăsându-mă cu sânii la vedere, tot ca să mă umilească mai bine, presupun. Mă priveşte mai bine, şi începe să mi-i frământe, făcându-mă să îmi fie greaţă. Îl scuip în faţă, zicându-i cât de scârbă îmi este de el şi atingerile lui, şi mă trezesc cu un pumn în maxilar. Deja nu mi-l mai simt, cu bătaia de aseară, aşa că poate da cât vrea, nu o să-mi schimb părerea.

– Norocul tău că nu te pot atinge, că altfel te-aş fi futut până ţi-ar fi sărit ochii din cap, şi m-aş fi asigurat că o să doară, aşa cum merită curvele ca tine.

– Curvă e mă-ta, care a născut o altă curvă masculină.

Imediat se înnegreşte la faţă, aplicându-mi un pumn în stomac, de m-a lăsat fără respiraţie. Ştiu că mi-o cer cu lumânarea, dar oricum o să mor, m-am împăcat cu gândul ăsta, aşa că măcar să mor fiind eu.

Se duce şi aduce o găleată cu apă, şi nişte aparate, seamănă cu nişte padele de resuscitare. Acum ştiu cum are de gând să mă tortureze. Mă

va electrocuta, asta dacă inima mea îi va permite pentru mult timp, căci fiind şi aşa slăbită, nu ştiu cât va dura până mi se va opri şi voi muri.

Aruncă cu apa rece ca gheaţa pe mine, şi înainte de a pune acele chestii pe pieptul meu, zâmbeşte!

În secundele următoare simt o durere cum nu am mai simţit în viaţa mea. Tot curentul care trece prin mine, îmi ia răsuflarea, e ca şi cum m-ar înjunghia iar şi iar şi iar! Zbier în sinea mea, căci încă mai am cât de cât putere să rezist, să nu îi dau satisfacţia de a mă auzi urlând de durere.

Am citit odată, nu mai ştiu unde, că un om, de fapt, mintea unui om este în stare de a face multe minuni, inclusiv de a transforma durerea în ceva frumos. Adică, un om când simte o asemenea durere de îi paralizează corpul, îşi poate crea un loc imaginar, unde se poate duce pentru a scăpa! Ar trebui să încerc, căci nu ştiu cât pot rezista, deja m-a electrocutat de două ori şi simt că nu mai pot.

Închid ochii, imaginându-mi locul unde a început totul, locul unde am simţit că sunt vie pentru prima dată. Locul în care era să fac pentru prima dată dragoste cu el, sufletul meu pereche. De ar fi fost şi el aici.

Se pare că funcţionează. Încă simt ce îmi face acea javră, dar nu la cote aşa de maxime! Numai aşa pot rezista, sper doar să ţină acest efect.

Aud paşi în spatele meu! Mă întorc să văd cine sau ce este, şi mi se opreşte inima la priveliştea din faţa mea. Este el, Costi, iubirea

mea. Alerg la el, sărindu-i în braţe şi începând să plâng.

Mă eliberez de toată durerea ce am simţit-o de când laşul ăla m-a răpit. Îl strâng tare în braţe, parcă a mă asigura că nu este o nălucă, dar ştiu, în adâncul sufletului, că nu este el!

– Alexa mea, eşti chiar tu? Nu visez?

Începe să plângă şi el, în acelaşi timp ştergându-mi lacrimile de pe chip.

– Nu este adevărat nimic din toate astea, iubire, aş vrea să fie… ăsta este un loc creat de mintea mea, pentru a suporta tortura la care sunt supusă, îi zic în timp ce plâng. Pur şi simplu nu mă pot opri, am ţinut atât de mult în mine, pentru a nu le da satisfacţie, iar acum nu mă mai pot opri.

– Ce tortură? Ce îţi face nenorocitul ăla, Alexa? Când o să pun mâna pe Dimiri, o să-l rup în bucăţi.

– Nu Dimiri este cel care mă torturează, ci Diego.

– Ce??! Nu e posibil, Diego este de partea noastră, acum este plecat să te caute!

– Este plecat de aseară, nu?

– Da…

– Ei bine, m-a găsit, dar nu în felul în care crezi tu. Nenorocitul lucrează pentru Dimitri de peste douăzeci de ani. El este cel care i-a servit-o pe Carmen pe o tavă de argint! Este un trădător!

Îl văd cum se pregăteşte să mai zică ceva, dar este întrerupt de strigătul meu de durere. Cel puţin aici, pot să ţip de durere!

Mă chircesc, iar el vine, mă ia în braţe şi mă întinde pe iarbă, zbierând la mine să rezist, să nu

plec.

Încerc, chiar încerc. Respir, expir, şi o ţin aşa până simt că dispare încetul cu încetul durerea.

Când vede că mi-a trecut, abia atunci se calmează şi el.

Îmi mângâie chipul atât de tandru, încât îmi vine iar să plâng, şi mă întreabă:

─ Ce ţi-au făcut? Zi-mi, te-au atins?

Lacrimi nestăvilite îmi curg pe obraz, astfel dându-i răspunsul, dar când văd că începe să plângă şi să tremure de nervi, îi zic:

─ Nu m-a violat, într-un fel, Diego mi-a făcut un bine apărând tocmai când laşul acela nenorocit mai avea un pic şi… nu am putut, Costi, nu am putut să mă apăr, îi zic, zbierând şi plângând în acelaşi timp. Nu am putut să îmi folosesc puterile, din cauza acestor cătuşi de argint…

Vreau să i le arăt, dar descopăr că nu le mai am. Se pare că în lumea aceasta creată de mine, nu le am. Mai bine!

─ O să îi omor pe toţi, unul câte unul! Îţi jur că vor plăti cu sânge pentru ce ţi-au făcut, chit că o să fie ultimul lucru care o să-l fac în viaţa asta, îmi zice şi începe să plângă.

Îi şterg lacrimile, exact cum a făcut şi el pentru mine, şi îi zic:

─ Fă-mă să uit! Fă-mă să uit durerea şi umilinţa care am simţit-o. Adu-mi aminte ce înseamnă să fiu iubită de tine!

─ Dorinţa ta este ordin pentru mine, prinţesă.

Imediat cum a terminat de vorbit, se năpusteşte asupra buzelor mele. Ce dor îmi era de săruturile lui, să îl simt lângă mine…

Îmi dă bluza jos de pe mine (se pare că mintea mea a reprodus bluza care o aveam în acea zi) şi rămân în sutien. Mă priveşte admirativ, şi îl văd cum înghite în sec, înainte de a-mi spune:

– Te iubesc cum nu am iubit vreodată. Nu o să încetez niciodată să te caut, ţi-o jur!

Cum termină de vorbit, se năpusteşte iar asupra buzelor mele, nedându-mi şansa să răspund. Imediat zboară şi sutienul de pe mine şi începe să-mi frământe sânii, scoţând un geamăt de plăcere de la mine. Doamne, cât îl pot iubi şi ce dor îmi este de el. Îmi dă şi colanţii jos şi lenjeria, rămânând goală sub el. Mi-era dor de senzaţia asta, piele pe piele. Nici nu am observat când s-a dezbrăcat şi el, căci deja îl simt în mine. S-a împins atât de brusc, încât am urlat de plăcere. Face mişcări de du-te-vino, în timp ce îmi masează sânii, dar se uită adânc în ochii mei. Văd atâta dragoste în ai lui, încât încep să plâng şi îi zic:

– Te iubesc atât de mult, încât simt că nu pot respira când nu eşti lângă mine. Te iubesc! Urlu, în timp ce orgasmul ne cuprinde pe amândoi, în acelaşi timp, simţind şi o durere groaznică pe omoplatul drept, şi nu cred că este de la tortura aplicată.

Aceeaşi durere o simte şi el, căci ditamai grimasa îi apare pe chip. De la ce o fi?

Mă mângâie pe păr şi îmi depune un sărut pe frunte, înainte de a se ridica de pe mine.

Îmi zice:

– Uită-te pe omoplatul meu drept, ce vezi?

Fac exact cum a zis şi rămân perplexă când îmi dau seama de la ce venea atâta durere. Are un

semn în formă de lună plină pe omoplat. Când îi zic, mă întoarce cu spatele la el şi îmi zice:

– Şi tu îl ai! Ştii ce înseamnă asta, nu?

Când îmi dau seama de semnificaţia acestor semne, încep să plâng în mod incontrolabil.

– Eşti sufletul meu pereche, exact cum a zis profeţia, am devenit unul.

Mă sărută cu atâta dragoste, încât simt că o să mă topesc.

– Nu aveam nevoie de profeţie ca să ştiu asta, dar mă bucur că acum te-ai convins şi tu. Acum înţelegi că nu voi înceta niciodată să te caut? Te iubesc prea mult, pentru a te lăsa să ieşi din viaţa mea. Eşti a mea!

Nu apuc să îi răspund, căci iar simt durerea din cauza torturii la care sunt supusă. Încep să urlu de durere. Îi văd privirea armată, şi el ştie că nu mai pot rezista mult, aşa că îi zic:

– Nu ştiu dacă tot ce s-a întâmplat mai devreme este adevărat sau nu, cine ştie, poate mintea mea te-a adus aici, şi chiar e adevărat, sper… De aceea trebuie să îţi zic, înainte de a dispărea pentru totdeauna: te voi iubi mereu, chiar şi după moarte… pe nimeni nu am iubit cum te iubesc pe tine.

Chiar când începeam să dispar, urlu la el:

– Dacă eşti adevărat, ţine minte: caută-l pe Diego. Urmăreşte-i telefonul, găsindu-l pe el, mă vei găsi. Te iubesc!

Nu ştiu dacă m-a auzit sau nu, căci m-am trezit în infernul din acea cameră de tortură.

– S-a trezit! Am crezut că ai murit! Ţi-a ajuns, sau este nevoie să îl mai las pe Diego să te

tortureze? Mă întreabă Dimitri, iar eu tot ce pot face e să mă uit la el cu cea mai mare ură posibilă.

Nu am destulă forţă ca să mai comentez ceva.

Dă Doamne, să mă găsească Costi, căci nu ştiu dacă mai pot rezista mult. Oare o fi fost adevărat tot ce s-a întâmplat? Oare am reuşit să îmi folosesc puterile pentru a-l contacta? Dacă da, asta înseamnă că am o şansă de a scăpa din infernul ăsta… Dă, Doamne, să fie adevărat…

Capitolul 26Salvarea…

Mă uit la ei cu cea mai mare scârbă pe care am simţit-o vreodată pentru cineva. Chit că o să mor aici, măcar acum am speranţa că tot ce s-a întâmplat a fost adevărat şi că iubirea mea este avertizat în privinţa acestui Iuda nenorocit. Ştiu că nu mai am mult de trăit, Dimitri şi-a dat seama că nu îi voi ceda niciodată puterile mele, deci ce mai rămâne? Să mă omoare în timpul ritualului, unde îmi va mânca inima… sper să-i stea în gât!

‒ Din păcate, Alexa, nu mi-ai dat de ales. În seara asta va avea loc ritualul unde îţi vei pierde viaţa. E mare păcat, am fi fost de neoprit împreună, am fi putut conduce această lume, dar la fel ca sora ta, ai preferat să mori… păcat! Îmi zice Dimitri.

‒ Nici moartă nu aş fi fost de partea ta! Prefer să mă mănânce viermii, decât să stau alături de tine. Te urăsc, şi chit că o să mor, răzbunarea mea va avea loc, cei dragi mie se vor ocupa de acest lucru, vă vor distruge!

– Nu mai visa atâta, măcar în ultimul ceas revino cu picioarele pe pământ. Nimeni nu te va găsi, vei muri, iar noi vom trăi, în ciuda ta, scumpo! Zbiară la mine Diego.

Dobitocul, de ar şti el că există şansa ca toţi să fi aflat pănî acum de trădarea lui, nu s-ar mai da zmeu. Costi îl va distruge pentru tot ce a făcut, de asta sunt sigură.

– Din păcate, draga mea Alexa, acum trebuie să te trimitem în lumea viselor, căci trebuie să fii transportată unde va avea loc ritualul, şi trebuie să ne asigurăm că vei fi cuminte pe timpul transportării. Somn uşor.

Nici bine nu termină Dimitri de vorbit, că simt o înţepătură în mâna stângă. Camera începe să se învârtă cu mine, iar întunericul mă cuprinde în a sa îmbrăţişare.

Costi POV:

Mă trezesc buimac. Unde naiba sunt? Imediat îmi revin în minte momentul când Anais mi-a sucit gâtul şi momentele cu ea… Doamne, s-o fi întâmplat de-adevăratelea? Există un singur mod prin care îmi pot da seama.

Ies din cameră alergând, nu am timp de pierdut.

– Carmen, vino repede, acum!

Imediat apare, panicată din cale afară de vocea mea, şi îmi zice:

– Costi, ştiu că eşti nervos, dar nu am avut de ales…

O întrerup, zicându-i:

– Îţi mulţumesc din suflet pentru ce ai făcut!” datorită ţie, acum o pot găsi pe Alexa.

Rămâne cu gura căscată, la auzul vorbelor mele, dar continui:

– Uită-te pe omoplatul meu drept, dacă am ceva acolo, înseamnă că tot ce s-a întâmplat a fost adevărat, şi asta înseamnă că în curând o s-o avem pe Alexa, înapoi lângă noi.

Înainte de a avea şansa să se uite, apar şi Ana, Georgiana, Angelo şi Miguel, urmaţi de Anais, toţi fiind intrigaţi de ce se întâmplă. Se uită Carmen unde i-am zis, şi scoate un sunet de uimire, primindu-mi răspunsul. A fost adevărat, nu am visat. Alexa este în viaţă, este a mea, şi acum am o şansă adevărată să o găsesc. De fericire, o iau în braţe pe Ana şi încep să o înmvârtesc prin tot livingul (am ales-o pe ea, căci vreau să mai trăiesc, în caz că află Alexa). Cumnata mea, fiind şocată, începe să ţipe la mine să o las jos şi începe să mă bombardeze cu întrebări:

– Ce naibii ai păţit? Ai înnebunit? De ce eşti aşa fericit?

– Am găsit-o! mai bine zis, ştiu cum s-o găsesc!

Rămân cu toţii cu gurile deschise. Ana mă întreabă cu lacrimi în ochi:

– Eşti sigur? Îmi aduci sora acasă? Îmi juri?

– Da, cumnată, îţi jur.

– Să mă risc să întreb de ce îmi zici cumnată, aşa dintr-odată?

– Pentru că o voi aduce acasă, iar după ce îţi va reveni, o voi face soţia mea. O iubesc şi ştiu că şi ea mă iubeşte, suntem suflete pereche, locul

nostru este unul lângă celălalt.

Toţi încep să ţipe de fericire, în afară de Anais, care încearcă să se ascundă, dar văd tristeţea din ochii ei. Mă duc la ea, şi îi spun:

– Îmi pare rău, dar nu îmi pot controla sentimentele. Eşti prietena mea, îmi eşti dragă, dar doar atât, nu pot simţi altceva pentru tine, te rog să mă înţelegi.

– Aşa cum nici tu nu îţi poţi controla sentimentele, aşa nici eu.

Termină ce are de zis şi pleacă. Nu mă duc după ea, căci am alte treburi mai urgente de rezolvat.

– Carmen, du-te la Roger, lasă-l să te vadă şi spune-i că am nevoie urgentă să depisteze semnalul telefonului deţinut de Diego. Să urmărească semnalul şi să îmi transmită locaţia exactă.

Toşi rămân perplexi, neînţelegând despre ce este vorba. Ştiu că sunt un nesimţit, şi că ar fi trebuit să tratez situaţia aceasta cu mai multă delicateţe, mai ales pentru Miguel, totuşi este vorba despre fratele lui, dar pur şi simplu sunt în criză de timp. Trebuie neapărat să ajung la Aleasa mea.

– Imediat o să vă zic despre ce este vorba, dar lăsaţi-mă întâi să pun lucrurile în mişcare. Angelo, du-te după haită. Rămâi cu ei, pregăteşte-i, iar când primeşti telefon, veniţi după noi, o să avem nevoie de întăriri.

Mă bucur că nu îmi cere explicaţii şi face ce îi cer, numaidecât.

– Acum, e timpul să vorbim.

Le povestesc tot ce s-a întâmplat în acea lume creată de Alexa, şi săracii rămân blocaţi. Nici nu mă mir, şi eu am probleme în a procesa tot ce s-a întâmplat. Dacă nu aş fi avut dovada, constând în acel tatuaj, nu aş fi putut să îmi dau seama de adevăr.

― Îmi pare rău Miguel, dar ăsta este adevărul. Fratele tău ne-a trădat. El este cel care a dus-o pe Carmen la moarte, şi el este cel care mi-a torturat iubita zilele astea. Te înţeleg dacă nu vrei să te bagi în această luptă, căci eşti conştient ce se va întâmpla, nu?

Îi văd chinul de pe faţă, durerea aflării adevărului. Aş fi vrut să îl scutesc de această durere, dar chiar nu am cum.

― Este datoria mea. Am jurat că o voi proteja pe Aleasă cu preţul vieţii, asta este ceea ce voi face. Mă doare sufletul, dar… el şi-a făcut-o cu mâna lui. O rugăminte am doar: nu mă obligaţi să privesc când îi veţi pune capăt vieţii, este totuşi fratele meu, chit că e un imbecil.a

Îi văd durerea de pe chip, şi îl înţeleg. Şi pe mine mă doare această trădare, sunt prietenii mei de sute de ani, sunt ca fraţii mei, şi să ştiu că unul din ei m-a trădat… doare!

― Okey, nimeni nu te va oblioga să priveşti, stai liniştit, dar eşti conştient că nu trebuie să intervii, nu? Alexa este cea care are dreptul să decidă care îi va fi soarta…

― Ştiu…

Acestea fiind zise, decidem să pornim, zona cam ştim pe unde s-ar putea să fie, când vom avea locaţia exactă, ne vom îndrepta spre ea… Am zis

că le lăsăm pe Ana şi Georgiana acasă, păzite de Alex, dar ce să faci, te poţi pune cu nişte nebune? Am pierdut jumătate de oră certându-mă cu ele şi degeaba. Oi fi eu vampir, dar cu aceste două femei nu mă pot pune, deşi nu au puterile Alexei, sunt la fel de periculoase ca ea.

Am luat SUV-urile, şi am pornit. Am aflat şi locaţia exactă, acum trebuie doar să mă rog lui Dumnezeu să aibă grijă de ea, să o ţină în siguranţă până o să ajungem. Încerc să îi trimit iubitei mele un mesaj cu ajutorul minţii, cine ştie, poate l-o primi:

– Sunt pe drum, iubirea mea, rezistă. Te iubesc! Abia aştept să te ţin iar în braţe!

Alexa POV:

Mă trezesc buimacă, când aud vocea lui Costi. Visez sau m-au găsit? O să scap din Iadul ăsta?

Încep să plâng, când realizez că vocea lui este în mintea mea. Îmi spune că este pe drum, să rezist. Îi transmit că şi eu îl iubesc, şi că o să rezist, pentru el!

Sunt întreruptă din contemplarea gândurilor mele, de către cei doi laşi. Mi se face scârbă numai când la aud vocile, nu mai zic de faptul că mai am un pic şi vomit când îi am în faţa ochilor. Slavă Domnului această tortură se apropie de sfârşit, Costi e în drum spre mine. Ştiam că o să mă găsească, ştiam că nu va renunţa la mine!

Observ că sunt legată de altarul de sacrificiu, cel pe care a fost omorâtă Carmen. Sunt în exact

acelaşi loc care mi-a fost arătat în viziune, când am fost pe Tărâmul Aleselor. S-a înserat deja, nu mai este mult ţi ritualul va avea loc, când luna plină va fi pe cer. Dă, Doamne, să ajungă la timp!

– Nu mai este mult, draga mea Alexa. În curând, se va termina tot, zice Dimitri, apropiindu-se de altar şi mângâindu-mă pe chip. Îl scuip drept în ochi şi îi zic:

– Nu mă mai atinge, javră. Nu eşti demn să o faci, mi-e scârbă de tine. Dacă tot mă omori, măcar lasă-mă să mor în pace. Aaa, ca să nu uit: sper ca inima mea să îţi stea în gât!

Începe să râdă, ca un nebun ce e.

– Of, draga mea Alexa. Ştii de ce sunt atât de obsedat de tine? Îmi aduci aminte de cineva drag mie… fiica mea. Păcat că nu ai vrut să rămâi alături de mine, am fi fost de neoprit noi trei. Venind vorba de ea, se pare că a ajuns. A vrut să te cunoască, înainte de a te omorî. Aveţi multe în comun, nu ai idee, dar vei afla imediat.

Îl văd pe Diego zâmbind, deci clar nu îmi va place ce voi vedea!

În următoarea secundă, rămân perplexă la imaginea din faţa mea… văd… nu îmi vine să cred aşa ceva, dar mă văd pe mine. Cum e posibil? Nu, cred că am înnebunit, după atâtea zile de tortură, asta este explicaţia! Văzându-mi şocul de pe faţă, Dimitri continuă:

– Nu visezi şi nu ai înnebunit! Te înţeleg, totuşi, asta a fost şi reacţia mea când am văzut poze cu tine… imaginea vie a fiicei mele.

Imagine vie? Asta era scris în profeţie, că îmi voi distruge imaginea vie… nu îmi vine să cred aşa

ceva!

− Ştiu, e ciudat. Şi eu sunt la fel de debusolată ca tine. Parcă m-aş uita în oglindă. Nu există absolut nicio diferenţă! De aceea era Dimitri atât de obsedat de tine, de voia să te fută: semeni cu mine!

Imediat cum îşi termină discursul, începe să râdă. Un râs atât de sinistru, şi în acelaşi timp, atât de… nebun… aparţinând unei dezaxate mintal. Deşi ea nu îşi dă seama, eu am descoperit deosebirea dintre noi. De parcă nu era de-ajuns această imagine ce m-a bulversat destul, mai apare un detaliu, cel puţin spus scârbos: Dimitri se îndreaptă spre ea şi… o sărută. Nu un sărut ca între tată şi fiică, ci unul ca între iubiţi! Deja mi s-a întors stomacul pe dos, dar de parcă nu era de ajuns, aceasta îşi încolăceşte picioarele în jurul lui, şi acesta o lipeşte de copac, sărutând-o şi frământându-i sânii. Dumnezeule mare, ăştia mai au un pic şi fac sex de faţă cu noi! În mod clar, dacă nu se opresc, o să dau la boboci. Ştiţi ce este cel mai ciudat? Parcă m-aş uita la mine şi la Dimitri! Doamne, nu se mai termină odată chinul acesta? Îmi vine să vomit, doar imaginându-mă că aş face aşa ceva cu monstrul ăsta de Dimitri, da păi când îmi şi aduc aminte că a fost atât de aproape de a mă viola. Dacă nu o să-l mai văd vreodată, o să fiu cea mai fericită.

Diego îşi drege glasul, pentru a-i face să se oprească, şi funcţionează. Aleluia, mai este şi el bun la ceva.

Nu mai apuc să mai aflu alte detalii, căci a sosit timpul… luna plină este pe cer. S-a terminat!

Costi, unde eşti?

— A sosit timpul, Alexa. Îmi pare rău că a trebuit să fie aşa.

Se îndreaptă spre mine, având în mână un pumnal… exact acelaşi pumnal folosit în toate ritualurile, ştiu căci am văzut fiecare crimă în parte. Mi s-a terminat timpul, îmi pare rău că nu am apucat să îmi iau adio de la cei dragi…

Îmi rupe bluza, iar după ce mă contemplează un moment, parcă văzând un strop de părere de rău în ochii lui, imediat ridică pumnalul în aer, pregătindu-se să mi-l implanteze în inimă. Mă uit direct în ochii lui, dacă mă va omorî, măcar amintirea asta să îl bântuie mereu…

Nu apucă să folosească pumnalul, căci dintr-odată se aud urlete de peste tot, imediat apărând de nicăieri zeci de lupi, repezindu-se las ei. Primul care pică este Dimitri, ce este aruncat cât mai departe de mine de către… lupul alb. Este un haos total pretutindeni. Nu mă pot mişca pentru a vedea toată scena, dar din câte văd şi aud, este un adevărat măcel.

Nu mai apuc să mă gândesc, căci îl aud pe Costi strigându-mi numele şi imediat apare în dreapta mea. Încep să plâng imediat cum îl văd. Îmi taie cătuşele de la mâini, şi mă ridică. Imediat îi sar în braţe şi încep să plâng. Tot şuvoiul de lacrimi, care l-am ţinut în mine până acum, îl vărs. S-a terminat! În sfârşit, sunt liberă, şi în braţele bărbatului pe care îl iubesc. După ce vede că m-am mai calmat, îmi zice:

— Iubita mea, te-am găsit! Spune-mi că eşti bine.

– Sunt bine, iubire, aţi ajuns la timp.

Mă uit în ochii lui, şi nu apuc să mai zic nimic, că îmi aud iar numele strigat, de data asta de către Ana şi Georgiana. Când le văd, încep iar să plâng. Sar de pe altar şi fug spre ele. Le iau în braţe, ele la rândul lor îmbrăţişându-mă şi începem toate trei să plângem. Nu îmi vine să cred că le văd iar, că am apucat să le strâng în braţe.

Când, într-un final, reuşim să ne oprim din plâns, le zic:

– Nu aveţi idee cât de mult mi-am dorit să apuc ziua în care să vă strâng din nou în braţe.

Ăsta este adevărul, nici măcar nu ştiu dacă lupta s-a sfârşit sau nu, tot ce contează acum pentru mine e că mi-am recuperat sora. Mă uit mai atent la ea, şi îi văd cearcănele de la ochi, semn că nu a avut linişte, cât timp am fost plecată de lângă ea. Pff, de aş fi putut s-o scutesc de această suferinţă, de acest nou chin. Îmi imaginez prin ce a trecut, fiindu-i teamă că o să mă piardă, unica familie ce i-am mai rămas… acest lucru l-am simţit şi eu!

O ţin strâns în braţe, nevrând să îi mai dau drumul, dar când îmi aud numele strigat, nu am de ales.

Mă întorc spre persoana care mi-a pronunţat numele şi rămân cu ochii căscaţi. În faţa mea este un bărbat extrem de frumos, completamente gol!!! Încerc să închid gura, mai ales când văd privirea lui Costi, un amestec de supărare şi furie, văzându-mă că mă holbez aşa la alt bărbat gol, în afară de el. Înghit în sec, spunând:

– Iubire, în faţa mea este cumva un bărbat superb, complet gol? Ooopss, nu ar fi trebuit să zic şi superb, nu? De-abia când văd privirea criminală care mi-a trimis-o, mi-am dat seama de prostia care am zis-o.

– Superb, huh? Superb?! Îţi arăt eu ţie ce înseamnă superb, diavoliţă ce eşti!

Nici nu mai apuc să reacţionez, căci îşi izbeşte buzele de ale mele. Hmmmm, ce dor îmi fusese de gustul lui. Ne sărutăm ca şi cum ziua de mâine nu ar mai exista, şi exact asta am învăţat în zilele astea cât am fost captivă: ziua de mâine niciodată nu ai cum să ştii dacă va mai veni, aşa că mai bine îţi trăieşti viaţa la maxim, fără regrete. Ne despărţim decât când nevoia de aer este absolut necesară.

– Acum, ce mai zici? Mai este superb acel bărbat gol???

– Care bărbat superb? Nu văd decât unul: pe tine, îi zic, afişând privirea mea de îngeraş, poate îl înduplec.

– Nicio şansă prinţesă, nu funcţionează, las că vezi tu diseară ce păţeşti!

Hmmm, doar imaginându-mi cum are de gând să mă pedepsească, deja mi se ridică tensiunea! Abia aştept!

Sunt întreruptă din gândurile mele, de un bărbat ce îşi drege glasul… este acel bărbat gol de mai devreme.

– Îmi pare rău, Aleasă, că nu am putut împiedica răpirea ta. Nu suntem la fel de puternici când suntem în forma umană, şi ei au profitat de acest lucru. Îmi paste rău că nu am fost în stare să

mă ţin de promisiune, deşi tu m-ai iertat.

– Tu... eşti lupul alb???

– Da. Numele meu este Gabriel, mă bucur să te cunosc, în circumstanţe mai... umane, îmi zice, afişând un zâmbet dulce.

Hmmmm, mai bine nu mă mai gândesc la zâmbetul lui, căci am impresia că iubitul meu mai are un pic şi mă ucide.

– Şi eu sunt încântată să te cunosc şi în astfel de circumstanţe (la acest cuvânt, îl aud pe Costi mârâind, ups, ar cam trebui să am grijă, altfel am pus-o, şi nu în sensul bun).

Mă uit în jur, văzând dezastrul lăsat în urma bătăliei. Îl văd pe unul din oamenii lui Gabriel cum îl ţine de ceafă pe... Diego. În sfârşit, voi avea parte de dreptate! Dar ceva nu îmi miroase a bine. Unde sunt ceilalţi? Da, oamenii lui Dimitri sunt toţi morţi, leşurile lor dovedind acest lucru, dar el şi psihopata aceea care seamănă cu mine, unde sunt? Parcă citindu-mi gândurile, Costi vine lângă mine, luându-mă în braţe pe la spate, zicându-mi:

– Îmi pare rău, Dimitri a scăpat! Nu l-am putut opri, dar îţi jur că va veni ziua când îl vom găsi şi îl vei face să plătească pentru tot ce v-a făcut.

– Şi ea a scăpat, nu?

La întrebarea mea, simt cum rămâne nedumerit.

– Care ea?

– Imaginea mea vie! Exact ca în profeţie, iubire. De ai fi văzut-o, ai fi încremenit. E identică mie. Dacă nu aş fi ştiut mai bine, aş fi crezut că mă uit în oglindă!

Îi văd pe toţi cum rămân perplexi, dar nu mai apuc să adaug nimic, căci de nicăieri apare Carmen (ca de obicei, pentru a-mi provoca un infarct, dar de data asta o iert, căci sunt fericită s-o văd).

– Alexa are dreptate, nu este nebună. Cea pe care a văzut-o este printre primele Alese. S-a crezut că este moartă, dar se pare că ne-am înşelat cu toţii. Sora mea, va fi o luptă grea: Aleasă contra Aleasă!

Credeam cvă s-a terminat tot, că pot reveni la o viaţă relativ normală, dar nu, ceea ce vine... e mult msai grav ca ce am păţit până acum.

Brusc, îmi aduc aminte de Diego. Mă uit în jur să îl caut pe Miguel. Îl văd şi merg spre el. Când ajung în faţa lui, îl iau în braţe şi îi şoptesc:

– Îmi pare tare rău! Ştiu că e fratele tău şi e dureros, de aceea îmi cer iertare pentru ce sunt nevoită să fac. Sper că într-o zi mă vei ierta!

– Mie îmi pare rău! Îmi pare tare rău pentru ce ţi-a făcut. Nu am ştiut, altfel l-aş fi oprit, crede-mă.

– Te cred, de aceea este şi aşa de greu, Miguel. Dacă nu ar fi fost vorba de tine, prin ce m-a făcut să trec şi pentru ce i-a făcut lui Carmen, nu mi-ar fi fost deloc greu să fac ce trebuie. Poţi să îţi iei adio de la el. Te rog, nu mă obliga să îl omor de faţă cu tine.

– Nu este nevoie să îmi iau adio. Acesta nu este fratele meu, de la fratele meu mi-am luat adio de mult!

După ce termină de vorbit, se întoarce şi pleacă. Îmi pare tare rău pentru el.

Mă întorc cu faţa spre nenorocitul de Diego, şi văd tristeţea de pe chipul lui, la auzul celor spuse de fratele său, şi aproape mi-e milă de el… APROAPE!

Îmi folosesc viteza vampirilor, şi cât ai clipi sunt în faţa lui.

– Aşa voiam să te văd, în genunchi în faţa mea! Ţi-am zis că va veni ziua când vei plăti pentru ce i-ai făcut surorii mele şi mie. Carmen, vino încoace!

Imediat, aceasta mă şi ascultă.

– Vreau să fii de faţă, când o să îi scot inima din piept acestui nenorocit, aşa cum a avut grijă să ţi se întâmple şi ţie.

Diego este ţinut în continuare de către omul lui Gabriel. Mă aşez pe vine, în faţa lui şi îi zic:

– Spre deosebire de tine, nu te voi tortura! Nu o fac pentru tine, ci pentru frateşte tău. Datorită lui o să ai parte de o moarte uşoară, pentru a nu fi nevoit să îţi audă strigătele de durere, aşa cum mi-ai făcut mie.

Nici nu termin bine de vorbit, că îmi şi înfig mâna în pieptul lui, smulgându-i inima. Rapid, fără durere, cum ar fi dorit Miguel! Pentru el am făcut-o, altfel, m-aş fi asigurat că va suferi înzecit faţă de cât am suferit eu şi Carmen.

Arunc inima lângă corpul lui fără viaţă, neavând niciun fel de remuşcare, a meritat-o!

Văzând tot dezastrul din faţa mea, închid ochii, şi cu puterea minţii, le dau foc la toate! Neavând ce să mai caut aici, zic:

– Să mergem acasă, ne-am terminat treaba aici.

Plecăm cu toţii, Gabriel şi haita lui mergând pe drumul lor. Sunt sigură că voi mai avea şansa să îl întâlnesc şi să îi mulţumesc pentru că mi-a salvat viaţa.

Tot drumul am stat pe bancheta din spate a maşinii, stând în braţele lui Costi. Ce bine este, mi-a fost dor de această senzaţie.

Nu ştiu când am ajuns acasă, căci stând în braţele iubitului meu, simţiindu-mă în siguramţă pentru prima dată după atâta timp, am adormit, uitând de tot şi de toate, ştiind că, deocamdată, o să avem parte de liniştea meritată.

Epilog

Mă trezesc exact aşa cum îmi place, în braţele iubitului meu. Ce mi-aş dori să mă trezesc mereu aşa!

El este deja treaz, stând pe o parte, rezemat în mână, privindu-mă. Ahh, în ce fel mă priveşte… mi se topeşte inima. De ar putea să privească în sufletul meu, să vadă cât de mult îl pot iubi…

– Neaţa, prinţesă, îmi zice, cu zâmbetul lui strâmb, ce îl ador.

– Neaţa, iubire. De ce mă priveşti? Să vezi mai bine cât de oribilă sunt? Să vezii cum m-au desfigurat nenorociţii ăia? îl întreb, cu o mare tristeţe în voce.

Văd iritarea de pe chipul lui, dar se calmează şi îmi zice:

– OFF, Alexa, când o să înţelegi că te iubesc oricum? Chit că ai fi desfigurată, grasă, tot te-aş iubi, deoarece eu nu iubesc fizicul tău, eu iubesc

fiinţa ta, sufletul tău! Iubesc tot ce reprezinţi. Nu eşti desfigurată, ai puterile noastre de vindecare rapidă, până la sfârşitul zilei, o să fii ca nouă. Înţelege o dată pentru totdeauna că te iubesc!

Imediat cum îşi termină discursul, mă mângâie pe chip, făcându-mi câteva lacrimi răzleţe să îmi curgă pe obraz, dar şi să simt binecunoscuţii fiori. Doamne, cât îl pot iubi!

─ Şi eu te iubesc, motănel! Iubesc tot la tine, inclusiv atitudinea asta arogantă a ta, ce uneori îmi dă dureri de cap.

La auzul vorbelor mele, imediat începe să râdă. Când termină, spune:

─ Vezi, ne potrivim, până şi la acest detaliu semănăm.

Ce să zică şi el? auzi, că semănăm, ha! Nu sunt nici măcar pe jumătate cât el de arogantă şi modestă.

─ Tot vorbind de faptul că ne potrivim, ce zici, îmi dai un răspuns?

Îl văd că se dă jos din pat, aşezându-se în genunchi, în dreapta mea.

─ Răspuns la ce, iubire?

Drept răspuns, privirea lui se îndreaptă spre mâna mea.

Mă uit în locul unde privirea lui zăboveşte şi rămân cu gura căscată. Imediat începe să-mi tremure tot corpul, de emoţii cred. De aş vrea să vorbesc acum, nu cred că aş putea!

Pe mâna stângă, pe inelar, se află… un inel. Un superb inel… de logodnă? Este din aur alb, în mijloc tronând un superb diamant, de formă rotundă. Un inel atât de finuţ, exact cum îmi

place. Uitându-mă la el, lacrimi încep să îmi curgă pe obraz. Oare este adevărat, sau visez? Imediat cum îmi termin gândul, Costi mă ciupeşte de braţ. Auch!

– Asta a fost, ca să îţi dai seama că nu visezi! Deci? Răspunsul meu unde este?

Mă uit la el, de la el mă uit la inel şi înapoi. Răspunsul îl ştiu deja, dar nu ştiu dacă sunt în stare să îl formulez, mi-ar tremura vocea. Îmi îndrept din nou privirea spre Costi, cu lacrimi încă curgându-mi pe obraz, şi îi zic:

– DA! De un milion de ori da! Te iubesc, motănel!

Imediat cum îmi aude răspunsul, urlă un da, de cred că l-au auzit toţi din casă, şi sare în pat, postându-se deasupra mea, zicându-mi:

– Te iubesc, pisicuţa mea!

Auzindu-l, mi se topeşte inima. Şi când mă gândesc că înainte uram când folosea acest apelativ, iar acum îl ador…

Mă sărută, un sărut atât de dulce şi plin de dragoste, de mi se cutremură tot corpul. Îl iubesc, şi îi mulţumesc lui Dumnezeu că mi l-a scos în cale, chit că a fost în nişte circumstanţe atât de dureroase!

– Te vreau, pisicuţo, te vreau atât de tare, încât doare!

– Atunci ia-mă, motănel, poţi face ce vrei cu mine, sunt a ta!

Cum îi dau răspunsul, tricoul deja zboară de pe mine.

Ştiţi ce mi se pare cel mai amuzant? Acest bărbat al meu, absolut superb, m-a cerut în

căsătorie în boxeri, iar eu fiind îmbrăcată numai cu un tricou de-al lui, dar ştiţi ceva? Nu mi-aş fi dorit o altfel de cerere în căsătorie, aceasta a fost perfectă!

Începe să îmi frământe sânii, ca de obicei scoţând un geamăt prelung de la mine. Offf, cât îl pot iubi şi dori!

Mă sărută pe gât, în timp ce degetele lui se joacă cu sfârcurile mele. Simt fiori în tot corpul, iar pe el îl simt cum zâmbeşte când îşi dă seama ce efect are asupra mea. Afurisitul meu!

Coboară cu sărutările, până ajunge la sâni. Se uită la mine, zâmbindu-mi, un zâmbet plin de dragoste, după aceea îmi ia un sfârc în gură, tachinându-l. Încep să gem de plăcere! Trece la celălalt sân, aplicând acelaşi tratament, şi înnebunindu-mă. Îi zic că nu mai pot, că îl vreau şi el dă din cap, în semn de negaţie, transmitându-mi că nu aşa de repede. Serios? Mai are de gând să mă tortureze mult?

Coboară cu sărutările tot mai jos, acoperindu-mi tot corpul cu ele, începând să tremur toată. Doamne, ce efect are acest bărbat asupra mea. Într-un final, ajunge cu gura la… feminitatea mea. Deja ştiu ce o să urmeze, şi oftez de plăcere.

Mă sărută, în acel moment, încordându-mă mai mult spre el, cerându-i mai mult. Îmi desparte faldurile feminităţii, începând să lingă, în timp ce degetul lui intră în mine. Încep să gem mai tare, deja nu ştiu cât o să mai pot rezista! Scoate degetul din mine şi îşi introduce limba, făcând mişcări de du-te vino, înnebunindu-mă.

Nemairezistând, îmi dau drumul, urlând de plăcere când m-am eliberat. Nebunul meu zâmbeşte, ştiind că el este singurul care ar putea să mă facă să mă simt aşa. Se postează iar deasupra mea, sărutându-mă, demonstrându-mi prin gesturi, cât de mult mă iubeşte.

Îl dau la o parte de pe mine, postându-mă deasupra lui, zicându-i că acum e rândul meu. Face ochii mari, şi înghite în sec. Nu este obişnuit să preiau controlul, este obişnuit ca el să îl deţină, dar pe de altă parte, ştiu că i-ar place să mi-l cedeze mie din când în când. Ştiind că nu va sta liniştit, întind mâna în stânga lui, deschid sertarul şi scot de acolo… o pereche de cătuşe mov. Le găsisem într-o zi când făcusem curăţenie. Chiar nu vreau să îmi imaginez cu cine şi în ce fel le-a folosit, ştiu doar cum o să le folosesc eu. Nedându-i şansa să se opună (deşi nu prea cred că ar comenta), i le pun la mână, asigurându-mă că este bine legat de pat.

Îi zâmbesc pervers, în anticiparea a ce îi voi face, iar el înghite în sec.

Încep să îl sărut pe frunte, pe nas, muşcându-l un pic, pe pleoape, după încep să mă joc cu pielea de pe gâtul său. Îl sărut, îl muşc, îl sug, după care îl sărut din nou. De data asta, eu sunt cea care scoate geamăt de plăcere de la el. Îi zâmbesc, transmiţându-i că de-abia am început.

Cobor cu sărutul pe maxilar, de asemenea muşcându-l (ce pot să zic, sunt într-o stare sadică azi).

Încep să îl sărut pe piept, în acelaşi timp, mângâindu-l şi zgâriindu-l cu unghiile mele,

scoţând încă un geamăt de la el. M-am udat toată iar, doar ştiind că îi provoc plăcerea care şi el mi-o provoacă mereu. Cobor tot mai jos, până ajung la boxeri. Îl privesc în ochi, zâmbindu-i pervers, în timp ce mă descotorosesc de ei.

Imediat cum i-i dau jos, văd dorinţa lui pentru mine. I-l iau în mână, mângâindu-l, iar Costi închide ochii de plăcere. Îl masez, până văd că devine şi mai tare până acum. Dorind să îi provoc aceeaşi plăcere care şi el mi-a provocat-o, nu mă opresc la masat. Cu ajutorul limbii, trasez cerculeţe pe capul penisului său, înnebunindu-l. Îl ling pe toată suprafaţa, de jos în sus, şi când văd că dorinţa este din ce în ce mai mare, îl iau în gură, sugându-l, şi introducându-l din ce în ce mai mult. Mă mişc din ce în ce mai repede, pe toată suprafaţa lui, de sus în jos, până simt că nu mai poate. Mă uit în ochii lui, făcându-i semn că este okey, şi îşi dă drumul. Când termină, mă plasez iar deasupra lui, sărutându-l. Îi apuc mădularul erect şi îl introduc în mine, primindu-l cu plăcere. Încep să mă mişc, la început încet, făcând cerculeţe, pentru a-l înnebuni şi mai mult, astfel scoţând un geamăt prelung de la el, iar apoi încep să mă mişc din ce în ce mai repede, iar când simt că nu mai pot, îmi folosesc puterea minţii şi îi deschid cătuşele, el imediat repezindu-se asupra mea. Se pune deasupra, sărutându-mă şi mişcându-se în mine, din ce în ce mai repede, şi implantându-se din ce în ce mai adânc în mine, ştiind că acest lucru mă înnebuneşte. Îmi frământă sânii, în timp ce mişcările lui devin şi mai accelerate, iar când deja simţim că nu mai putem, ne dăm drumul în

acelaşi timp, strigându-ne numele. Se prăbuşeşte asupra mea, gâfâind iar eu încă tremurând, în urma plăcerii. Într-o zi acest bărbat mă va omorî, dar ce moarte frumoasă aş avea!

Mă sărută pe frunte, zicându-mi:

― Te iubesc, Alexa. Abia aştept să te fac soţia mea.

― Şi eu te iubesc, şi abia aştept să fiu soţia ta.

Se întinde pe spate şi mă trage în braţele lui. Oftez de plăcere, îmi place la nebunie să stau aşa în braţele lui, mă simt în siguranţă.

― Iubire, de unde ai ştiut să mă ciupeşti?

Începe să râdă la auzul întrebării, iar când se opreşte, îmi zice:

― Mă întrebam cât o să-ţi ia să îmi pui întrebarea. Adevărul este, că de atunci, de la atacul din club, când ţi-am dat sângele meu, s-a creat o conexiune între noi. De atunci, simt când eşti în pericol, când eşti fericită, îţi cunosc gândurile, şi ce îmi place când simt cât de excitată eşti!

Fac ochii cât cepele, mai ales la ultima sa afirmaţie. Afurisitul! Când eu credeam că nu mă poate citi, şi credeam că îmi pot ascunde bine sentimentele mele pentru el, deja le ştia? Norocul lui că îl iubesc, astfel şi-o lua!

― Ooo da! Ăsta e norocul meu, astfel mă prăjeai până acum.

Dându-mi seama că mi-a ascultat gândurile, îi dau un pumn în stomac, zicându-i:

― Dacă mai îmi asculţi gândurile fără permisiunea mea, te bat! Poate nu pot să te prăjesc, căci na, te iubesc, dar asta nu înseamnă

că nu îţi pot cotonogi fundul, aşa că nu mă provoca!

Începe să râdă şi când termină, mă sărută, un sărut atât de sălbatic, încât cred că o să mă preling pe această lenjerie de pat!

– De aceea te iubesc, pentru că eşti drăcoasă, şi dulce în acelaşi timp. Eşti atât de schimbătoare, încât nu pot ţine pasul cu tine, dar să fiu al naibii de nu mă excit! Mă înnebuneşte această calitate a ta de a mă lua mereu prin surprindere. Te iubesc, soţia mea!

– Încă nu sunt soţia ta, nu uita acest mic detaliu!

– Încă nu, dar imediat ce or să fie gata toate actele, ne vom căsători!

La auzul vorbelor sale, sar în fund, urlând:

– Cee?? Ai înnebunit? Aşa de repede? De ce? Durează enorm de mult timp să plănuieşti o nuntă, nu eşti sănătos la cap.

– Pregătirile sunt aproape gata, iubire, de aceea există Alex în viaţa mea. Pune-o să îţi pregătească o nuntă fulger, şi nu te va dezamăgi! mai ales când are ca asistente, pe Ana şi Georgiana!

– Dar…

– Ascultă-mă! Ştii ce am învăţat în urma răpirii tale? Că viaţa este scurtă, trebuie trăită la maxim. Mi-am dat seama că te iubesc mai mult decât propria viaţă, şi că nu aş putea trăi într-o lume fără tine. Nu vreau să mai irosim timpul degeaba, nu avem de unde şti ce se va mai întâmpla. Vreau să fii soţia mea, este tot ce îmi doresc de la viaţă, o familie cu tine. Deci, ce zici?

Eşti de acord să fii soţia mea, cât de repede posibil?

Cu lacrimi în ochi, dau din cap în semn că da, căci vocea deja mi-a pierit. Afurisitul meu, mereu obţine ce vrea, deşi nu mă pot plânge, îl iubesc atât de mult, încât m-aş căsători cu el şi acum, în pijamale. El e tot ce îmi doresc!

* * *

A trecut o săptămână de la cererea în căsătorie, o săptămână plină de agitaţie şi emoţii. Nici acum, nu îmi vine să cred ce se întâmplă: eu, Alexa Niţu, mă mărit. Pe deasupra, nu mă mărit cu un bărbat normal, ci cu un vampir, şi unul sarcastic pe deasupra. Dacă în maxim o lună nu ne vom omorî, e bine. La acest gând, încep să zâmbesc, privindu-mă în oglindă, nevenindu-mi să cred că eu sunt acea femeie care mă priveşte… Fetele mele au făcut o treabă foarte bună cu mine, nici nu mă recunosc.

– Ohhh, zici că eşti o prinţesă! Îmi zice Ana şi aproape că plânge. Hello, parcă eu eram cea care ar fi trebuit să înceapă să se isterizeze şi să plângă, nu? îi zâmbesc, ştiind că mă iubeşte enorm de mult, la fel cum o iubesc şi eu, şi de aceea plânge de fericire pentru mine, deşi dacă stau bine să mă gândesc, văd şi tristeţe în ochii ei… probabil pentru că amintirile au năvălit asupra ei, din cauza nunţii.

– Hey, prinţesa mea, ia zi-mi, care este adevăratul motiv pentru care plângi? Ştii că îmi poţi spune, nu?

Îi văd surprinderea de pe chip, probabil nu se aştepta să îmi dau seama. Văd ezitarea din ochii ei, se întreabă dacă să îmi zică sau nu, nu care cumva să îmi strice ziua.

– Nu am nimic, Alexa. Sunt bine, doar emoţionată pentru tine, atât.

– Nu mai minţi. Spune-mi odată ce ai. Ştii că o să stau numai cu gândul la tine dacă nu îmi zici, nu?

Îi văd din nou ezitarea în ochi, dar până la urmă decide să îmi spună:

– Sunt un pic tristă, recunosc. Nunta ta mi-a adus aminte de a mea, implicit de el…

După ce termină de vorbit, îşi apleacă capul, având ochii plini de tristeţe.

O iau în braţe, încercând să o alin, deşi ştiu că nu am cum… îmi imaginez că şi eu aş fi distrusă dacă l-aş pierde pe Costi. Poate înainte nu aş fi înţeles destul de bine, dar acum da. Să iubeşti în asemenea fel şi dintr-odată, să îţi fie smulsă acea iubire, persoana fără de care simţi că nu poţi respira… e groaznic numai când îmi imaginez, dar păi să şi trec prin aşa ceva, cum a păţit sora mea. De-abia acum realizez cât de puternică este. Nu ştiu, dacă eram în locul ei, dacă aş fi rezistat… să îmi pierd şi soţul şi sora în aceeaşi zi, pe urmă să mă scufund într-o lume pur şi simplu fantastică, şi pe deasupra să fiu aproape de a-mi pierde şi singura rudă care mi-a mai rămas… chiar o admir că încă mai este pe picioare.

– O să fie bine, ai să vezi. Cu trecerea timpului, durerea o să fie mai mică, încât o să

simţi că poţi respira din nou. Ai să vezi.

– Crezi? Nu sunt prea sigură.

– Aşa o să fie, crede-mă.

Îmi zâmbeşte şi îmi zice:

– Mă duc să văd dacă sunt toţi pregătiţi, şi pe urmă o să vin să te iau, okey?

– Okey.

În caz că vă întrebaţi, Ana este în această zi şi domnişoara mea de onoare, şi mă conduce şi la altar, în locul tatălui nostru. Ce pot să zic: o fată specială o să aibă o nuntă specială, nu?

Mă mai uit încă o dată în oglindă şi mă minunez. Am părul încreţit, jumate din el prins într-un fel de coc, cealaltă jumătate fiindu-mi lăsat liber pe spate. Bretonul este lăsat într-o parte, pe partea dreaptă, astfel scoţându-mi ochii şi trăsăturile mai bine în evidenţă. Machiajul nu este unul pompos, deşi sunt mireasa, nu am vrut să am parte de unul din acele machiajuri special concepute pentru mirese. Sunt machiată într-un mod natural, fiind dată la ochi cu o nuanţă nude, uşor strălucitoare, ochii fiindu-mi conturaţi cu negru, astfel părând mai mari. În rest am fost dată decât cu fond de ten şi perle. Atât, îmi este suficient. Oricum, se zice că fericirea este fardul femeii, şi la cât de fericită sunt acum, nici nu mai era nevoie de machiaj. Iar de rochie ce să mai zic? Este superbă. Nu este foarte stufoasă, căci nu îmi plac aşa, mereu mă întrebam cum pot respira şi mişca miresele în rochii atât de pline… este normală, având bretelele din danteluţă albă, finuţă, iar spatele este pe jumătate gol. Mă face să arăt ca o prinţesă, dar în acelaşi timp este şi

foarte sexy. Pe deasupra materialului rochiţei, mai este şi danteluţa fină, la fel ca la breteluţe. Stă foarte bine pe mine, mă simt comod în ea şi pe deasupra, mă reprezintă, am făcut o alegere bună! Mă mai admir încă o dată, deoarece mi-am adus aminte de o vorbă spusă mai demult de o prietenă veche: „Alexa, în ziua nunţii tale, înainte de a merge spre altar, pentru a începe o viaţă nouă, uită-te în oglindă. Holbeşte-te dacă vrei, şi cât timp vrei, căci aşa că în acea zi, nu o să mai fi: o adevărată prinţesă”.

Înainte de a merge spre viitorul meu soţ, pentru a începe o nouă viaţă, ştiu că este necesar să fac pace cu trecutul…

Îmi ridic uşor de rochie (nu de alta, dar nu vreau să cad în cap, tocmai în ziua nunţii), şi mă duc în grădina din spate, încercând să nu mă fac observată.

Când ajung, trag adânc aer în piept, şi strig:

– Gabriel! Vino, te rog, ştiu că eşti aici, te simt. Vreau să vorbim.

Aştept, să văd dacă mă ascultă, şi într-un final, iese din ascunzătoare.

– Wow, eşti într-adevăr superbă, chiar ca o adevărată prinţesă, nu că nu te-ar ajuta şi tiara de pe cap.

– Mulţumesc, eşti un drăguţ.

Îi văd surprinderea de pe chip, la auzul vorbelor mele, ce o gândi, că am înnebunit definitiv de îi vorbesc aşa calm şi frumos?

– Hmmm, unde este adevărata Alexa şi ce ai făcut cu ea? Sigur nu eşti cealaltă Aleasă, dublura ei?

Mă bufneşte râsul, dar nu din cauza subiectului, căci încă mă trec fiorii numai când mă gândesc că dezaxata aceea este în libertate… nu de aceea râd, ci din cauză că este haios, mă mir cum de nu am observat până acum? Până la urmă, îmi răspund singură la întrebare: pentru că am fost atât de axată pe răzbunare, încât nu am observat că şi el a fost la fel de victimă ca noi, practic a fost obligat de Bătrâni pentru a face ce a făcut!

– Eu sunt, stai liniştit. Oricum, nu cred că v-aţi da seama de diferenţă, dacă s-ar întâmpla vreodată să apară în locul meu.

– Nu fi atât de sigură. Te-am urmărit atâta timp, încât crede-mă când îţi zic, că mi-aş da seama. În fine, presupun că ai avut un motiv pentru care m-ai strigat.

– Da. Vreau să îngropăm securea războiului. M-am săturat să ţin ură, mai ales când, într-un final, mi-am dat seama că nu ai nicio vină. Tu şi oamenii tăi aţi fost la fel de victime ca noi. Nu este nevoie să îţi zic cine sunt adevăraţii vinovaţi, nu?

Îi văd tristeţea de pe chip, şi îmi pare rău că nu am observat până acum. Şi el suferă după urmările din acea seară, de ceea ce a fost obligat să facă.

– Chiar eşti în stare să mă ierţi, Alexa? Sau o zici doar aşa, ca să mă simt bine?

– Îţi jur! Ultimele evenimente din viaţa mea, m-au ajutat să îmi dau seama de multe lucruri şi de multe greşeli care le-am făcut. Ştiu că e greu de crezut, dar nu sunt perfectă.

La auzul ultimei propoziţii, începe să râdă şi

zice:

– Nici modestă, chiar deloc!

– Hey, ce-i al meu e al meu! Sincer acum, lăsând gluma deoparte, vreau să încercăm să lăsăm trecutul deoparte şi să încercăm să fim prieteni. Vreau să începem cu dreptul în această nouă etapă a vieţii noastre. Crezi că o să reuşim?

– Hmmm, s-ar putea, o să aflăm dacă încercăm, nu? Dar sora ta?

– Sora mea te-a iertat dinaintea mea, stai liniştit. Eu am fost cea care am fost încăpăţânată. Vreau să te rog ceva, aşa ca o dovadă a noii noastre înţelegeri.

– Okey, zi-mi cu ce te pot ajuta.

– Adună-ţi haita şi veniţi la nunta mea. Dacă nu aţi fi fost şi voi, nu eram aici, făcând nuntă cu bărbatul pe care-l iubesc.

Văd surprinderea de pe chipul său şi mă abţin să nu zâmbesc.

– Eşti sigură?

– Da, ştiu că e prea din scurt, dar sper că o să puteţi reuşi.

– Dar soţul tău? De fiecare dată când simte că un bărbat se apropie de tine, e mai rău ca un dulău care îşi păzeşte osul.

Instantaneu încep să râd, când îmi imaginez ceea ce a zis. Mă chinui să mă opresc din râs şi îi zic:

– Sunt sigură. Vrea doar să mă facă fericită şi ştie că aş fi, dacă aţi veni. Deci?

Stă un pic pe gânduri şi într-un final acceptă.

Pleacă, pentru a avea timp să îi pregătească şi pe băieţii lui, şi el.

Rămân încă un pic, contemplând peisajul, amintiri de la primul antrenament cu el, apărându-mi în faţa ochilor, făcându-mă să râd. Sar speriată, când dintr-odată aud vocea surorii mele, Carmen:

– Mă bucur pentru tine, surioara mea. Mă bucur atât de mult că ai găsit puterea să faci pace cu trecutul, pentru un viitor mai luminos.

– Ai ascultat tot să înţeleg.

Îmi face semn din cap că da, şi continui:

– Oare, Carmen? O să avem un viitor luminos, cu aceşti psihopaţi în libertate?

– Ai încredere, o să fie mai bine. Aşa cum o parte din profeţie s-a îndeplinit, aşa va fi şi cu restul, trebuie doar să avem răbdare. Va veni şi ziua în care vom trăi în pace. Acum, mişcă-ţi funduleţul în living, că te aşteaptă Ana.

– Gata, boss!

Ajung şi o găsesc pe Ana foarte agitată. Când mă vede, începe o adevărată tiradă.

– Unde naibii ai fost? Te-am căutat peste tot. I-am zis şi lui Costi, crezând că ai fugit, dar în mod surprinzător, era foarte calm, zicând că o să apari curând.

Offf, afurisitul meu a ascultat întreaga conversaţie, de era aşa calm.

– Acum sunt aici, aşa că să mergem să mă dai bărbatului visurilor mele, nu de alta, dar abia aştept luna de miere.

Începem amândouă să râdem, şi într-un final pornim spre altar. Cununia are loc în grădina enormă de pe proprietatea viitorului meu soţ, căci este o adevărată privelişte de basm, flori peste tot. Am impresia, când vin aici să mai contemplez, că

acest loc nu a fost niciodată atins de vreun om.

La apariţia noastră, toţi invitaţii se ridică în picioare, iar iubirea mea se întoarce spre mine. Văzându-mă, îi apare pe chip zâmbetul acela strâmb al lui, ce-l ador, conţinând un amestec de dragoste, mândrie, infatuare (na, doar nu putea să lipsească acea infatuare specifică lui, acel orgoliu mare al lui, nu?). Zâmbesc, începând să merg spre el, când mă opresc brusc, când în faţa mea, la câţiva metri văd trei persoane. Sunt cei trei Bătrâni, care au luat parte la ceremonia mea de înmânare al colierului. Imediat, tensiunea îmi sare în aer şi văd roşu în faţa ochilor. Aud vocea lui Costi în capul meu, zicându-mi:

– Alexa, te rog, nu face scandal. Ştiu că nu îţi convine să îi avem aici, dar nu aveam de ales. Conform legilor noastre, este obligatoriu ca ei să fie aici, pentru a primi binecuvântarea lor. Te rog, calmează-te. Îţi dau un pont: gândeşte-te la mine, fiind dezbrăcat, gata de a face prostioare.

La auzul cuvintelor sale, îmi dau ochii peste cap şi zâmbesc. Numai el ar putea, în câteva secunde, să mă calmeze. Totuşi, înainte de a porni spre el, am ceva de făcut.

– Ana, mergi cu mine către cei trei Bătrâni, dar orice ai auzi, nu vei interveni, okey?

– Okey.

Îi văd nedumerirea de pe chip, dar nu întreabă nimic.

Când ajung în dreptul lor, îmi încep tirada, desigur pe un ton mai şoptit, ca să nu atrag atenţia.

– Nu ştiu cum de aveţi neobrăzarea de a

apărea azi aici, dar trebuie să vă zic ceva, pentru a putea s-o iau de la capăt. Ştiu ce aţi făcut, ştiu că voi sunteţi responsabili de ce s-a întâmplat cu familia mea, dar din păcate nu pot face nimic în privinţa asta, căci avem nevoie de voi. Dar ţineţi minte un lucru: dacă vreodată vă veţi mai lega de familia mea, vă jur că vă distrug pe toţi, de la à la z, fără a mai ţine cont de nimeni şi de nimic. Aţi înţeles?

Îi văd înghiţind în sec, dar aprobă toţi, dând din cap. Bun!

Acum, e timpul să încep o nouă viaţă. Ana nu zice nimic, căci ştie că vom vorbi la momentul potrivit.

Porneşte muzica miresei, noi păşind pe covorul roşu. Mă uit adânc în ochii viitorului meu soţ, gândindu-mă cât de fericită sunt, cât de norocoasă că l-am găsit! Acest bărbat este peticul meu, sufletul meu pereche, ce mă completează, ce mi-a redat sufletul şi liniştea sufletească.

Sunt gata! De azi, încep o nouă viaţă, alături de el. Ce mai îmi rămâne de făcut? Să mă rog lui Dumnezeu să nu ajungem să ne omorâm, cel puţin nu din prima lună!

Sfârşitul Primului Volum!